

Tình Nhân Một Đêm Của Ma Nữ

Contents

Tình Nhân Một Đêm Của Ma Nữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	18
4. Chương 4	24
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	39
8. Chương 8	44
9. Chương 9	53
10. Chương 10: Kết	58

Tình Nhân Một Đêm Của Ma Nữ

Giới thiệu

xoay quanh một cô gái đầy cá tính mạnh mẽ, vì cá cược với bạn bè để kiểm chứng hẳn có thật sự ma

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-mot-dem-cua-ma-nu>

1. Chương 1

Mở đầu:

Khu dân cư Hòa Nhạc có khoảng 300 gia đình, ở trung tâm là một công viên rất lớn, đường phố từ đó tỏa ra các hướng, thuận theo chiều kim đồng hồ chia thành khu phố 1, khu phố 2, khu phố 3 ...

Người bình thường đi vào khu dân cư đều dựa vào thói quen mà tìm địa chỉ, tìm bên trái xong tới bên phải, hoặc từ bên phải sang bên trái, ít có người theo hướng kim đồng hồ mà tìm kiếm, bởi vậy lần đầu tiên đến khu phố Hòa Nhạc bị lạc đường hoặc không tìm được địa chỉ là chuyện rất bình thường.

Có một cậu nhân viên giao bánh pizza, đi loanh quanh vòng vèo gần nửa tiếng đồng hồ vẫn tìm không ra địa chỉ khách hàng, sợ đến sắp khóc đến nơi, cuối cùng bất đắc dĩ phải đi đến đồn cảnh sát hỏi thăm.

“Thật ngại quá, xin hỏi khu phố 8 Hòa Nhạc ở đâu?”

“Khu phố 8 Hòa Nhạc? Ở đây chỉ có khu phố 7, không có khu phố 8”. Đồng chí cảnh sát mới đến nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

“Nhưng mà địa chỉ khách hàng là ở khu phố 8 a!”. Không thể nào, mới 7, 8 giờ tối thôi, làm sao quý đối đã ra ngoài chộc người được? Lúc trước một người đồng nghiệp cũng bị lừa đến bãi tha ma, bị kẹt lại đó đến hơn một tiếng đồng hồ.

Nghĩ đến đó, cậu nhân viên thấy sống lưng lạnh dần, “Khu dân cư Hòa Nhạc thực sự ... thực sự không có khu phố 8 sao?”

Một viên cảnh sát đứng tuổi thò đầu ra từ phòng nghỉ, nói với cậu cảnh sát trẻ: “Phố 8 Hòa Nhạc chính là Ác Nữ phố đó, cậu trẻ!”. Chẳng lẽ ông chưa từng nói qua với cậu trẻ kia sao?

“Ác Nữ phố?”. Cậu nhân viên cùng anh cảnh sát đều ngẩn người. Ác nữ? Cảm giác như ở đó toàn mấy vị phụ nữ không dễ chọc a!

“Haizzz, cậu không biết sao? Phố đó chính là khu ít dân nhất cả khu này đấy, chỉ có năm nhà, mà toàn là mấy cô gái trẻ”.

“Vậy có thể gọi là Thiên Thần phố hay là Mỹ Nữ phố, sao lại đi gọi là Ác Nữ phố?”. Cái tên Ác Nữ này ... so với biển đề “Cẩn thận chó dữ” chẳng khác nhau là mấy.

“Hề là phẩm chất, cá tính bất lương, hoặc là không có nét đẹp của phụ nữ đều gọi là ác nữ”.

“Vậy năm nhà kia không có nhà nào là bình thường sao?”

“Đại khái giống như nam châm ấy, có bản chất “ác” thì dễ hợp lại với nhau vậy”.

“Thế mấy ác nữ này ác ở điểm nào?”

“Dựa vào khuôn mặt đẹp, thay đàn ông như thay áo, vậy có tính là ác nữ không?”. Phàm là chuyện hàng ngày trong khu phố Hòa Nhạc, hỏi đến ông thì cái gì cũng biết.

Hai anh chàng kia gật đầu như gà mổ thóc.

“Ác nữ số 1 của Ác Nữ phố chính là ‘Ma nữ’, cái này không cần phải bàn cãi”.

“Ồ ~ vậy số 2 cũng là một cô nàng ma nữ thích đi chọc người sao?”

“Cậu bé, cậu có biết nghĩ không hả? Nếu như 2,3,4,5 đều là cái loại đàn bà lẳng lơ đó, vậy gọi luôn là Ma Nữ phố cho xong, cần gì phải gọi là Ác Nữ phố nữa?”. Viên cảnh sát háng giọng tiếp tục nói, “Người tiếp theo ở Ác nữ phố là cô nàng ‘Liên hoa’”.

Hoa sen á? Cả hai chàng thanh niên trong đầu đều hiện lên hình ảnh Quan Thế Âm Bồ Tát một thân tuyết trắng, vẻ mặt an bình tĩnh tại, sau lưng tỏa ra hào quang bảy màu rực rỡ.

“Chẳng lẽ quá mức thánh khiết cũng là tội ác sao?”. Anh chàng giao pizza gãi gãi đầu, lúc đó mới phát hiện mình vẫn đội mũ bảo hiểm trên đầu.

“Hiểu rồi, số 2 Ác Nữ phố chính là ni cô! Nhưng mà sao lại xếp ni cô vào diện ác nữ?”

“Bởi vì cô ấy không chịu được người khác lên ăn thịt sao?”

Ông cảnh sát đảo tròn con người, ngán ngẩm, “Cô đó không phải ni cô, người khác ăn thịt cô ta cũng chẳng quan tâm, cô nàng ‘Liên hoa’ này chính là không thích dính dáng bụi trần, nói cách khác – kể cả vừa bước ra từ một bãi chiến trường, cô ta vẫn là một thân sạch sẽ”.

“Số 2 Ác Nữ phố chính là một Office Lady, ngoại trừ đi làm phải ra khỏi nhà, còn lại cô ta không rời khỏi nhà một bước, lấy truyện tranh cùng đồ ăn vặt làm bạn, triệt để thi hành quy tắc chung của trạch nữ: đi làm là ‘phi nhân’ (người hư hỏng), tan tầm là ‘phế nhân’”.

A ~ vậy ra ác nữ số 2 là trạch nữ!

“Vậy ác nữ số 3 thì sao?”

“Dục nữ”.

“Ngọc nữ?”. Hai người lập tức nổi lên hứng thú. “Ồm ... xin hỏi một chút, cô ấy bộ dạng giống ai? Song Hye Kyo, Kim Tae Hee, hay Lâm Y Thần, Quế Luân Mỹ?”

(Editor: ở chỗ này có một đoạn hiểu lầm, bởi vì trong tiếng Trung chữ dục và chữ ngọc phát âm giống nhau, 2 bé này nghe không rõ, cho nên mới bị hoang tưởng như vậy, tội ghê!!!)

“Cả một nhà toàn hình mát mẻ của đàn ông, các cậu nghĩ cô ta giống ai?”, là dục chứ không phải ngọc. “Về phần số 5 cùng số 6, một người là thiết nữ sức khỏe vô địch, người còn lại là ác nữ trong số ác nữ ở Hong Kong”. Đang muốn tiếp tục buôn chuyện, nhưng vô tình nhìn thoáng qua chiếc xe chở pizza của cậu thanh niên kia, viên cảnh sát hảo tâm nhắc nhở, “Cậu trẻ, đồ của nhà cậu rốt cuộc muốn đưa đến chỗ nào?”

“Là khu phố 8 Hòa Nhạc, a, số 4 Ác Nữ phố, là ... Thiết Nữ”.

“Nhà số 4 Ác Nữ phố? Xong đời cậu rồi! Vị Thiết Nữ tiểu thư đó cực kì kĩ tính trong chuyện ăn uống, đồ ăn quá nóng cô ta không bao giờ ăn, đồ ăn quá lạnh cũng không thêm động đến, hoặc ví dụ như ... bánh ga tô thiếu dâu tây cô nàng sẽ vứt đi, thiếu bơ tươi cũng sẽ nổi giận, bánh xốp nhỏ hơn so với người khác cũng không lọt qua mắt cô ta, còn nữa, cô gái này trông vậy nhưng chẳng khác gì đàn ông trong lột phụ nữ, nếu như đúng lúc cô ả đang uống bia, mà bánh của cậu đang nóng chuyển sang lạnh, tôi nói cho cậu biết, thiết nữ tiểu thư kia có đủ công cụ cho cậu giống như khối bánh kia chậm rãi hóa đá đấy”.

Ak! “Công ... cụ?”

“Búa tạ, đinh sắt, cuốc chim ...”

“Cô ... cô ta là làm cái gì?”

“Quản đốc lành nghề. Nhắc nhở cậu một chút, vị đó nội lực thâm hậu, một quyền đánh chết người là bình thường, nếu không thì nghĩa là tổ tiên có tích đức! Người như thế tất nhiên sẽ không chết ngay tại chỗ, nhưng mấy tháng sau mới quy tiên”.

“Ôi cha mẹ ơi!”. Cậu trai trẻ phóng xe đi như ma đuổi, cầu trời khấn phật cho bánh của hắn vẫn còn nóng a!

Ô ~ hắn không muốn một người một bánh cùng nhau hóa đá a!

Chiếc xe máy 50 phân khối vất vả lắm mới chạy được đến phố 8 Hòa Nhạc, nhìn thấy phía trước một cô gái, trông có vẻ giống “Phụ nữ đàn ông” lại thành thật chất phác. Uhm, vị này là ma nữ, trạch nữ, dục nữ, thiết nữ hay chính là ác nữ đây?

“Cô gì ơi, xin hỏi nơi này có phải là Ác Nữ phố không?”. Cảm giác cô gái này rất giống “Trạch nữ”, có lẽ là ác nữ số 2 đây?

Ác Nữ phố? Vị “phụ nữ đàn ông” trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị. Quỷ mặt trắng ở đâu tới, vừa vào địa bàn Diêm La lại đi chỉ thẳng mặt bảo người ta là Quỷ Vương?

Chán đời muốn tìm chỗ tự tử sao?

“Không phải”, cô dịu dàng cười với hắn, “Ác Nữ phố phải đi quá lên một chút, qua một con đường thì cứ đi thẳng, sau đó rẽ trái, rồi rẽ trái tiếp, đi khoảng 20 phút là đến nơi”.

“Cám ơn!”. Cậu ta vội vội vàng vàng chạy đi, thực lòng không muốn chết chung với đồng bánh trên xe.

Vị “Phụ nữ đàn ông” chậm rãi đi đến căn nhà đầu tiên, Chỉ thấy trên hộp thư tạo hình dễ thương gắn trên cửa in một loạt chữ nhỏ — số 1 phố 8 Hòa Nhạc.

Cô – Ly Minh Phi, chính là ma nữ mà viên cảnh sát đã nhắc tới.

Về phần cái nơi mà cô chỉ cho anh chàng kia đến ... một cái ngõ tắt, chỉ cần đi nhiều là quen, sau đó hắn sẽ không phải đi đường vòng chen chúc với một đám đông người.

Chỗ đó là – nghĩa trang công cộng Kim Nguyên Bảo.

Một loạt mỹ nữ nổi tiếng đang tập trung chuẩn bị chụp ảnh cho tạp chí, mỗi người xinh đẹp như hoa, trang điểm hoàn mỹ đến mức không cần dùng đến kỹ xảo, hào quang chiếu ra tứ phía.

Trợ lý cùng thư ký trường quay đứng ở một bên, vừa thưởng thức quá trình quay chụp vừa bàn tán nhỏ nhỏ.

“Hóa trang thật sự đáng sợ, có thể biến mực nát thành thần kì! Lưu Giai Giai khi để mặt mộc thì mặt quá to, con mắt lại nhỏ, vậy mà đến lúc trang điểm lên thì như hai người khác hoàn toàn”. So với trước khi chỉnh sửa, sau khi chỉnh xong hiệu quả còn lớn hơn nữa.

“Thôi đi, cô xem lại xem, ai là người tạo hình cho cô ta, chính là chuyên viên trang điểm nổi tiếng Ly Minh Phi đấy!”.

Kỉ niệm ngày thành lập tạp chí cũng làm hoành tráng thật, mời tới toàn các đại minh tinh, ngay cả bộ phận hóa trang cũng được quan tâm như vậy.

“Ly Minh Phi bản thân vốn xinh đẹp, so với mấy người đẹp kia còn đẹp hơn”. Cô trợ lý cực kì hâm mộ Ly Minh Phi, vừa quay đầu lại. Ế? Cô ấy đi đâu mất rồi? “Cô Ly đâu rồi?”

“Ly Minh Phi tính tình rất kì quái, bình thường thích chơi trò cải trang, nhìn kỹ đi, có khi cô ấy đang ở bên cạnh cô đấy”.

“Cô Ly đẹp như vậy, nếu như “cải trang” thế nào cũng vẫn là mỹ nữ”.

“Cũng không nhất định, có lần cô hóa trang thành một cô nàng khủng long kinh dị, lần khác trong một buổi tiệc của giới người mẫu, cô lại hóa thân thành dáng vẻ giống như nữ thần sông Rhine diễm lệ”.

“Thật sao? Thật đáng tiếc, tôi không được nhìn thấy, nếu như thấy rồi thì nhất định sẽ nhận ra được cô ấy”.

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai trợ lý, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái dung mạo bình thường, làn da có phần ngăm ngăm đen đứng sau lưng.

“Tôi đi trước đây, mọi người vất vả rồi”.

“A, cô cũng vất vả rồi”. Nhìn cô gái kia đi xa dần, tiểu trợ lý nghi hoặc hỏi cô thư kí đứng cạnh, “Người đó là ai vậy?”

“Nhân viên công tác chẳng?”. Thư kí trường quay nhìn nhìn, khó hiểu.

“Uhm, chưa nhìn thấy bao giờ”.

Thư kí trường quay xoay người định tiếp tục công việc, bỗng nhiên nhớ ra cái gì – “A Ah! Cái đó không phải là hộp đồ trang điểm LV, số lượng có hạn trên toàn thế giới sao? Lại còn vòng trang sức thạch anh hình hoa sơn trà nữa! Người ... người đó ...”.

“Cô có thể nói rõ được không? Tôi hỏi hộp sắp ngất rồi này”. Cô gái đó rốt cuộc là ai, chắc không phải nghi phạm giết người hay ma quỷ chứ?

“Cô ấy là Ly Minh Phi!”

“... Cô nói đùa phải không?”. Trợ lý hai mắt trừng lớn, xua xua tay, cười nói: “Cái người qua đường lúc nãy sao? Ha ha ... Ly Minh Phi”.

Thư kí trường quay khẳng định người nọ chính là Ly Minh Phi, chỉ là cô hóa trang thành như vậy là định đi đâu đấy?

Nhưng sau đó thư kí nhanh chóng bị đạo diễn gọi đi làm việc, không có thời gian đi tìm hiểu. Còn cô nàng Ly Minh Phi vừa nãy cải trang thành dung mạo thường thường hiện giờ đang ngồi trong xe, nghĩ đến cú điện thoại tối hôm qua –

“Phi Phi, con gần đây có hay xem tạp chí “Tài Tấn” không? Chính là tờ báo tài chính kinh tế đang nổi nhất hiện nay ấy”.

“Mẹ à, chuyên ngành học của con là trang điểm, cho nên chỉ thích xem tạp chí thời trang thôi”. Để làm gì chứ, muốn cô đầu tư mua cổ phiếu sao?

“VẬY ... con đã xem đến tờ ‘Người nổi tiếng’ chưa?”

“Tháng trước con xem rồi, tháng này thì chưa”. Tạp chí đàn ông lúc nào rảnh sẽ xem.

“VẬY ... còn tạp chí ‘Nùng Bản’ thì sao?”

“Con chưa xem”. Mẹ cô chẳng hiểu sao, mấy ngày hôm nay cô bận tối mắt tối mũi, vậy mà cứ xoay cô như chong chóng, “Mẹ à, có chuyện gì mẹ cứ nói thẳng ra đi!”

Mỗi lần mẹ cô gọi điện đến nếu như nói vòng vo tam quốc, mãi không vào được chuyện chính, hoặc ấp úng nửa ngày không nói được lí do, vậy có nghĩa bà lại tìm được đối tượng mới rồi –

Đối tượng để làm quen.

Loại tình huống này tỉ lệ phát sinh là cực cao, Ly Minh Phi từ lâu không còn hơi mà bốc hỏa, cử cảm thấy mệt mỏi rã rời. Không sao, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bà mẹ cô mỗi lần tìm một đồng biện pháp ép cô đi gặp gỡ đàn ông, cô liền tự nhiên có một đồng đối sách để knock-out mấy người đó.

Đàn ông đối với một nửa tương lai đều có mơ ước, đều chờ mong gặp được người đẹp, nhưng nếu là một mục dục xoa đến gặp hân, cuộc hẹn chắc chắn chỉ 10 phút là xong! Nếu như hi vọng có cô nàng diêm dúa, lẳng lơ tới, nhưng cuối cùng lại là một bà cô bảo thủ, vậy bữa cơm thân mật thật là mất hứng.

Từ lúc cô 18 đến bây giờ đã 27 tuổi, trừ một thời gian ở nước Mỹ gặp tai nạn mất đi trí nhớ, ngoài ra số lần gặp gỡ làm quen chỉ sợ không dưới 100, nhưng mỗi lần đều qua trót lọt, bởi vì cô đều thi hành chính sách trên, trăm trận trăm thắng, tuyệt đối không thất thủ.

Mẹ cô ép cô đi gặp mặt một phần vì mưu cầu danh lợi, phần khác là do khi cô vừa sinh ra, bà đem ngày sinh tháng đẻ của cô đến hỏi thầy tướng số, vị thầy bói kia xem quẻ nói cô 18 tuổi tình duyên bắt đầu, nhưng trước 20 tuổi nếu không đi lấy chồng sẽ gặp đại họa, nếu có thể tránh qua được cái hạn lần này, thì cũng nhất định phải kết hôn trước 28 tuổi, bằng không hạn sẽ lớn hơn nữa.

18 tuổi thì cô vừa mới tốt nghiệp, một cô gái trẻ vẫn đang thanh xuân mơn mơn đời nào lại muốn đi thân cận, cô đương nhiên phản đối dữ dội, mà cha mẹ cô cho dù có tin tưởng vị thầy bói kia, cũng đều cho rằng tuổi cô vẫn còn quá nhỏ, cho nên cũng không ép buộc cô.

Không may, khi cô 20 tuổi đến nước Mỹ du học thì gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng, một thời gian dài ngay cả người thân cũng không nhận ra, mà điều đó cũng trùng khớp với lời ông thầy bói kia nói, “trước 20 tuổi nếu không gả ra ngoài sẽ gặp đại họa”.

Từ sau lần đó, mẹ cô đối với mỗi lời thầy tướng số nói ra đều coi như thánh chỉ, cô đương nhiên cũng cực lực phản kháng, nhưng sau đó bà khóc lóc om sòm, trước hướng cha cô kêu trời kêu đất, sau đem kinh sách cùng hiểu biết cả đời giảng giải cho cô, không, phải nói lại là chữ như tát nước vào mặt, cuối cùng cô cũng đành miễn cưỡng mà đáp ứng.

Lão thầy tướng số chết tiệt, tốt nhất là đừng để cô biết được hân mặt mũi ra sao, nhà ở đâu, nếu không nhất định cô sẽ tìm ngày hoàng đạo nào đó, tiến hân về châu trời.

Ba ngày hai lượt gặp mặt thân cận, luyện mãi thành quen, Ly Minh Phi tự nhiên cũng thành một thân kim cương bất hoại, gặp mặt, ha ha ... không thành vấn đề! Tối một người ta đá một người, tối hai người ta tổng cả đôi.

Ly phu nhân do dự một chút, lúc này mới nói: “Ừm ... gần đây có một người ... Mẹ nghĩ cũng không tệ lắm, cha con cũng thích cậu ta, vì thế ...”

“Gặp mặt thì gặp mặt, mẹ kể mấy tạp chí này làm gì?”

“Đương nhiên là có liên quan, hân vẫn thường xuyên là nhân vật trang bìa mà”.

“Cái gì?”. Cô ngăn người, bắt đầu hơi sợ.

Mẹ cô sẽ không đi lôi kéo mấy người có tiếng tăm chứ, kiểu như doanh nhân, hay là cái gì điển hình nam giới chẳng hạn? Làm thân với loại người này rất phiền phức, nếu như bất hạnh bị đưa lên báo thì còn phức tạp hơn nữa!

Bà Ly cho rằng cô có hứng thú, vội vã hăng hái nói tiếp: “A, hồi trước cha con có người bạn làm cùng ở sở nghiên cứu, gần đây vô tình gặp lại, cho nên hẹn bố mẹ ra ngoài ăn cơm, ông ấy còn khen mẹ đẹp nữa ... ha ha ha ... Nhà người ta có công ty rất lớn, tác phong vừa lịch sự lại nhẹ nhàng, quan trọng nhất là ông ấy cử chỉ cực kì đúng mực, dễ chịu, mẹ ...”

“Rồi rồi! Vậy đối tượng lần này không phải cái vị có công ty lớn đó chứ?”. Cha cô năm nay 60, bạn cùng phòng của ông chắc cũng tầm đấy đi? Muốn cô đi làm quen với ông ta? “Mẹ, mẹ định cho con làm cỏ non trong miệng trâu già chắc?”

“Aizz, người ta cũng không có già lắm!”

“Bạn cùng phòng của cha không già sao?”

“Mẹ là nói đến con của ông ấy”.

“.....”

Ly Minh Phi thở dài thườn thượt! Mẹ cô mãi đời cũng không bỏ được cái tật vòng vo tam quốc, làm cô nghe mầy lăm nham mãi cũng thành quen.

“Con ông ấy đúng là mỹ nam a, tương lai cũng xán lạn, tuy tuổi trẻ mà đã kinh doanh rất khá, một đồng phụ nữ muốn lấy hần mà không được đấy! A, con biết không? Đồi mồi cậu ấy giống hệt diễn viên Kim Thành Vũ, lông mày đẹp như mỹ nam Kenji Sakaguchi, sống mũi thẳng như đạo diễn Nguyên Bân, còn nữa, hần còn quyến rũ hơn cả thần tượng Hiroshi Tamaki cơ đấy”.

Cô nghe xong thiếu chút nữa đứng hình tại chỗ! Lợi hại! Đại hội thần tượng! Mà cũng không cần phải hoài nghi, mẹ cô đích thực là fan cuồng thần tượng, cứ khi nào nghe nói có siêu sao đến thăm, bà đều ra tận sân bay đón tiếp, đến khi về cũng đi theo đưa tiễn.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!”. Chỉ thiếu có vỗ tay trầm trồ khen ngợi thôi, người đó bộ dạng giống ai không quan trọng, quan trọng là – có một đồng con gái muốn gả cho hần.

Thực sự là tốt ~ quá ~ rồi!

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Bà Ly ngậy thơ cho rằng hai mẹ con rốt cục cũng có ngày tâm đầu ý hợp.

“Vậy để một đám con gái kia đi tranh giành khúc xương đó đi! Mẹ, mẹ biết gì không? Con gái mẹ tính khí lập dị, không có hứng với loại người nổi bật như vậy, mờ nhạt một chút còn hợp khẩu vị hơn”. Cô đại khái là do hoàn cảnh nghề nghiệp, mỹ nam mỹ nữ thấy đã nhiều, lâu lâu chai lì rồi, kiểu đàn ông đứng trên đỉnh kim tự tháp này cũng thấy không ít, cho nên không còn cảm giác nữa.

“Không được!”

“Vì sao?”. Cái gì mà “không được”? Người đi xem mặt là cô, mẹ cô sao lại kích động như vậy?

“Bởi vì ... bởi vì mẹ ...”

Cô hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần đối phó với tin xấu, hai mắt cô nheo lại, “Mẹ, chúng ta mẹ con còn cái gì không nói được đâu?”. Bà mỗi lần gặp rắc rối đều không phải có ông chồng đi theo phía sau giải quyết hậu quả a!

“Lúc Cảnh tiên sinh nói tới con của hần, mẹ đã nói ... nói con gái mẹ, là con ấy, ờm ... cũng rất sùng bái hần, còn nói ...”

Cảnh tiên sinh? Họ Cảnh? Lại có công ty ... Trong đầu cô lặt lặt giở giở danh sách dòng họ ... Ak? Chờ một chút! Mẹ cô vừa mới nói cái gì sùng bái? Cô sùng bái ai?

Hít, hít một hơi thật sâu, lại hít vào ~ “Mẹ, nói một lần cho xong đi, không cần phải dài dòng”. Dao chém người phải nhanh nhanh hạ xuống, một nhát chặt phăng đầu người, không được để cho đầu chặt không xong mà còn lay lắt ở cổ.

“Mẹ còn nói con cực kì ngưỡng mộ hần, còn có nói qua, đời này nếu có thể lấy được một người như hần thì không còn gì hài lòng hơn”.

Cho dù cách điện thoại, Ly Minh Phi da mặt đỏ lừ, tức giận đến bốc khói ra mặt, “... Mẹ! Mẹ thật là ...”

“Mẹ biết! Mẹ biết! Cha con về cũng mắng mẹ một trận rồi, trách mẹ làm sao lại nói như vậy?”

Ly Minh Phi cảm động, không ngờ cha cô bình thường nể vợ vậy mà dám mắng mẹ cô, tại thời điểm này lại gặp được cha phát huy quyền thế khiến cô thấy thật ấm áp, “Cha con nói thế nào?”

“Ông ấy nói, đáng nhẽ mẹ nên bảo, con nói đời này kiếp này nếu gặp được người như vậy thì có chết cũng cam lòng, xuống suối vàng cũng nở mày nở mặt”.

Đôi vợ chồng này, thật sự là ... Cô muốn thổ huyết đến nơi! Người ngoài không biết thấy bọn họ chăm chăm đem con gái ném ra ngoài thế này, nhất định sẽ nghĩ cô đáng bị như vậy, thực sự thất bại thảm hại.

“MẸ!!!!”

“Mẹ biết, mẹ biết ~ aizzz~”

Ly Minh Phi thở dài, “Được rồi, vậy nói cho con biết, kẻ mà con lấy được hần thì chết cũng không nuối tiếc rồi cuộc là ai?”. Bán tổng bán tháo! Đây căn bản là bán tổng bán tháo! Tình huống này khiến cô nhớ tới Liệt Trữ nói – mấy quầy hàng ở chợ lúc lúc rao bán loại thịt xấu nhất, đơn giản là muốn đem đồ kém chất lượng của nhà mình tiêu thụ ra ngoài!

Đồ kém chất lượng? Thật kinh tởm!

Mẹ cô biết con gái một khi đã nói như vậy, nghĩa là cô đã đồng ý đi xem mặt, “Con biết tập đoàn Hồng Diệu không?”

Ly Minh Phi ngẩn ra, “Hử?”

“Tập đoàn quy mô lớn như vậy, mẹ không tin con chưa từng nghe qua”. Ngay cả mấy bà hàng rau ở chợ cũng từng mua cổ phiếu của họ nha!

“Mẹ đừng nói với con, cái người gọi là có chết cũng không tiếc, mỉm cười nơi chín tuổi chính là Cảnh Lan Hiên!”

“Chính xác! Không sai, hần tên gọi Cảnh, Lan, Hiên ~”

A ~ chói tai quá! Cô sắp điên mất rồi!

Mẹ cô chỉ cần là mỹ nam thì cái gì cũng OK, chẳng phải họ Cảnh đó là một cái máy chỉ biết làm việc, hầu như không có nghỉ ngơi, chỉ biết công việc không biết sinh hoạt, hơn nữa luôn tránh xa nữ sắc sao? Bà mẹ cô nói một đám phụ nữ muốn lấy hần, chắc chắn không có khả năng! Cô từng nghe mọi người bàn tán, có một nữ minh tinh bị bộ mặt đào hoa của hần mê hoặc, chủ động hẹn hần ăn cơm, hần cũng không từ chối, cô nàng thấy quá dễ dàng thì vô cùng mong đợi đến giờ hẹn.

Kết quả cô nàng đó phải ăn cơm hộp ở công ty hần, mà kẻ đó còn mặt dày hỏi cô ta có muốn ăn thêm một hộp nữa không, bởi vì thư kí đã đặt thừa một hộp, cho nên không muốn lãng phí.

Một người đàn ông lại đối xử như vậy với phụ nữ như thế quả thực không giống đàn ông! Nghe nói hần rất có khả năng là đồng tính.

A ~ “Nghe nói”, nghĩ đến đây Ly Minh Phi càng thêm kích động, nói phát điên cũng không quá đáng, cô vì sao phải thành đề tài buôn chuyện, tại sao phải nghe mấy lời vô nghĩa đó?

Mà nghĩ đến “khả năng” hần là gay, cô lại càng thấy đó là một sai lầm! Đó là 3 cô nương rảnh rồi không có việc gì làm thì lôi hần ra “Đặt cược”, bởi vì tiền cược quá nhiều, cho nên cô – “Nữ nhân nghìn mặt” – đích thân tiến hành thử nghiệm, kết quả –

Hần không những không phải đồng tính luyến ái, lại càng không phải lệch lạc thành gọi cảm hay phong tình như nữ giới.

Hần là loại đàn ông bình tĩnh, rắn rỏi, ở trên giường thì nóng như lửa, rất có khả năng thiêu chết người.

Hỏi cô vì sao lại biết? Hm, loại chuyện như này đừng hỏi nữa, đã qua một năm rưỡi, mãi đến bây giờ, cô đều đã quên mất rồi.

Đồ chết tiệt nào dám phao tin hấn kỳ thực không phải người đồng tính? Hại cô hứng lên, thấy tiền mắt sáng như sao, sống chết lao vào đánh bạc!

Tại sao lần đó cô lại đem 20 vạn đi đặt cược Cảnh Lan Hiên có đồng tính hay không? Vì sao?

“Minh Phi a, con không nói gì là sao? Chuyện này ...”

Ly Minh Phi đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, “Mẹ ... mẹ vẫn chưa quên nguyên tắc xem mặt của con chứ?”

“Biết rồi, biết rồi! Mẹ không có đưa ra ảnh chụp của con, cũng không nói con là một chuyên viên hóa trang”. Aizzz, người đẹp như thế này, đưa ảnh chụp ra thì một đồng đàn ông xếp hàng xem mặt, nếu như biết con gái bà thu nhập hậu hĩ thì càng nguy hiểm, không cẩn thận lại thu hút một vài phần tử bất lương thì hỏng.

Ly Minh Phi thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy ý con là ...”

“Con đi”.

2. Chương 2

Tại phố 8 khu dân cư Hòa Nhạc, cũng được gọi bằng cái tên phố Ác Nữ, Ly Minh Phi, Trầm Thù Sắc cùng Thịnh Phong Vị chính là những người đến sớm nhất, lần lượt sống tại nhà số 1, số 3 cùng số 5.

Ba người thường xuyên chơi cùng một chỗ, bởi vì cô nàng Thịnh Phong Vị rất thích chơi trò “Đánh cuộc...”, lâu ngày, ba người sinh lòng ham mê, lòi hết chuyện này đến chuyện khác ra đánh cược, tỷ như, chuyện Cảnh Lan Hiên của tập đoàn Hồng Diệu có phải là đồng tính hay không cũng bị lôi lên bàn cược.

Vì sao hấn lại bị đem ra đánh bạc? Bởi vì do công việc Ly Minh Phi thường xuyên phải tiếp xúc với các ngôi sao nữ hay người nổi tiếng, cô thỉnh thoảng vẫn nghe thấy hai vị hàng xóm láng giềng kia tám chuyện, không nghĩ tới loại tin tức này lại gây tiếng vang lớn đến thế, cô đoán, có lẽ bởi vì Cảnh Lan Hiên ngoại trừ gia thế hùng hậu ra, thì bộ dạng xuất sắc của hấn cũng là một nguyên nhân.

Con người đối với đồ vật đẹp đều có hứng thú tìm hiểu mọi thứ liên quan.

Với lòng tự hào nghề nghiệp sâu sắc, cô, Ly Minh Phi nguyện ý hi sinh thân mình đi tìm hiểu xem Cảnh Lan Hiên có phải đồng tính hay không, hm, coi như là tiên phong đi.

Đầu tiên điều tra lịch làm việc cùng sinh hoạt của hấn, ví dụ như hấn lúc nào làm việc gì, hay hấn thường đi đến đâu cô đều theo đến đó, giả trang thành hai kiểu phụ nữ đến tiếp cận hấn.

Lần đầu là tại một quán cà phê, cô hóa trang thành một cô nàng tóc dài xinh đẹp, giả vờ làm đổ cà phê của hấn, sau đó không ngừng rớt rít xin lỗi, nam giới bình thường nếu nhìn thấy người phụ nữ thành tâm áy náy như vậy không phải sẽ cười bỏ qua cho cô ấy, sau đó nói thêm một câu – ‘cô có bị thương ở đâu không’ sao?

Vậy nhưng hấn chẳng thèm nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó bỏ thêm một câu trước khi tiếp tục xem báo –

“Đừng quên bồi thường tiền cà phê”.

Ôi trời ơi! Keo kiệt bủn xỉn đến thế là cùng! Hấn chắc chắn là đồng tính! Trong đầu cô bắt đầu thấy sợ, sao cô lại đại dốt đặt cược hấn không phải vậy?

Quên đi, vì tiền, cô không được bỏ cuộc, phải cố gắng không ngừng mới được!

Một lần khác Thịnh Phong Vị gợi ý cô nên thay đổi hình tượng Spice Girls, màu da cũng nên sẫm hơn một chút, nghe nói những người bề ngoài đạo mạo nếu gặp phải những cô em nóng bỏng liền quên sạch hình tượng, đem người đẹp coi như quà tặng từ trên trời rơi xuống, cũng không để ý quà tặng kia là lựu đạn hay đồ phế liệu, hơn nữa còn gơ tay mà sờ lấy!

Những cô nàng như vậy đương nhiên sẽ có chỗ để xuất hiện, có điều ông chủ lớn không thích các câu lạc bộ đêm, cho nên cô thay đổi một chút, buổi tối, chỉ cần đi hỏi đường, hỏi đông hỏi tây rồi tìm cơ hội đến gần hẳn.

Cô nàng gợi cảm quả nhiên hiệu quả khác thường, lễ vật như vậy xuất hiện lập tức thu hút hàng loạt ánh mắt thèm muốn, vậy nhưng ông chủ lớn lại là ngoại lệ duy nhất, trong khi đám đàn ông đi theo hần thắt điên bát đảo vì cô, hần lại không thèm động dảy gì.

Không câu được long vương, cô thêm gì loại binh tôm tướng cá kia chứ? Xi!

Nói chung là, đại thất bại ~ đại thất bại a.

Nếu như đủ loại đủ kiểu người đẹp không lay chuyển được hần, vậy có nghĩa là, hần đích thực là một người đồng tính, như thế cũng có nghĩa, 20 vạn của cô cùng 20 vạn của Thịnh Phong Vị đều phải nộp hết cho bà cô Trầm Thủ Sắc?

Không! Không được!

Nghĩ đến 20 vạn sắp một đi không trở lại, Ly Minh Phi tâm trạng cực kì không tốt, chạy đến một quán bar có không khí khá được, thỉnh thoảng có thể thưởng thức nhạc Flamenco để giải sầu.

Cô chính là khách quen của quán, rất thích cảm giác rộng mở thoải mái, cũng thích cách pha chế rượu ở đó, vũ điệu Flamenco tiết tấu thanh thoát cùng tình cảm dạt dào càng hấp dẫn cô.

Cô cũng biết nhảy Flamenco, đó cũng là một cách để giải tỏa áp lực.

Bởi vì quen biết với bà chủ quán, có đôi khi tâm tình tốt cô cũng sẽ lên sân khấu biểu diễn.

Hôm đó sau khi uống mấy chén rượu, cô bắt đầu ngà ngà say, cũng nổi hứng muốn nhảy múa, đốt lửa nhiệt tình do cơ thể nóng rực cùng hô hấp dồn dập mà bị khơi lên mãnh liệt.

Mặc vào bộ váy đỏ rực rỡ, bà chủ quán còn ngắt một bông hồng cài lên mái tóc cô.

Đôi mắt phủ sương mù, y phục diêm dúa mà gợi cảm, Ly Minh Phi trở nên xinh đẹp khiến người khác ngệt thở, nhưng đôi mắt khi thì mềm mại mà đơn thuần, lúc lại cuồng nhiệt mà biến hóa, cả người cô toát ra một vầng hào quang mê hoặc lòng người, nhưng cùng lúc cũng có sự hồn nhiên khiến người ta yêu mến.

Cô vừa bước lên đài, bên dưới khách hàng đều không tự chủ được đưa mắt chú mục trên người cô.

Khi giai điệu vừa cất lên, ngón tay cô cầm đong đưa, phối hợp thân thể chuyển động, hòa nhịp với đôi chân uyển chuyển tạo thành một điệu múa hoàn hảo động lòng người.

Cô khiêu vũ một cách sáng khoái, giai điệu kèm theo lại cực kì sôi nổi, kích thích, đôi tay đẹp như muốn hớp hồn người đối diện, tựa như trăm hoa vờn quanh thân, gương mặt đỏ mề hôi giống như bông hoa hồng động sương sớm, người nhìn vào không khỏi tâm tư chấn động, tự nhiên muốn thân mật, tự nhiên muốn hái về.

Ánh mắt cô chẳng biết từ lúc nào giao nhau với một vị khách bên dưới đài, sau đó quên mất phải dời đi, hướng về cặp mắt sắc bén nhưng từ từ mềm mại, không chút nào che giấu lạnh lùng nhưng ẩn chứa nhiệt tình, biểu đạt một cách lộ liễu tâm tư ... Là hần, lòng cô đột nhiên thất lại.

Cảnh Lan Hiên!

Là do chất cồn trong rượu sao? Cô dần mê muội, đắm chìm trong đôi mắt nhìn cô chăm chú, chỉ vì đôi mắt đó.

Bốn mắt giao tiếp, xoay tròn lại ngoái đầu nhìn lại, cô dễ dàng tìm lại được đôi mắt ấy, chúng vẫn ở đó chờ cô, chờ lần thứ ánh mắt chạm nhau, một lần lại một lần.

Là do vũ điệu Flamenco sao? Giai điệu khiêu khích nhiệt tình, xua tan đi sự rụt rè, cô phát hiện bản thân muốn quyến rũ hắn, không phải vì muốn thắng được tiền đặt cược, mà chỉ đơn giản là cô thích như vậy, thích cảm giác có được người đàn ông vẫn chú ý đến cô!

Điệu nhảy vẫn tiếp tục, mà dường như mọi người trong quán đều biến mất, trong mắt cô chỉ có hắn, mà cô cũng muốn trong mắt hắn chỉ có cô, chỉ nhìn đến cô, bản thân vì hắn mà nhảy múa, vì hắn mà hô hấp.

Điệu nhảy ngừng, dưới sân khấu âm thanh không ngừng vang lên, Ly Minh Phi quay xuống bên dưới cười nhẹ, nhưng khi đi ngang qua bên người Cảnh Lan Hiên, bông hoa hồng cài trên mái tóc cô vô tình rơi xuống.

Trở lại phòng thay đồ, một màn múa cuồng nhiệt khi nãy vẫn còn lưu lại dư âm, cô cảm thấy mình thực sự có phần say.

Mở cửa đi ra ngoài, hành lang vốn vắng vẻ giờ đang có người đứng đó, là ... Cảnh Lan Hiên.

Người đàn ông khi cầm hoa thường gây nên một loại cảm giác khó tả, mà trên tay hắn lại là một đóa hoa hồng, nhưng lại càng biểu hiện phong cách quý phái của hắn.

“Anh đang đợi tôi sao?”. Ly Minh Phi đi bước một đến gần hắn, mỗi bước đi rõ ràng có chút bất ổn. Khoảng cách càng gần, tiếng hò hét trong đầu càng thêm điên cuồng – cô muốn người đàn ông này, cô muốn mỗi chào hắn!

Cô điên rồi sao? Chắc chắn là vậy!

“Hoa của cô bị rơi”.

Cô nheo nheo mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú đến khó tin mà cười, khuôn mặt đó hiện tại thực lạnh lùng, không mang chút cảm tình nào, cô muốn thấy biểu hiện giống như lúc ở cô trên đài, mê say mà chăm chú dõi theo cô.

“A! Là hoa của tôi sao?”. Cô không đưa tay ra nhận lại, chỉ là ngẩng đầu, từ từ nhắm mắt hướng về phía hắn, “Tôi hình như say rồi, anh giúp tôi cài lên đi”.

Cảnh Lan Hiên tới gần, cẩn thận cài đóa hoa lên vành tai cô, chú ý tới trên tai cô có hai nốt ruồi son một lớn một nhỏ, trong lòng hắn chậm rãi dâng lên một loại cảm tình đặc biệt.

Khi hắn nghiêng người xuống bên cạnh, Ly Minh Phi ngửi thấy hương nước hoa nhàn nhạt trên người hắn. Cô trước nay không thích mùi hương nước hoa cho lắm, nhưng lần này thì khác, vừa thanh nhã lại mang vài phần khí phách, là bởi vì hắn nên mới thế sao?

Cô nghĩ trong ngực hình như có lửa đốt, cổ họng hơi hơi khô khan, cô nhìn Cảnh Lan Hiên, phát hiện ra hắn cực kì giống một loại đồ ăn mà cô yêu thích.

Hình dáng rất ngon miệng!

Giúp cô cài hoa xong, Cảnh Lan Hiên muốn đứng thẳng lên, lại bị cô kéo lại, “...hoa bị lệch”.

Hắn lại sửa sửa giúp cô, “Được rồi đấy”.

Một lần nữa hắn muốn đứng lên lại bị cô kéo xuống, môi cô khẽ lướt qua hắn. “Như vậy là được rồi ...”. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, có thể nhảy ra khỏi ngực bất cứ lúc nào.

Cô biết làm thế chẳng khác nào đùa với lửa, lúc bình thường cô sẽ không dại dột như vậy, nhưng hôm nay cô chính là bất chấp tất cả.

Cô níu kéo Cảnh Lan Hiên, chăm chú nhìn hắn, đáy mắt thể hiện rõ hứng thú với hắn.

“Tôi là Cảnh Lan Hiên”.

Ly Minh Phi nở nụ cười, cô đương nhiên biết hắn là ai.

A, đôi mắt hắn nhìn gần chỉ có lạnh lùng, không có chút dịu dàng nào, nhưng kì quái là, mỗi khi đôi mắt ấy hướng về cô, cảm giác giống như lông vũ khẽ phất qua trái tim cô.

“Nói cho tôi biết, cô tên gì?”. Trước mắt hấn chính là “Cô ấy”! Là cô bé đứng chen lấn với ai đó trong tấm ảnh chụp kẹp giữa cuốn nhật kí.

Hấn không muốn tình một đêm, cho nên mới nói ra tên thật. Hấn muốn người phụ nữ ở trên giường không phải chỉ để tạo cảm giác mới mẻ, chỉ có người trong lòng mới khiến hấn nảy sinh dục vọng.

Quả táo nhỏ, rốt cục tìm được em rồi!

Người này thật là ngốc nghếch, hai người chơi tình một đêm tốt nhất là không để đối phương biết mình là ai, có thể thấy được vị CEO này bình thường rất ít tiếp xúc với bên ngoài, thực tế cũng không phải do cô làm thường xuyên, chỉ là việc như vậy nghe qua đã nhiều, tự nhiên sẽ có hiểu biết.

“Anne”. Tên tiếng Anh là thích hợp nhất. Trên thực tế cái tên này cũng là giả, bởi vì cô không muốn dùng cái tên kia, mỗi lần nói ra đều bị cười, mọi người đều nghĩ cô không hiền lành cho lắm, rất có phong tình, là loại con gái táo bạo, rất biết giương nanh múa vuốt, nhưng lại tên là “Apple”, đúng là tên không khớp với người.

“Tên tiếng Trung?”

“... Trầm Thù Sắc”. Sắc Sắc, tôi xin lỗi cô, dù sao cô với người kia cơ hội gặp gỡ cũng không cao, chắc không có vấn đề đâu.

“Trầm Thù Sắc? Trầm Thù Sắc ...”

Đừng ... đừng nói nữa! Kiểu giống như muốn ghi nhớ kĩ này khiến cô rất kinh hoàng a!

Ly Minh Phi chủ động vòng tay ôm lấy cổ hấn. “Đêm nay ngoài việc hỏi thăm tên tuổi ra thì còn việc chính nào nữa không?”

“Trầm Thù Sắc, tôi không chơi tình một đêm”

Nghe thấy hấn gọi tên bạn tốt, Ly Minh Phi tự nhiên thấy là lạ, là bởi khẩu khí của hấn rất nghiêm túc sao? Cô có chút hối hận vì sao vừa rồi không nói ra một cái tên giả.

Còn nữa, cái gì gọi là không chơi tình một đêm? Hấn là coi gặp gỡ là điều kiện trước tiên để lên giường sao? Nói dối mà không biết ngượng!

“Vậy ý của anh, tối nay đến đây là gameover?”

Tay nâng cằm cô lên, Cảnh Lan Hiên cẩn thận nhìn khuôn mặt hóa trang dày cộm kia, “Không, trò chơi vừa mới bắt đầu”.

Hấn chủ động hôn cô, cái này chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, bởi vì cô mím chặt môi, không cho hấn tiếp tục làm vậy.

“Tôi không hôn môi”.

“Vì sao?”

“Thói quen”. Bởi vì cô ... không có dự định thích hấn.

Đối với cô hôn môi rất có ý nghĩa, cô chỉ hôn người nào cô yêu mến, mà cô cùng hấn rõ ràng không phải loại quan hệ này.

“... Tôi biết rồi”/

Kế tiếp, hai người cùng đi vào một khách sạn năm sao thuê phòng cao cấp nhất, sau đó thở dốc, rên rỉ, mồ hôi hòa nhịp với động tác mãnh liệt.

Sau một đêm điên cuồng dây dưa, Cảnh Lan Hiên một mình thức giấc trên giường, đóa hoa hồng đêm qua tận tình thể hiện đam mê đã sớm biến mất.

Nếu như không có một ít dấu vết của cuộc mây mưa đêm qua cùng một chiếc giày cao gót còn để lại, hấn sẽ cho rằng chẳng qua chỉ là một hồi mộng xuân mà thôi.

“Gặp chuyện như vậy rõ ràng là phải cao chạy xa bay rồi!”. Ly Minh Phi gục đầu vào tay lái mà lẩm bẩm.

Ông trời ơi! Cô cùng Cảnh Lan Hiên đêm đó nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, thế nào cũng chỉ thấy là một đêm mây mưa, hơn nữa rõ ràng cô là người chủ động, mặc dù sau đó hẳn còn tập trung hơn cả cô, khụ!

Cô rất cố gắng hồi tưởng lại chuyện một năm trước, nhưng vẫn không nghĩ ra vì sao mình lại lên giường với hắn?

Cô say rượu mà làm loạn? Không, cô đúng là hôm đó có uống rượu, nhưng cô biết bản thân không có say, lý do này thực sự không thể thuyết phục chính mình. Hơn nữa nói vậy rất giống như chính mình bị ép buộc, không tự chủ được mà thành người bị hại, cô thực sự không thể trốn tránh trách nhiệm như vậy, dù sao chuyện đó nếu chính cô không muốn, vậy thì không ai có thể ép buộc cô.

Như vậy, chẳng lẽ là vì muốn thắng số tiền cược kia, chứng minh Cảnh Lan Hiên không phải đồng tính luyện ái sao?

Vậy lại càng không đúng, vì 20 vạn mà lên giường với hắn, hi sinh lần đầu tiên của bản thân? Loại chuyện ngu xuẩn đến mức đó không phải phong cách của cô.

Vậy ... vậy vì sao?

Flamenco cùng rượu thôi thúc, khiến cho cô cả gan lôi kéo Cảnh Lan Hiên, mà đáy mắt hắn cũng hiện lên nhiệt tình bị khơi dậy, là vì ngoài ý muốn nên mới có chuyện “Sao hỏa” thiêu rụi đồng cũi khô này sao?

Cô không phải kiểu người bảo thủ, đối với tình một đêm cũng không có bài xích gì lớn. Ngày đó cô tỉnh lại lúc 5 giờ sáng, đương nhiên việc đầu tiên là chạy thoát thân, làm sao dám ở lại mà làm “Trầm Thù Sắc” được?

Việc đã qua rồi không tính làm gì, dù sao đối với Cảnh Lan Hiên, người lên giường với hắn là Trầm Thù Sắc, hẳn cho dù có bản lĩnh thế nào, giỏi lắm là tìm được Trầm Thù Sắc thật sự, còn về phần cô

Ha ha ha ... tìm được thì cô sẽ lấy hắn.

Nói đi cũng phải nói lại, vị CEO của tập đoàn lớn như vậy có lẽ cũng chú ý đến cô, nhưng tuyệt đối không phải sâu sắc, cô nghĩ, hứng thú đối với cô giỏi lắm là duy trì được một tuần lễ, giống như hồi nhỏ cô rất thích một chiếc bút máy có in nhân vật hoạt hình, sau chiếc bút bị mua mất, cô cũng đau lòng mất vài ngày, nhưng đến lúc sản phẩm mới đặt vào vị trí cũ đó, cô rất nhanh cũng bị hấp dẫn.

Cho nên sau một tuần không tìm lại được cô, hẳn nhất định sẽ bỏ cuộc, cho dù không bỏ cuộc, một người bận rộn như Cảnh Lan Hiên cũng không thể bay sang nước Mỹ tìm cô, quan hệ giữa họ vì thế chỉ là một đoạn “lệch lạc nhỏ” mà thôi.

Sau chuyện đó hai người không hề chạm mặt nhau lần nào, vì thế cô đã quên khuấy đi mất rồi, vậy mà người tính không bằng trời tính, hơn 1 năm sau lại phải đi gặp mặt người tình một đêm đó.

Được rồi! Không sao, mọi chuyện tuy có hơi bất ngờ, nhưng chị đây cũng có luyện qua rồi, chẳng qua chỉ là một cuộc hẹn nhỏ nhoi mà thôi! Đã biết Cảnh Lan Hiên thích loại đàn bà lẳng lơ quyến rũ, sát khí bắn ra tứ phương, vậy cô chỉ cần cho hắn gặp một cô nàng thô tục, thô thiển kinh dị là được rồi.

Kiểu tóc bồn cầu ngổ ngẩn, cặp kính tròn tròn đen đen, cộng thêm phần nền hơi ngả sang màu vàng, thoát nhìn không khỏe mạnh cho lắm, trên môi cũng đánh phấn, trông giống nứt nẻ, từ trên xuống dưới quần áo màu đất, trên khoác áo sọc ngang ngựa vằn, dưới bận quần bó hồng rực, lại còn đi thêm đôi giày cao chót vót nữa.

Bộ dạng giống thôn nữ chân chất này làm cô cực kì tự hào, đảm bảo bữa cơm thân mật không đến 10' thì tan rã, hoặc nếu may mắn có thể nhìn thấy bộ dạng vắt chân lên cổ mà chạy của hắn. Chỉ cần nghĩ đến đây, Ly Minh Phi tinh thần lại lên cao, tiếp tục lái xe đến địa điểm gặp mặt.

Đi tới nhà hàng, Ly Minh Phi mặt đối mặt với đám nhân viên phục vụ đẳng cấp cao ngất trời, nếu không phải cô đã hẹn trước, vả lại nhân viên nhà hàng không được vô lễ với khách, thì cô đã sớm bị đuổi ra rồi.

Đi tới nhà hàng Nghĩa Thức ở tầng 2, đồ ăn tại đây làm rất tốt, cô cùng bạn bè thảnh thơi vẫn đến, nên cô cũng lơ mơ đoán được vị trí hẹn gặp, phòng riêng thông thường phải được 8 người trở lên, trừ khi đủ người, nếu không không được mở ra.

Tuy nhiên người phục vụ hướng dẫn cô đi qua chỗ bàn đôi, đi thẳng tới phòng ăn riêng.

Bàn ăn trong mấy phòng đó rất dài, xấp xỉ bàn hội nghị, chẳng lẽ Cảnh Lan Hiên muốn “anh ở đầu sông em cuối sông” mà nhìn nhau sao?

Cũng có thể! Dù sao cô là khách phải theo chủ, hần vui vẻ là được rồi.

Tới trước cửa phòng, nhân viên phục vụ giúp cô gõ cửa, sau đó mở rộng cửa.

Loại cơm gấp mặt này cô ăn nhiều rồi, cho nên rất có khả năng thích ứng, chỉ là Cảnh Lan Hiên a ... Aizzz, dù sao duyên kết tương đối sâu, cô cũng hơi hơi hồi hộp đấy.

Cửa đã mở ra, vậy ... vậy lên thôi!

Đi vào phòng ăn, trước mặt cô là một đám đông. Hôm nay không phải là một đối một gấp mặt sao? Một đồng người âu phục trắng tắp, còn có người nước ngoài? Đối mặt mọi người kinh ngạc, khó hiểu nhìn cô, Ly Minh Phi thực sự rất xấu hổ, a nên làm gì bây giờ?

Nhân viên phục vụ thấy không vừa mắt, cho nên cố ý chỉnh cô phải không? Vội vã nở nụ cười xã giao chuyên nghiệp, “Thật ngại quá, tôi vào nhầm rồi”.

Đang muốn xoay người đi ra, phía sau truyền đến một giọng nói, có chút quen, cũng không phải rất quen –

“Cô Ly Minh Phi phải không?”. Tiếng nói trầm thấp tựa như tùy ý, nhưng làm cô tự nhiên căng thẳng, như sợ nghe thiếu hần nói cái gì. Người này nhất định là chuyên ngồi ghế trên, quen thói ra lệnh đã lâu.

Cô vòng vo quay về, “Vâng”.

Đường nhìn thẳng đến đầu kia căn phòng, người đó ngồi cách xa cô nhất, trong nháy mắt đầu óc cô trống rỗng, tim đập dồn dập ~ lại dồn dập! Không! Đó vẫn chưa đủ để diễn tả cô khiếp sợ thế nào, cảm giác như có trăm nghìn con ngựa đạp qua người mà chạy.

Cảnh ... Cảnh Lan Hiên?! Trời ơi! Đúng là hần!

Chờ một chút, như vậy đây là hội nghị công ty bọn họ, có nghĩa muốn nói cho cô, CEO đi xem mặt, lãnh đạo công ty cũng muốn đi theo, nhân tiện định giá tỉ lệ hoàn vốn cùng với giá trị thêm vào sao?

Cảnh Lan Hiên lễ độ nhưng lạnh lùng mở miệng, “Lần đầu gặp mặt, tôi là Cảnh Lan Hiên. Mời ngồi”.

Ly Minh Phi tùy tiện tìm một ghế ở hàng sau ngồi xuống, lúc này mới chú ý tới mỗi người phía trước đều có một cái đĩa, đồ ăn bên trong đã ăn hết, ngay cả cà phê cùng đồ ngọt tráng miệng cũng dùng xong. Sắc mặt cô hơi thay đổi, cực kì mất hứng, cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Từ trước đến giờ, cô chưa từng gặp qua người nào như Cảnh Lan Hiên, nhà gái còn chưa tới đã tự mình ăn hết bữa cơm, bọn họ căn bản đã ăn xong rồi, đã thế lại còn bao trọn một phòng đầy người là sao?

Dường như nhìn ra được Ly Minh Phi có vẻ nghi hoặc cùng khó chịu, Cảnh Lan Hiên hồ hững nói: “Đây là một vài quản lý của công ty, bởi vì hội nghị kéo dài, nên vừa ăn vừa họp luôn”.

Cô nheo nheo mắt, rất không thoải mái, Cảnh Lan Hiên làm vậy có nghĩa không coi trọng cuộc gặp mặt này, cho dù cha hần với cha cô là bạn tốt, hần cũng không nhân nhượng một chút sao? A, có lẽ hần đối với việc xem mặt này còn khó chịu hơn cô!

Rất tốt, có điểm chung rồi đây. “Uhm, vậy được, không sao, các vị cứ họp, còn tôi phải ăn cơm, tôi đói lắm rồi! À, anh biết không? Lúc mẹ tôi nói hẹn gặp ở nhà hàng này, tôi rất hài lòng, bởi vì nghe nói đồ ăn Ý ở đây rất ngon, vì cuộc hẹn này, tôi ngay cả bữa sáng, bữa trưa cũng đều nhịn, để dành bụng để ăn bữa này”.

Cô vừa nói xong, đám người ngồi kia đều đứng hình mất 1 giây, vài người cố nhịn cười, vài người khác lại cau mày liên tục.

Trong giới tinh anh tại đây, tất cả nếu không phải trình độ rất cao thì cũng là con nhà giàu có, nữ doanh nhân, hay một ít người mẫu siêu sao, hoặc người đẹp quyến rũ đa tình, thế nào lại có một cô bé vừa thô vừa quê lạc loài vào đây?

Hừ hừ, Cảnh Lan Hiên à Cảnh Lan Hiên, tuy cô vốn mong muốn buổi hẹn không có kết quả tốt, nhưng lần này hẳn cũng ép người quá đáng, đây căn bản không thể gọi là gặp mặt, cô giống như xông vào phá đám bọn họ hợp hành vậy.

Người khác không do dự tát cô một cái, cô làm sao lại nhịn đau mà không đập hẳn một cước đây.

Cô không biết Cảnh Lan Hiên nói thế nào với cấp dưới của hẳn, rốt cuộc cô là ai, sao lại xuất hiện, hay là hẳn ngay cả giới thiệu cũng thấy dư thừa, dù sao cũng không vấn đề, cô sẽ cho hẳn ném thử cái cảm giác gọi là – mất mặt mà về!

Cảnh Lan Hiên không nhìn cấp dưới của hẳn, thản nhiên liếc mắt nhìn Ly Minh Phi, nhưng lần này dừng lại lâu hơn lúc trước vài giây. “Nếu đói bụng, vậy gọi đồ ăn đi”.

Vẫn còn bình tĩnh như vậy? Cô cho rằng loại cậu ấm con nhà tài phiệt như hẳn tám chín phần là da mặt cực mỏng, dựa vào cô tìm hiểu qua, đối tượng làm quen của hẳn, thông thường nếu không là tiểu thư nhà giàu thì cũng là mỹ nhân hay siêu mẫu nổi tiếng, nhưng hôm nay đối tượng dung mạo không đẹp lắm, khí chất không tốt lắm, vừa nói ra mồm đều thể hiện con nhà vô giáo dục ... Thân cận với người như vậy, hẳn càng phải mất mặt đi? Nhất là trước mặt một đám nhân viên như vậy.

Ồ ... xem ra cũng có luyện qua a!

Vài phút sau nhân viên phục vụ xuất hiện, vì Cảnh Lan Hiên cùng cấp dưới hợp hội nghị tiến hành liên tục không ngừng nghỉ, nên dần dần bọn họ cũng không chú ý đến nữa, bởi vì –

“Tôi muốn một phần pizza hạt tiêu, thịt bò nhiều một chút, tiêu xanh nhiều một chút, hành không cần, phô mai cũng nhiều một chút ... À, ngoại trừ hành không cần, toàn bộ đều nhiều hơn một chút.

“... Vâng”.

“Sau đó cho tôi thêm một suất mỳ hải sản sốt cà chua, mỳ nhiều một chút, nước sốt cũng vậy! A, hải sản nếu thiếu cái gì tôi sẽ rất khó chịu đấy”.

Trong đám nhân viên có người đã quay đầu lại. Một suất pizza, mỳ hải sản? Thôn nữ gây giờ xươg kia ăn hết được?

“...Vâng”.

Người phục vụ vừa định quay đi, lại bị cô gọi giật lại. “Tôi vẫn còn chưa gọi xong, định đi đâu vậy?”

“... Vâng”. Không chỉ có nhân viên phục vụ phục sát đất, đám người kia cũng dần dần chú ý tới.

Cô lật lật giở giở menu, “Cho thêm salad hải sản, Pasta, salad cà chua phô mai, một phần cơm Risotto, thịt bê hầm gừng tất,”

Ha ha, chỗ đồ ăn Ý này là để ấy nhà kia, mỳ hải sản là món Thịnh Phong Vị yêu nhất, sau đó cơm Risotto, thịt bê hầm là của Giản Thánh Đức nhà số 2, salad cà chua phô mai là món Trầm Thủ Sắc nhà số 3 không thể không có, salad hải sản cùng pasta mới là của cô. Cứ chọn tiếp, đến lúc ăn xong thì gói lại toàn bộ là xong.

Ai, mỗi lần gặp mặt cũng không phải hoàn toàn là chuyện tốt, ... ít nhất ... có thể ăn chùa một chút, vừa có đồ ăn lại có thứ mang về, còn có thể đem cho hàng xóm một chút, thật tốt!

Ngoại trừ mấy người nước ngoài không hiểu cô nói thì không quay lại, còn lại tất cả đều trợn mắt nhìn cô, cuối cùng ngay Cảnh Lan Hiên cũng phải chú ý đến cô, khiến những người kia không hiểu ra sao, hoàn toàn mù mịt.

Mười mấy người hôm nay ăn cũng không nhiều bằng một mình cô nương đó.

Đây là con gái sao? Không! Nên nói đây là người sao?

“Quý ... quý khách?”. Tờ ghi món ăn trên tay bồi bàn đã lật qua vài trang, trên tay đã chẳng còn mấy tờ nữa.

Ly Minh Phi rút cục gấp lại menu, “Được rồi! Tạm thời cứ thế đã, lát nữa tôi lại gọi tiếp!”. Ngắc đầu, quả nhiên không ngoài dự đoán, cả một đồng ánh mắt chiếu về phía cô, cứ như nhìn thấy quỷ đói hiện hình vậy, “Ồ, các vị làm sao vậy?”

Cảnh Lan Hiên vừa xem xét tài liệu trên tay hần vừa nói, “Cô gọi nhiều món như vậy, lát nữa ăn không hết thì rất lãng phí”.

Cô dùng bộ mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn hần, “Không có chuyện đó đâu, anh biết không? Tôi mỗi lần đi xem mặt đều có thói quen gói đồ mang về, mang càng nhiều chứng tỏ kiếm càng nhiều, dù sao người trả tiền cũng coi tiền như rác, cho hần chết luôn đi! Ak ... dù sao nghe nói anh kiếm rất tốt, chẳng qua là một ít đồ ăn, tôi nghĩ anh cũng không phiền gì, nếu anh thấy tôi tham quá, vậy thì ... tôi gọi ít hơn chút là được, chỉ là một ông chủ công ty lớn mà lại keo kiệt như vậy, truyền ra ngoài có vẻ không tốt lắm”.

“Nếu là thói quen, vậy tiếp tục duy trì đi!”. Hội nghị hôm nay họp đến đây cũng coi như xong, hần cầm giấy tờ cất vào cặp, một đám nhân viên cũng đã thu dọn xong.

“Vậy, chúng tôi xin đi trước”. Ngoại trừ trực tiếp chào hỏi lãnh đạo, mọi người cũng lịch sự gật đầu với Ly Minh Phi.

Cảnh Lan Hiên cũng gật đầu đáp lại, Ly Minh Phi lại hô nhỏ một tiếng, “Đừng đi!”

Đám nhân viên công ty đồng loạt ngoái nhìn lại.

“Ha ha ha ... càng đông người càng vui, một đám người cùng tâm sự cũng ... cũng tốt mà, các vị về nhà cũng không có việc gì, không bằng ở chỗ này uống miếng nước ăn miếng bánh, tâm sự với nhau”. Cô thực lòng không muốn bọn họ dời đi a, nhiều người càng tốt, một đôi một nói chuyện, cảm giác rất là khó xử a.

Cô đúng là đáng giá nhằm ảnh hưởng của Cảnh Lan Hiên, nếu như hần là cái loại công tử bột coi trọng mặt mũi thì hoàn hảo rồi, nhưng rõ ràng, hần bình tĩnh khùng khiếp, vừa rồi cô diễn trò lâu như vậy cũng không thấy hần mảy may xúc động a!

Người như vậy là nguy hiểm nhất, căn bản không biết hần nhược điểm ở chỗ nào, càng không biết đâm kim vào đâu hần mới nhảy dựng lên.

Đám người kia không thèm để ý tới cô, dọn dẹp xong đồ đạc liền cúi người chào Cảnh Lan Hiên, vài phút sau đã đi hết, trong phòng chỉ còn lại mình cô với hần.

Phòng ăn nhất thời an tĩnh đến đáng sợ, Ly Minh Phi cảm giác như nghe thấy cả tiếng tim đập của bản thân.

“Vậy ... nếu như anh đang bận, vậy thì đi trước đi”. Có hần ở đây, cho dù mỹ thực cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị.

“Cứ thông thả”.

“Thật ra ... tôi tự biết lượng sức mình, anh hôm nay đến đây cũng chỉ là bắt buộc, người như anh phải có một cô gái thật tốt mới xứng đôi, anh có thể đi đâu tùy ý, không sao đâu, thật đấy! Không nên ép bản thân”. A ~ một phen thổ lộ tâm tình, trước tiên hạ thấp giá trị bản thân, sau lấy lời giải thích cho hần, cuối cùng tăng bốc hần một chút, kỳ thực, cô muốn nói chính là – người mau cút nhanh đi, đồ ăn ngon sắp đến rồi, ta muốn yên lành mà thưởng thức, người còn ở đây, ta sẽ nuốt không trôi.

“Tôi không có miễn cưỡng”.

“Hử???”

Mỹ Ý tới rồi!

Bồi bàn vừa lui ra, Cảnh Lan Hiên nói, “Cô không phải đang đói sao? Mau ăn đi”.

Cô cầm đĩa, cuộn cuộn vài vòng, bắt đầu ăn, là do hần ở đây hay sao, mà mỹ ăn vào giống như là sáp nền vậy?

“Tôi chung quy chỉ muốn xem xem cô nàng cực kì ái mộ tôi, yêu thích tôi, từng nói qua đời này nếu được gả cho người như tôi thì chết không hối tiếc là người như thế nào.”

“Phụt ~ khụ khụ khụ ...”. Ly Minh Phi đang nghĩ vớ vẩn, nghe đến câu “Hình như đã gặp ở đâu” thì toàn bộ mỳ trong miệng phun hết ra ngoài, Cảnh Lan Hiên may mắn ngồi rõ xa, nếu không kẻ gặp họa sẽ là hần.

Một đồng mỳ kẹt ở cổ họng làm cô ho đến hoa cả mắt, gần nghẹt thở đến nơi, nước mắt giàn giụa, “Thật ... khụ khụ ... thật ngại quá!”.

Cô đứng lên, chuẩn đến toilet ở bên ngoài, nhưng đi nửa đường lại chạy về, vì cô vừa thấy bóng một tên đàn ông ở đằng xa, nhân lúc hần chưa nhìn thấy cô xoay người bỏ chạy, sau đó cô lại nghe thấy câu nói đáng sợ đó, sẽ làm cô ác mộng liên tục mất mấy ngày –

“Tiểu Phi Phi ... cô đi đâu đấy?”

Ly Minh Phi liếc mình chạy trốn chết, đừng có “Phi” nữa! Nếu như cô có cánh, cô cũng muốn “phi” a ...

Oạch, cô ngã dúm dui –

A ~ chân ... tôi ~ a

~Đôi giày cao chót vót hại cô rồi, Ly Minh Phi đáng người kì quái vẫn không ngừng chạy.

Ông trời ơi! Sao hôm nay đen đủi thế này! Người không muốn gặp lại đứng chắn giữa đường, nếu phải chọn, tên biến thái chết bầm kia với Cảnh Lan Hiên, cô thà chọn ...

Đối mặt với Cảnh Lan Hiên còn hơn.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng lần thứ hai bị mở, Ly Minh Phi vẻ mặt hung hăng độc địa nhìn Cảnh Lan Hiên. “Anh kia! Chỉ cần anh chịu giúp tôi lúc này, tôi ... tôi sẽ mang ơn anh suốt đời, sau này tôi sẽ tận tình báo đáp, nhất định không tiếc mạng sống”. Chiêu này gọi là liên hợp với vai phụ, đả kích lại vai chính.

A ~ Churchill đã nói rồi, thế giới không có kẻ thù vĩnh viễn!

Có chuyện gì vậy? Về mặt cô như là bị ác quỷ đuổi giết vậy. Khiến cho cô nàng danh đá này phải cầu cạnh hần thế này, có lẽ thực sự cần hỗ trợ, chỉ là, hần không nghĩ cô ta tương lai có thể giúp được hần cái gì.

Hần giương mày, từ chối cho ý kiến.

“Đừng coi nhẹ người nhanh như vậy, biết đâu sau này tôi lại có ích thì sao?”

“Giúp thế nào?”

“Hôn ta”.

“....”

Hô! Về mặt kiểu gì thế này, hần nghĩ cô là sắc nữ hay là biến thái sao? Mặc dù cô thừa nhận hần đích thực là mỹ nam, nhưng làm gì có người nào, bị yêu râu xanh đuổi theo đòi mạng mà còn có tâm đi sàm sỡ người khác chứ, còn nữa, hần một thân đàn ông to lớn như này, còn sợ cô xâm phạm hần sao? Hồi đó hần ăn tươi nuốt sống cô sao không thấy giãy dụa a?

Ahhh! Cô điên mất rồi, trước mắt nguy hiểm mà còn nghĩ đến những thứ này nữa!

Còn nữa, cô cũng không có tùy tiện để người ta hôn, thế được chưa?

“Giả vờ hôn thôi!”. Thời gian không còn nhiều, cô nhìn hần biểu cảm chán chả muốn động, quyết định chỉnh lại!

Mạnh mẽ lôi cái thân hình vạm vỡ kia rời khỏi ghế, cởi đôi giày cao vút vút sang 1 bên, cô hai chân trần giẫm lên đôi giày da của hần. Cảnh Lan Hiên cao to đủ để che khuất nửa người trên của cô, nhưng cũng đủ để người khác không nhìn thấy đôi ống quần màu hồng chói kinh dị đó.

“Chỉ là giả vờ mà thôi, tôi van anh, đừng cứng đờ như khúc gỗ thế được không?”

“Cô ...”. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Sắp hết thời gian rồi! Ly Minh Phi cắn răng, kéo tay hấn đặt lên lưng cô, một tay kia đặt trên ngực, hai tay ôm lấy cổ hấn, cố sức lôi hấn dán sát vào người, “Đừng hời nhiều như vậy, anh có phải đàn ông không? Biết ve vãn đàn bà chứ?”

Phút chốc “Rầm” một tiếng, một kẻ liều lĩnh tông cửa mà vào, “Tiểu Phi ... Ah ... Xin lỗi, xin lỗi ...”. Quỷ liễu mạng gặp được hình ảnh mặn nồng, mặt đỏ tới mang tai, nhanh nhanh chóng chóng chuồn mất.

Nghe tiếng của đóng lại, Ly Minh Phi thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, “Hô ~ nguy hiểm thật!”. Cô không dám nhìn hướng Cảnh Lan Hiên.

Cô biết là diễn kịch, nhưng hai người tứ chi dính liền là chuyện thực, Cảnh Lan Hiên không hôn lên môi cô, nhưng cô nhớ lúc hấn tiến sát đến, hô hấp ngay lập tức dồn dập bất thường, tay hấn cũng không mang tí tí tình cảm cùng dục vọng gì, nhưng lại khiến cô nhớ tới đến đêm đó đôi tay này ve vuốt trên người, chậm rãi chầm lên ngọn lửa ...

Cô cho rằng mình đã quên sạch chuyện đêm hôm đó rồi, vậy mà không nghĩ đến, chỉ vì một ít “Động tác giả”, cô lại nhớ ra hết tất cả, là bởi vì lần đầu quan hệ sao?

Mọi người đối với lần đầu tiên ấn tượng luôn luôn khắc sâu, lần đầu tiên nuôi chó, lần đầu tiên ăn bít tết, lần đầu tiên yêu đàn anh, cùng lần đầu tiên ném thử trái cấm ...

Cô không chú ý tới Cảnh Lan Hiên động tác cũng vẫn duy trì, ánh mắt suy tư vẫn đang xem xét cô.

Một khắc sau, cửa lại thành linh mở ra, hai người như phản xạ tự nhiên tiếp tục diễn, hấn vừa cúi đầu giả hôn nồng nhiệt, một đôi tay thon dài di chuyển trên người cô.

Mà Ly Minh Phi cũng nhiệt tình thể hiện, một tay cũng ám muối khiêu khích trên lưng hấn, còn “Kích động” lôi vạt áo sơ mi của hấn ra ngoài, tay cũng theo vạt áo chậm rãi đi lên.

Cảnh xuân nồng đậm cứ theo lũy thừa mà tiến, từ sau lưng hấn nhìn vào, quả là cảnh tượng xuân sắc sinh động ngàn năm có một.

Ly Minh Phi đỏ mặt diễn trò, hết lần này tới lần khác trong đầu hiện lên mấy đoạn phim 18+, tha hồ mà tham khảo, khiến cô tim đập thành thịch, còn phải liều mình đè nén xuống thở gấp ...

Ông trời ơi! Đồ chết bầm kia thế nào còn không đi đi? Có cần phải xem hết từ đầu đến cuối không vậy? Không sợ đau mắt sao?

Ghê tởm! Cho người độc chết đi!

Cắn răng một cái, Ly Minh Phi cởi ra một loạt cúc áo trên người hấn, sau đó cởi ... Hấn muốn ngăn cản, nhưng không dễ như vậy, cô thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi, cởi tuột thắt lưng của hấn, tiếp theo kéo khóa.

Dù sao người “Thoát” không phải cô, cô có thể hi sinh rất nhiều, thật đấy!

Đúng lúc Cảnh Lan Hiên sống chết muốn bảo vệ một đạo phòng tuyến cuối cùng, hai người giằng co quyết liệt, phía sau truyền đến tiếng ho nhe –

“Khụ ...”

“Thanh niên thời nay thật là, lần đầu tiên thân cận đã thân mật như vậy ~”

Hai người giật mình, đồng thời quay nhìn đằng sau.

“Cha?!”. Cảnh Lan Hiên không thể tin được, là ông thân sinh ra hấn!

“Cha! Mẹ!”. Ly Minh Phi quả thực muốn hôn mê, cha cô đỏ mặt, mẹ cô cũng đỏ mặt cười sung sướng.

Cảnh Lan Hiên nửa thân trên để trần, khóa quần cũng mở, nội y màu trắng mơ hồ có thể thấy được.

Lần này, hai người có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!!!

3. Chương 3

Hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, hiếm khi không phải làm gì, Ly Minh Phi cũng thoải mái tự thưởng mình một ngày nghỉ thảnh thơi.

Mà vừa vận Trầm Thù Sắc cũng được nghỉ việc, hai người đương nhiên tụ tập một chỗ vừa uống cà phê vừa buôn chuyện.

“Hô, lâu rồi không nghe cô nói chuyện bị ép đi xem mặt”.

“Tôi á? Mấy hôm trước vừa đi rồi!”. Ly Minh Phi nâng cằm, thở một hơi rõ dài. “Tôi đến giờ vẫn nghĩ không ra, vì sao mọi chuyện cứ nhè một ngày hôm đó mà xảy ra vậy, nếu như đời tôi không có hôm đó, liệu tôi có thể dễ chịu hơn một chút không?”

“Ha ha ... Nghe có vẻ như xảy ra nhiều chuyện hay ho đấy”.

“Đầu tiên, tôi gặp lại Sử Biện Thái”. Cô đau đầu, day day huyết thái dương.

“Ah ha ha ha ... Cô lại gặp hán sao?”. Sử Biện Thái, đồ biến thái chết bầm, chỉ nghe tên cũng biết sẽ không phải bình thường.

“Tôi thực là kiếp trước ăn ở thất đức mới có thể gặp gỡ hán”. Ly Minh Phi thực sự rất muốn hét toáng lên!

“Ai bảo trước cô giả trang quê mùa đi gặp hán, không may lại để hán phát hiện cô là một đại mỹ nhân, cho nên mới bị hán truy đuổi điên cuồng như vậy”.

Đàn ông nếu như phát hiện đối tượng khủng long rõ ràng là một mỹ nữ, bình thường phải hiểu đó là thủ đoạn cực tuyệt xem mặt đi? Có ai lại giống như hán đâu!”. Thật là đuổi tận giết tuyệt a! Cũng không biết hán thế nào nghe được cô đến đài truyền hình làm một chương trình về trang điểm, đặt hàng 1 vạn đóa hoa hồng gửi đến đài, hại cô thiếu chút nữa vì đồng hoa đó mà lên tin hot.

Hán tự mình là thần tình yêu sao? Ghê tởm!

“Tên kia gặp cô, sau đó thì sao?”

“Tôi hôm đó đi hẹn lại mặc quần áo giống như hôm gặp hán, từ xa hán đã nhận ra, tôi đương nhiên là trốn tránh, sau đó ...”. Ly Minh Phi đem chuyện ngày đó thuật lại một lần.

Trầm Thù Sắc càng nghe càng sững sốt, cũng cười rử rượi, cuối cùng cười đến nước mắt chan chứa. “Ha ha ha Quy trình xem mặt của cô cũng ly kỳ quá thể, lại còn bị mất mặt như vậy nữa! Cô nói xem, là vị nhân vật lớn nào dám đối đãi như thế với Ly đại mỹ nhân vậy?”

“Cảnh Lan Hiên, tập đoàn Hồng Diệu”.

“Cái gì? Là hán?!”

“Sao thế, cô biết hán sao?”. Cô hỏi chính là “Biết” mà không phải “Quen” nha! Nếu như không biết Cảnh Lan Hiên, nghĩa là không nhớ vụ cá cược năm đó rồi.

Về chuyện cái đêm một năm trước cô không nói cho bất kì người nào, ngấm lại Sắc Sắc là phóng viên ảnh của tạp chí đàn ông, cho nên cơ hội quen biết Cảnh Lan Hiên cũng không phải không có.

Chuyện xảy ra gần đây, Ly Minh Phi bắt đầu tin vào cái gọi là duyên phận, nếu như duyên đủ sâu, đi chợ mua đồ ăn hay tranh giành WC đều có thể gặp nhau, tất nhiên, duyên phận cũng chia làm hai loại, thiện duyên và ác duyên.

Chỉ là thiện duyên hay ác duyên cũng rất khó nhận biết. Ngay cả cô, không phải cũng từng coi bạn trai của người khác thành một nửa của mình sao?!

“Rất lâu trước đây có gặp qua một lần, khoảng chừng một năm trước, tạp chí có cuộc phỏng vấn mấy người nổi nghiệp của vài tập đoàn nổi tiếng, Cảnh Lan Hiên cũng nằm trong số đó, tôi vốn chỉ phụ trách chụp ảnh, nhưng nghe biên tập nói, hán vừa nghe đến tên người chụp ảnh, lập tức muốn giới thiệu để làm quen”.

Hồng rồi! Chẳng lẽ sự việc bại lộ rồi sao? Ly Minh Phi vội vã hóp một ngụm cà phê, cố che giấu vẻ mặt. “Vây ... vậy rất tốt a!”

“Tốt cái gì? Người hấn muốn làm quen không phải là tôi”. Trầm Thù Sắc suy nghĩ một chút rồi nói: “Kiểu người nhìn như rất lạnh lùng như hấn vậy mà trong phút chốc lại lộ vẻ thất vọng, có thể thấy được, hấn rất hi vọng đến gặp tôi”.

“Thất vọng? Tốt xấu gì cô cũng xưng được với mỹ nhân a!”

“Không phải, ý tôi là, tôi nghĩ hấn đang tìm một người cũng tên là “Trầm Thù Sắc”, nhưng lại phát hiện “Trầm Thù Sắc” kia không phải tôi, vì thế hấn mới thất vọng”. Trầm Thù Sắc nâng cằm, xiên một miếng bánh gato bỏ vào miệng. “Cái này làm tôi nhớ đến, vài ngày trước có một bộ phim, trong đó nữ chính cùng nam chính chơi tình một đêm, sau đó nữ chính nói cho nam chính tên bạn thân của mình, hai nam chính tìm cô ta mãi mà không thấy”.

Ly Minh Phi thiếu chút nữa thì phun hết cà phê ra bàn! “Cô ... khụ khụ ... cô ...”

“Cô làm sao đấy?”. Thấy cô bạn kích động như vậy, mặt đỏ rực lại ho sặc sụa, Trầm Thù Sắc không nhịn được cười, nói đùa: “Cô chắc sẽ không chơi tình một đêm với Cảnh Lan Hiên chứ?”

Bà cô này ... sợ cô không chết được phải không? Rất có bản lĩnh giết người không dao!

“Đáng ghét!”. Có chết cô cũng không thừa nhận mình chính là “Trầm Thù Sắc” kia, hay chính là cô nàng bị Cảnh Lan Hiên ăn sạch từ đầu đến chân!

Hừ ~ làm phim kiểu gì mà giống đến 100% vậy, thật kinh dị! Còn may là chuyện phát sinh với cô, mà không phải là viết tiểu thuyết, nếu như viết tiểu thuyết, cô chỉ sợ cũng bị nói là đạo văn.

“Ha ha ha, thật là vô vị”. Bà cô này ngoài chụp ảnh ra, niềm vui lớn nhất chính là xem DVD, hoặc là mượn tiểu thuyết với truyện tranh để xem, xem xong còn đem mấy người sống xung quanh ra diễn trò, có lúc còn có thể “Diễn” rất đặc sắc! “Ồm, cô còn chưa nói, sau khi cô gặp Cảnh Lan Hiên thì thế nào?”

“Không có sau đó!”. Loại chuyện này một lần là đủ làm đứt bao nhiêu dây thần kinh của cô rồi, thế nào còn có lần tiếp theo.

Trầm Thù Sắc kì quái nhìn cô, “Tôi không hiểu vì sao cô lại trốn tránh đi xem mặt? Tôi thấy Cảnh Lan Hiên cũng rất tốt mà!”. Tuy rằng bên ngoài lưu truyền mấy tin đồn kì quái về hấn, hơn nữa trước đây bà cô hàng xóm tốt bụng còn đem hấn ra đánh cược, nhưng khi nói chuyện với hấn, cô lại cảm thấy hấn thực sự không tồi, thậm chí nghĩ anh chàng này chất lượng cực tốt.

“Tôi ... nói chung là, có thể từ lúc 18 tuổi đã bị ép lấy chồng, cho nên đến giờ vẫn còn bị ảnh hưởng, trực giác tự nhiên bài xích, hơn nữa, tôi nghĩ ... tôi sẽ không yêu thêm bất kì người nào nữa”.

“Đừng có nói với tôi, cô vẫn còn yêu cái người đã chết kia đấy?”

“Tôi không biết”. Đó là một quãng thời gian cô cực kì đơn giản, cực kì ngây ngô mà yêu say đắm, cô không quên được yêu thương một người cảm giác thế nào, cũng chưa quên được thống khổ tuyệt vọng khi bị vứt bỏ, cho tới nay cô vẫn còn thấy sợ, hiện giờ cô sống một mình rất ổn, rất tự tại, cô sẽ không bao giờ ... nói chuyện yêu đương nữa.

“Cái gì mà không biết? Cô ấy, nhiều năm như vậy rồi, cô cũng nên tìm người tốt mà dựa vào đi”. Ly Minh Phi a Ly Minh Phi, người ta nhìn cô vừa giận vừa yêu, rõ ràng bề ngoài thoát nhìn vừa mỹ lệ vừa cõi mở, ai biết được cô lại hết hi vọng như thế.

Ly Minh Phi miễn cưỡng nói: “Tôi cũng muốn chứ! Nhưng vẫn chưa gặp được người nào cả”. Những lời này rõ ràng là vì ngăn chặn Trầm Thù Sắc mà nói, nhưng cô lại thấy chột dạ.

Hhm! Được rồi! Động lòng thì không có, nhưng trên người thì ... Cảnh Lan Hiên có thể đạt điểm cao nhất! Stop ~ không nên nghĩ nữa, nếu không mấy hình nóng năm xưa lại quay lại trong đầu mất.

“Đó là bởi vì cô khóa nội tâm quá chặt chẽ, cho nên lãng mạn cũng không gây hứng thú nữa”.

“Tùy vào duyên số thôi!”. Chuyện có thể dừng ở đây được rồi.

Nhưng Trầm Thù Sắc lại lồi trọng tâm câu chuyện về, “Vây Cảnh Lan Hiên bị knock-out rồi?”

“Không thì sao?”. Cô chưa nói hết chữ “Sao”, chuông cửa đã đột ngột reo lên. “Ai lại đến vào lúc này vậy?”

Bình thường người gõ cửa cũng chỉ có các cô nương ở Ác Nữ phố, lần này chắc cũng là các vị ấy, “Thù Sắc, mở cửa giúp tôi, tôi đi chuẩn bị bánh gato”. Nói xong đứng dậy, đi vào trong nhà bếp.

“Reng reng ...”

Bên ngoài lại ầm chuông thêm một lần nữa, Trầm Thù Sắc vội vã đứng lên.

“Đến rồi đây!”. Cô vội vàng chạy tới cửa, nhưng không nhìn trước xem ai ở ngoài –

Mắt cô nàng trừng to vĩ đại, mồm há to nhét cả quả trứng cũng vừa! “Ak, thế nào vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới rồi?”

“Cô thật sự là chuyên gia hóa trang?”

“Không tin hả? Vây đem mặt của anh cho tôi mượn được không?”

“Không phải, ý tôi là, cô không hóa trang còn đẹp hơn lúc hóa trang”

“Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm!”. Dám coi khinh kĩ xảo hóa trang của cô, tên đàn ông này chán sống rồi! Bộ dạng “Thô tục” kia rõ ràng rất tự nhiên mà!

“Nếu như muốn giả dạng thô thiển thì rất thành công, nhưng nếu để xem mặt, loại bộ dạng này tuyệt đối sẽ làm nữ diễn viên trở thành hàng ế.

Người này ... quá đáng ghét! Mà lạ ghê, bộ dạng cô trông dữ dằn như vậy, đàn ông bình thường rất ít khi dám nhìn thẳng mắt cô, nhưng hần lại có thể nhìn chăm chăm vào cô, coi như là có dũng khí! “Ế thì ế, tôi cho tới giờ cũng chưa dự định bán mình ra ngoài”.

Chuyện cô làm trong ngành trang điểm, nhất định là hai vị phụ mẫu nhà cô khai ra, không phải cô đã dặn trước rồi sao? Không được nói cho đối tượng biết cô là chuyên gia trang điểm, vậy mà bọn họ vừa làm cái gì?

Ly Minh Phi tâm trạng không tốt lắm, vì sao hiếm khi có ngày nghỉ, vậy mà lại phải đi cùng con người không gặp còn hơn này đi uống cà phê? Tất nhiên, tới nơi này cũng là chủ ý của cô, bởi vì cô không muốn ở một mình trong nhà mặt đối mặt với hần.

“Vì sao?”

“Tôi chán ghét xem mặt”. Nói vậy đã hiểu chưa? Cô chán ghét việc xem mặt, bởi vậy không có khả năng sẽ thích đối tượng xem mặt.

“Tôi biết, đây không phải lần đầu tiên cô đi xem mặt, cô cũng không tới sao?”

“Tôi không phải thích ăn đồ chùa mới đi xem mặt, tôi là bị ép buộc”.

Cảnh Lan Hiên nhướn mày cười.

“Anh ... anh cười cái gì?”. Hần phản ứng ngoài dự đoán của cô, phải đặc biệt đề cao cảnh giác.

“Cô làm vậy giống như người ta không nghe theo cô sẽ gây sự, giống như trẻ con vậy”. Hần trầm giọng nói, loáng thoáng có thể nghe ra ý cười.

Ly Minh Phi trừng mắt nhìn hần, kẻ này thực sự rất đáng ghét! “Anh làm sao biết nhà tôi? Mà thôi, quên đi, hỏi thừa thôi rồi, vấn đề này anh có thể hỏi ai được chứ”. Không phải là cha mẹ bán đứng cô thì là ai?! Cái cô cần hỏi là – “Anh tìm tôi có chuyện gì?”.

Hỏi xong những lời này, cô nhìn hần chăm chú, trong lòng tự nhiên có chút hồi hộp.

“Tôi đến để trả kết quả xem mặt”.

Kết quả? Còn có gì để nói sao? Kết quả cô nhận định, chính là không có kết quả!

“Việc này gọi điện thoại là được rồi, tôi cũng không phải chưa bị từ chối bao giờ, yên tâm đi! Lòng tôi rất mạnh mẽ mà”. Làm ... làm gì mà nhìn cô chăm chăm như vậy? Lại còn cười mà như không cười nữa? Rất đáng sợ a! “Được rồi! Nếu anh đã có thành ý như vậy, tôi cũng không thể quá thất lễ, nên ưu tiên phụ nữ trước, cái tôi muốn nói, chính là – tôi từ chối”.

“Quả nhiên”.

“Chúng ta rốt cục cũng có lúc nhất trí a!”. Vỗ tay, cô cười giả lả, “Vậy cứ làm thế đi!”. Thật tốt! Mọi sự giải quyết rất hoàn mỹ, tuyệt không dây dưa lằng nhằng.

“Ly Minh Phi, hôm nay nếu chỉ vì từ chối thân cận, tôi sẽ chỉ việc gọi điện thoại đến là được”.

Nói cũng đúng, cô đề phòng nhìn hần. “Vậy anh tới đây có mục đích gì?”

“Tôi có một đề nghị, không biết cô có hứng thú hay không?”

“Không có!”. Cô không muốn dây dưa thêm với hần nữa! Nếu như bất hạnh bị hần nhận ra cô chính là đối tượng đêm đó, vậy thì hỏng hần rồi!

Cô hôm nay không trang điểm chút nào, nhưng sau khi trang điểm thì khác nhau một trời một vực, bình thường cô hay mặc áo phông đơn giản, tóc buộc đuôi ngựa, trông giống một cô sinh viên. Nếu cô trang điểm lên, tự nhiên sẽ lộ ra phong thái mê hoặc lòng người, quan trọng là ..., ngày đó khi nhảy Flamenco, người giúp cô trang điểm chính là bà chủ quán có sở thích quái dị, bà nhìn vậy nhưng rất có bản lĩnh biến cô nương nhu mì thành yêu nữ.

Cảnh Lan Hiên sẽ không nhận ra cô là ai đâu.

Cô từ chối cũng không làm hần buồn phiền, Cảnh Lan Hiên chậm rãi mở miệng, “Cô nói ‘Chúng ta rốt cục cũng có lúc nhất trí’ nói ra quá nhanh, tôi cũng đồng ý với cô – chính là chúng ta đều bài xích thân cận, nhưng đây tuyệt đối không phải lần cuối cùng, sau này nhất định còn nhiều cuộc hẹn như vậy chờ chúng ta”.

Nói vậy cũng không sai, hần phải chăng đã nghĩ ra đối sách rồi? Uhm, vậy được, tạm thời nghe hết xem sao. “Rồi sao nữa?”

“Thì giả bộ lần xem mặt này chúng ta đã gặp được đối tượng rồi”.

“Cái gì?”

“Hôm đó cô cởi quần áo của tôi, làm cho y phục lộn xộn, tôi cũng cố gắng giải thích với cha, nhưng ông ấy cười tươi rói, nói thế nào cũng không tin”.

Vấn đề này cô cũng gặp phải rồi, Ly Minh Phi bực mình mà nói, “Cha mẹ tôi cũng vậy, cho rằng chúng ta phải lòng nhau rồi”. Hơn nữa mẹ cô là kiểu người một khi đã nhận định cái gì, thì tôi có đem 100 điều ra chứng minh bà nghĩ sai cũng vô dụng, bà chỉ tin tưởng vào con mắt của bà.

“Cho nên nói, mấy người họ nhất định một mực cho rằng chúng ta thích nhau”. Cảnh Lan Hiên dừng một chút, “Cô im lặng vậy tức là đồng ý hợp tác sao?”

Đối tượng tình một đêm chính là đối tượng xem mặt đã đủ xui rồi, giờ lại còn muốn giả vờ gặp gỡ? Cảm giác này thật kì quái a! “Không nên”.

“Vì sao?”

“Không có cảm tình mà gặp gỡ nhau, cảm giác rất giả dối”. Ly Minh Phi nhìn hần. “Tuy rằng tôi chán ghét cha mẹ sắp đặt, nhưng bọn họ chỉ vì quan tâm đến tôi, nếu như hôm nay hợp tác với anh, bọn họ sẽ cảm thấy hi vọng, nhưng nếu ngày nào đó chân tướng rõ ràng, bọn họ sẽ rất đau lòng”.

Đây chỉ là một trong các lí do, nguyên nhân lớn nhất chính là, Cảnh Lan Hiên là một kẻ rất nguy hiểm, cô không muốn đến gần hần quá mức.

Cô không hề yêu hần, kẻ mà cô cố tình câu dẫn khi thần trí đang mơ màng, nhưng không cách nào phủ nhận lực hấp dẫn của hần.

“Đối với ông bà Ly mà nói, cô thực sự là một đứa con tinh quái”.

“Đúng vậy!”. Ngoài việc thường xuyên ngấm ngầm chống đối, cô kỳ thực còn hay gây chuyện, khiến ẹ cô luôn luôn phải chạy theo giải quyết hậu quả cho con gái.

“Cha mẹ cô trước mặt cha tôi khen cô không dứt lời, có vẻ rất tự hào về cô”.

Ly Minh Phi cảm thấy không tốt lắm, “Bọn họ thật là, cần gì phải như vậy”.

“Cho nên, nếu để họ biết con gái hóa ra cũng thử tình một đêm, cô nghĩ bọn họ sẽ phản ứng thế nào?”

Cô giật mình, không thể tin được, “Anh ...”.

“Chuyện đêm đó đối với tôi mà nói hoàn toàn là việc ngoài ý muốn, hoặc cũng nói, tôi từng cho rằng, việc đó sẽ chỉ xảy ra đối với người khác mà thôi, nhưng lần đó lại xảy ra thật, cô nói xem, ấn tượng của tôi đối với đối phương đêm đó, có thể không sâu đậm được không?”

“Anh ... anh ...” A! Cô rất muốn hét chói tai! “Anh phát hiện ra từ lúc nào?”

“Lúc cô giả dạng thành thôn nữ”.

“Không thể nào!”. Cô đối với tay nghề của mình rất tự tin, hôm nay nếu cô muốn hóa trang, thì ngay cả cha mẹ cũng khó mà nhận ra cô.

Cô hóa trang thành cô nàng thô kệch, vậy mà Cảnh Lan Hiên vẫn nhận ra được, quả thực là sỉ nhục quá mức tay nghề của cô.

“Sự thực ở ngay trước mắt!”

“Anh là bởi vì hôm nay tôi không trang điểm, cho nên mới nhận ra tôi chính là người khiêu vũ hôm đó phải không?”. Hôm đó trang điểm tuy rất đậm, nhưng bởi vì không phải tự mình làm, cho nên bị phát hiện cũng phải.

Cảnh Lan Hiên lắc đầu. “Tôi không phủ nhận, hôm đó lúc cô bước vào phòng, tôi cũng chưa nhận ra cô ngay, nhưng đến khi cô trốn tránh người kia mà giẫm lên giày của tôi, lúc đó tôi mới nhận ra”.

Bởi vì nốt ruồi đỏ trên tai cô.

Hắn vốn muốn nói ra điều này, nhưng nghĩ lại, kỳ thực trước khi nhìn thấy vành tai cô, hắn đã có cảm giác đặc biệt với người trước mặt, bởi vì ánh mắt của cô.

Vì đôi mắt ấy, hắn mới chú ý đến tai cô.

Ly Minh Phi ánh mắt rất dễ nhận ra, chỉ cần lưu ý một chút là có thể nhận ra, nghe có vẻ kì lạ, nhưng hắn có thể làm được.

Cảnh Lan Hiên nhớ đến một chuyện cổ ngày xưa.

Một người muốn học giám định ngọc, tìm đến nhà một vị sư phụ học nghề. Sư phụ mỗi ngày đều cho hắn cầm duy nhất một khối ngọc, cứ như vậy đủ một năm. Có một ngày, người kia thấy sư phụ hắn cái gì cũng không dạy, suốt ngày chỉ bắt cầm một khối ngọc, chịu không nổi muốn bỏ đi, nhưng lão nhân chỉ đưa cho hắn một khối ngọc, hắn tức giận nói với sư phụ, khối ngọc này chẳng phải khối ngọc trước đây, là ngọc giả, muốn hắn cầm làm gì?

Lão sư phụ cười ha ha, nói cho hắn, hai khối ngọc, một thật một giả, thế nhưng rất nhiều người không nhận ra được, chỉ có hắn có thể nhanh chóng phân biệt.

Bởi vì, chỉ dùng tâm để cảm nhận mà thôi!

Thảo nào lúc đó hắn cứ nhìn cô! Gian giáo! Đáng giận! Ly Minh Phi cực kì khó chịu, hỏi hắn: “Anh vì sao lại nhận ra tôi?”

“Đôi mắt của cô, không, nên nói là ánh mắt của cô”. Hắn nhìn chăm chú vào mắt cô, nghĩ đến nhật kí của người đó.

Tôi thích đôi mắt hồn nhiên của cô ấy, đôi mắt ấy, bình thường có phần hơi dài, con ngươi đen lầy trong vắt, cho dù rất hung hãn, nhưng là giả bộ kiên cường, mọi cảm xúc bị thương khổ sở thông qua đôi mắt ấy đều được thanh lọc hoàn toàn ...

Khi cô ấy cười rộ lên, đôi mắt long lanh sáng rỡ, giống như trăng non, lại giống cây cầu hình vòm, tôi thường xuyên có ảo giác, cây cầu đó có thể đi thông vào trong tim cô.

Hung hãn nhưng đồng thời lại có hồn nhiên? Cảnh Lan Hiên đã từng nghĩ những câu từ đó thật mâu thuẫn, nhưng hôm nay, khi hắn chú ý đến đôi mắt cô, hắn mới nhận ra, câu nói đó thật đúng.

“Gạt người, như vậy sao có thể nhận ra tôi”, cô đương nhiên không phục!

“Cô thua rồi chịu không nổi phải không?”. Hắn nhìn cô, cười như không cười.

“Không phải không chịu nổi, mà là vốn dĩ không tin được”.

“Cô muốn thế nào mới chịu tin tưởng?”

Ly Minh Phi suy nghĩ một chút, “Anh nói chỉ cần nhìn vào mắt là nhận ra được tôi?”

“Có thể nói như vậy”.

“Được, vậy chúng ta chơi trò chơi, cho anh dùng đôi mắt mà nhận biết, nếu như anh thực sự tìm ra tôi, vậy tôi xin nhận thua”.

“Tôi không cần cái danh hiệu thị lực tốt”.

Cô nhướn mày nhìn hắn, “Nếu có thể nhận ra tôi, vậy chuyện anh đề nghị lúc này tôi sẽ hợp tác”.

“Giả hẹn hò?”

“Chẳng lẽ lại là thật hẹn hò?”. Nhưng ba chữ này lại khiến tim cô đập nhanh hơn một nhịp, không nói đến cô miễn cưỡng, dạng ông chủ công ty lớn như Cảnh Lan Hiên, cũng sẽ không qua loa quyết định việc như vậy.

Làm trong ngành thời trang đã lâu, cô đối với người đẹp đã hết hứng thú, không thể giống như thiếu nữ mới lớn, vừa thấy một người đàn ông đẳng cấp tiến đến làm quen đã cho rằng đời trước ăn ở có đức, bởi vì Tái ông được ngựa, sao biết là họa hay phúc! (nghĩa là gặp may nhưng chớ nên mừng vội)

Cô thực sự không chấp nhận chỉ dựa vào một đêm đó là có thể khiến cho quý ngài băng giá kia yêu mình, cô chẳng có cấu tạo gì khác thường, công phu trên giường cũng không quá cao siêu có thể làm cho đàn ông luyến tiếc không rời.

“Tôi sẽ không phải là một tình nhân kém cỏi đâu”.

“Cái gì?”. Cặp mắt kia không nên thành khăn như vậy, hắn chẳng lẽ không biết tảng băng thì phải có cặp mắt lạnh như băng, nếu như tảng băng có “Tình cảm”, sẽ giống như mấy cô ả lẳng lơ mà ăn mặc kín cổng cao tường, mị lực không những không giảm mà còn tăng, khiến cho kẻ khác càng muốn nhìn đến tận cùng.

Là cây thuốc phiện! Cảnh Lan Hiên chính xác là một loại cây khiến cho người ta nghiện, cuối cùng không thể rời xa khỏi hắn!

“Nếu như tôi tìm được cô, vậy chúng ta có thể qua lại rồi”. Hắn nói có vẻ rất khoái trá.

Hắn sung sướng như vậy là có ý gì? Cô nghĩ đi nghĩ lại, đối với việc phải gặp gỡ hắn, cô không có chút gì gọi là bất đắc dĩ, trái lại giống như ... chờ đợi ngày này?

4. Chương 4

Hôm nay là sinh nhật 60 của Cảnh Hân Thanh, trước đây mỗi dịp sinh nhật ông đều không tổ chức lớn, chỉ cùng người nhà và mấy người bạn tốt ăn bữa cơm coi như là chúc mừng.

Nhưng năm nay, mọi người rất ngạc nhiên khi Cảnh gia bao trọn cả tầng một của một khách sạn lớn để tổ chức tiệc mừng sinh nhật.

Hội trường sinh nhật có tiệc đứng kiểu châu Âu, dàn nhạc diễn tấu trực tiếp, còn có một sàn nhảy lớn, hai ba mươi đôi nam nữ cùng vào nhảy một lúc cũng không thành vấn đề.

Bữa tiệc này còn có một điểm thú vị, đó là vũ hội hóa trang, khách đến dự phải ăn mặc theo một chủ đề nhất định, tỷ như nhân vật trong truyện cổ tích, công chúa Bạch Tuyết, cô bé lọ lem, nàng tiên cá ... Tất nhiên cũng có thể hóa thân làm Dương quý phi, Quan Công, Gia Cát Lượng, ... Tạo hình không bị hạn chế, thậm chí có thể nam giả nữ, nữ giả nam đều OK, yêu cầu duy nhất chính là, phải mang theo một chiếc mặt nạ gắn lông vũ đến dự tiệc, nếu ngay từ đầu đã nhận ra mọi người thì không thú vị!

Tiệc sinh nhật 7 rưỡi tối mới bắt đầu, nhưng mới 7 giờ đã có người xuất hiện.

Theo thời gian, quan khách kéo đến càng lúc càng đông, trong hội trường có đủ kiểu đủ loại trang phục hóa trang, từ Chu Du, Gia Cát Lượng, cô bé lọ lem, công chúa thiên nga, cả Peter Pan, nàng Bạch Tuyết, thậm chí bảy chú lùn cũng có người sắm vai.

7 rưỡi tối, sau khi Cảnh Hân Thanh tuyên bố khai hội, buổi lễ chính thức bắt đầu, các cặp đôi bắt đầu tiến ra sàn nhảy, có lẽ bởi vì mọi người đều hóa trang cùng đeo mặt nạ, khiến cho ai nấy đều cảm giác an toàn, không chỉ giới trẻ mặc sức vui chơi, rất nhiều vị khách lớn tuổi cũng mạnh dạn hơn nhiều.

Khách đến dự vẫn lần lượt tiến vào hội trường, mỗi một người đi vào đều lén nhìn trộm phục trang của người khác, tất cả đều chờ xem vũ hội hóa trang có gì đặc biệt.

“Oa! Người đẹp trong truyện nghìn lẻ một đêm!”

Ở lối vào sảnh chính xuất hiện mấy cô gái trẻ, mỗi người vóc dáng đều nóng bỏng, từng đường cong duyên dáng khiến cho đám đàn ông thiếu chút nữa phun máu mũi, nhưng có hai người hóa trang hoàng hậu Mary cùng tân nương cổ đại ăn mặc kín đáo hơn nhiều, tuy không có mảnh khoe gì, nhưng lại bị chú ý nhiều hơn cả.

Người đẹp nghìn lẻ một đêm đi đầu cảm phần nói: “Cái quỷ gì đây? Rõ ràng là ma nữ vậy mà ăn mặc kín cổng cao tường, còn chúng ta vì sao lại giống như đi bán thịt hết vậy? Tôi không muốn mặc, mấy miếng vải vớ vẩn này chẳng che được gì cả”.

Người đẹp nghìn lẻ hai đêm thở dài, yếu điệu nói: “Đừng có làm loạn, cô tới đây rồi còn oán hận cái gì? Nếu không muốn mặc gì, chẳng phải càng giống đi bán thịt hơn sao?”

Người đẹp nghìn lẻ ba đêm sắc mặt càng khó coi lên tiếng: “Các cô còn có thịt để bán, còn hơn tôi một thân xương cốt khẳng khiu, nếu không có hai mảnh vỏ dừa kia giữ thể diện, thì nhìn trước nhìn sau không ai tin tôi là nữ”.

Hoàng hậu Mary tâm trạng cũng không khá hơn, vì sao lại phải tới chỗ nhiều người thế này vậy? Cô ban ngày đi làm gặp quá nhiều người rồi, buổi tối chỉ muốn chui trong chăn làm bạn với truyện tranh hay xem phim thôi. “Aizzz, Hồng thiên nữ của tôi sắp đến lúc thi tài rồi!”

(Hồng thiên nữ là một vai diễn trong vở kịch của Maya, nhân vật trong truyện Mặt nạ thủy tinh)

Cả đám người quay lại trừng mắt nhìn cô, “Cô xem cái truyện đấy mấy trăm lần rồi hả?”

Cô nàng ngượng ngùng xoa xoa ngón tay mấy lần, “Ồm ... truyện đó, từ lúc sửa lại thành ‘Mặt nạ thủy tinh’, tôi mới xem lại lần thứ ba mà thôi”.

“Trời ạ! Đúng là trạch nữ!”

Cô dâu mới cưới đi ở sau cùng, vừa vào hội trường đã bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía, cuối cùng nhìn thấy một người cao lớn ăn mặc trang phục kỵ sĩ đứng cạnh vị quốc vương của buổi tiệc hôm nay, cô nhẹ

giọng nói nhỏ, “Làm ơn, đừng như vậy, nơi này có rất nhiều đồ ăn ngon, các cô giúp tôi một lần đi, còn chuyện ai mặc gì đều là rút thăm hên xui, không có gì phải oán hận cả”.

Cả bốn người bất bình phản đối, “Vì sao chỉ có cô không cần trốn tránh?”

“Bởi vì tân nương là an toàn nhất, các cô xem xem, trong hội trường này, hóa trang thành cô dâu có bao nhiêu người?”

Người đẹp nghìn lẻ ba đêm lắc lắc đầu, “Xảo quyết!”

Người đẹp nghìn lẻ một đêm, “Đê tiện!”

Người đẹp nghìn lẻ hai đêm, “Cảnh Lan Hiên gặp phải cô thật đáng thương”.

Hoàng hậu Mary thở dài, “Hắn dám đáp ứng trò chơi mà chắc chắn sẽ thua này, có thể thấy được hắn là một kẻ liều lĩnh! A, người như vậy thực sự rất đáng quý, tôi thật sự mong cho hắn ngay lần đầu tiên đã nhận ra cô, sau đó anh hùng đoạt mỹ nhân đi, hoàng tử cùng công chúa hạnh phúc bên nhau mãi mãi, Happy Ending!”

Tân nương vươn tay đập một cái vào gáy hoàng hậu Mary, “Giản Thánh Đức, cô xem nhiều truyện tranh quá rồi đấy!”

Vị tân nương này chính là Ly Minh Phi.

Dạ hội hóa trang này là do cô đề nghị, vừa bước vào hội trường, mỗi người trên mặt đều mang theo mặt nạ, che khuất đi một nửa khuôn mặt, cô đương nhiên biết Cảnh Lan Hiên sẽ mặc trang phục gì, sau đó hắn có 3 cơ hội để tìm ra cô. Tất nhiên, cô sẽ chú ý đến mọi hoạt động của hắn, mỗi lần hắn mời ai đó khiêu vũ, nghĩa là hắn nghĩ đối phương là cô, vậy thì hắn sẽ mất cơ hội.

Lúc này Cảnh Lan Hiên đang nhìn đến cách đó không xa, sau đó bước đến gần một cô gái ăn mặc trang phục Quý phi.

Hắn không phải đã nói, chỉ cần nhìn mắt là nhận ra cô sao? Đồ ba hoa đê tiện, căn bản chính là gạt người!

Xin người! Rõ ràng vị Đường triều “Mẫu đơn” kia vóc người đầy đặn hơn cô, cằm cũng chắc khỏe hơn cô! Còn nữa, cô mà lùn như vậy sao? Cô nghĩ cô nàng Gypsy gần đó nhìn từ sau trông còn giống cô hơn, bất kể chiều cao, vóc dáng, thậm chí ... Ô hô? Cứ như là bản sao vậy!

Nói chung, hắn không nhận ra cô cùng vị quý phi kia khác nhau một trời một vực sao? Đồ bỉ ổi! Làm hại cô nghĩ tay nghề xuống cấp, bị hắn dọa cho kinh hoàng, thậm chí bị ánh mắt dè dặt của hắn làm cho bối rối, kết quả, hắn căn bản là gạt người! Ly Minh Phi tâm tình đột nhiên có chút khó chịu.

“Lần thứ nhất, thất bại!”. Một lúc sau cô mới nhớ ra, bản thân vừa rồi kích động quá mức, kết quả như vậy cô phải vui mừng mới đúng chứ? Dù sao hắn chỉ cần đoán sai hai lần nữa, vậy thì ác duyên giữa họ có thể hoàn toàn chấm dứt, như vậy không phải đúng ý của cô sao?

Cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Suốt cả buổi tiệc cô chỉ mong cho hắn đoán sai, như vậy có thể yên tâm mà đi, nhưng khi hắn chọn sai, cô lại rầu rĩ không vui, cô nghĩ chính mình hình như vừa rơi vào một cái vòng luẩn quẩn không có đường ra.

Đang thất thần, đột nhiên cô nghe thấy hoàng hậu Mary nói, “Cơ hội thứ 2 lại bay mất rồi! Haizzz, xem ra Ly Minh Phi không có được vị đại gia này rồi, không có tiền đương nhiên thế nào cũng thất bại, nhưng nếu có tiền mà năng lực kém thì cũng không thể có tiền đồ”.

Người đẹp nghìn lẻ một đêm cải biến lại bài hát “Chia tay vui sướng”, “Buông tha khoái lạc, buông tha khoái lạc, em sẽ tìm được người tốt hơn anh ...”

Người đẹp nghìn lẻ ba đêm, “Lần thứ 2 thua cuộc, cũng may không có luật ba trận thắng hai, nếu không hắn đã bị tổng tiền lâu rồi”.

Người đẹp nghìn lẻ hai đêm, “Aizz ~ cũng chẳng khác nhau là mấy! Cứ xem quy tắc của Ly Minh Phi, đừng nói là người chỉ mới gặp qua vài lần, cho dù quen biết lâu năm muốn đoán đúng cũng không dễ. Nhưng mà, vừa rồi hắn tuy nhận nhầm người, nhưng nhìn từ phía sau, hay bên cạnh đều giống cô, khuôn mặt ngoại trừ

bị mặt nạ che khuất cũng không khác, Cảnh Lan Hiên nhận nhầm cũng rất bình thường, ngay cả tôi cũng rất muốn chạy đến gọi một tiếng ‘A Phi!’”.

Ly Minh Phi sợ run một chút, giọng nói càng lộ ra một chút mất mát, “Lại đoán sai sao?”

“Gi?”. Bốn cô gái đồng loạt quay đầu lại nhìn cô, mỗi người trên mặt tràn ngập vẻ khó hiểu.

“Làm gì vậy? Định dọa ai sao?”. Động tác đều ăn khớp, các cô này định đi duyệt binh ngày quốc khánh sao? Bên kia Cảnh Lan Hiên đã kết thúc một điệu nhảy, bản thân hướng phía các cô đi đến, nhưng lại bị một cô gái đi tới chặn đường.

Ly Minh Phi lạnh lùng nhìn toàn bộ, cố gắng bỏ qua ưu phiền trong lòng, lại tự dỗi dành bản thân – cuối cùng đã xong, nếu sớm biết có thể giải quyết đơn giản như vậy, thì hồi đó cô chẳng cần phải lo sợ gì.

“Gameover!”

Người đẹp nghìn lẻ hai đêm nói: “Được rồi, trò chơi của cô coi như kết thúc thành công, mấy người bọn tôi coi như hết nhiệm vụ rồi, a, vừa rồi khẩn trương quá mức, bây giờ tâm tình thả lỏng mới thấy đối bụng”.

Người đẹp nghìn lẻ ba đêm cũng nói: “Đi thôi, vào ăn cơm, vào ăn cơm!”

Cả nhóm các cô vội vàng đi lấy đồ ăn. Ly Minh Phi cũng đi theo phía sau, ăn uống nhiều cũng không tốt, đang muốn vươn tay lấy đĩa ăn, tay trái cô bị một bàn tay to hơn nắm chặt, quay đầu lại, là hắc – Cảnh Lan Hiên!

“Tiểu thư, tôi có thể mời cô khiêu vũ không?”

Cô giật mình, lúc đầu cũng muốn mở miệng nói, nhưng sau cùng lại khoa chân múa tay ra hiệu như người câm điếc.

Cảnh Lan Hiên hơi hơi nhú mào, “Tôi không hiểu thủ ngữ”.

Cô lặp lại thêm lần nữa, nhưng dễ dàng nhìn ra được không giống lần trước.

Hắn nhìn xuyên qua mặt nạ, cẩn thận nhìn thẳng đôi mắt của cô, “Cô nói luôn đi!”

“Đầu heo! Ngu ngốc!”

“Vì sao lại mắng tôi? Không phải tôi tìm ra rồi sao?”

“Đây là lần thứ tư, không tính”.

“Lần thứ ba”

“Rõ ràng là lần thứ tư!”

“Người khác mời tôi nhảy cũng tính sao? Cô đã nói tôi mời người khiêu vũ mới tính một lần, nếu như tính cả người khác vào thì cô nên nói trước với tôi”.

“Được rồi, vừa rồi coi như không tính, vậy hai lần trước thì sao? Rõ ràng bọn họ không hề giống tôi tí nào!”. Cô không nhận được mà oán giận.

Lần đầu tiên là Cảnh Lan Hiên cố ý! Hắn xác định mấy người có thể là Ly Minh Phi, khi hắn khiêu vũ lần đầu tiên cũng quan sát họ, muốn xem xem người nào mỉm cười hài lòng lúc hắn đoán sai, tám chín phần chính là Ly Minh Phi, hắn biết cô mong muốn hắn nhầm thế nào, nhưng phản ứng của cô lại ngoài dự liệu của hắn, là do cô sớm đoán ra, hay là đối với hắn cũng có chút hứng thú?

Lần thứ hai khiêu vũ, khi phát hiện đối phương không phải Ly Minh Phi, hắn cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh.

“Này, anh làm gì mà không nói vậy?”. Còn ... còn cười, cười cái gì? Có gì đáng cười sao?

“Không hiểu tôi có hiểu sai hay không? Khẩu khí của cô giống như là oán giận, oán giận tôi vì sao không nhận ra cô đầu tiên”.

Ly Minh Phi giả vờ trấn tĩnh cười nhạt, nhưng trong lòng đang loạn thành một mớ. “Sao tôi phải làm như vậy?”

“Tôi cũng muốn biết”.

Đồ đáng ghét! Hình như càng đến gần con người này, tinh thần cô lại càng dễ bị kích động, một đêm đó, cùng với khi gặp mặt đều là như vậy, mà bây giờ cũng không khác.

Cảnh Lan Hiên nói khiến cô tức giận, thật ra, cô tức giận với hắn thì ít, mà tức giận với bản thân thì nhiều, đúng là cô oán giận, mà lại là giận hắn không tìm thấy cô ngay lần đầu tiên.

Nhưng rõ ràng cô không mong hắn nhận được cô! Kiểu trống đánh xuôi kèn thổi ngược này là sao đây?

Cảnh Lan Hiên không cho phép cô quên mất trọng điểm, “Bản thân tôi, quan tâm kết quả hơn là quá trình”. Hắn nhìn thẳng vào cô, ánh mắt kiên định, “Tôi thắng!”

“.....”

“Thỏa thuận giữa chúng ta còn tính nữa không?”

Nghĩ đến đề nghị của hắn, cô hoàn toàn không có chán ghét, mà là nghi hoặc, vì lí do gì hắn một mực muốn kết thân với cô?

Ly Minh Phi hít một hơi thật sâu. “Trước khi đồng ý, tôi có thể hỏi một câu được không? Tôi nghĩ đó là quyền lợi của tôi, coi như anh có nghĩa vụ trả lời”.

“Cô hỏi đi”.

“Vì sao lại là tôi?”. Đây là điểm cô không rõ, “Điều kiện của anh tốt như vậy, tại sao không chọn người khác, mà cứ nhất định phải dây dưa với tôi?”. Cô không muốn nói thẳng ra hắn tốt đẹp thế nào, uhm, bởi vì, cô trời sinh vốn tính không tốt, chính là rất ngỗ ngược.

Cảnh Lan Hiên là “Băng sơn mỹ nam” tiêu chuẩn, tựa như người mẫu lý tưởng đặt trong tủ kính, bản thân từ trên xuống dưới đều hoàn mỹ, vậy nên không có người dám kết thân với hắn, nhưng ngược lại, khi hắn chủ động muốn làm quen với ai, thì rất ít người có thể từ chối.

Con người này là thế nào đây? Rõ ràng chính là băng đá ngàn năm không tan chảy, thế nhưng đôi mắt lại rừng rực như lửa nóng, tựa như muốn đem cô giam trong đó, không bao giờ để cô trốn thoát.

“Anh ... sao anh không nói gì vậy?”. Cái nhìn của hắn làm cô run sợ, cô ngẩng cao đầu, cố tỏ ra kiên cường, “Đừng nói cho tôi, anh là muốn chịu trách nhiệm đấy”. Nếu như hắn gật đầu, cô nhất định sẽ đánh chết hắn.

“Cô là học sinh tiểu học hả?”

“Có ý gì?”

“Nghĩa là quá để ý đến cái trình tiết vớ vẩn đó?”

Ly Minh Phi mặt đỏ đến tận mang tai, cho dù cô luôn luôn ăn nói phóng khoáng, không kiêng kị, nhưng lúc này có cần phải nói đến vấn đề đó không?! “Cảnh Lan Hiên, anh thực sự là ...”

“Nếu như không phải, vậy tôi tại sao phải vì đó mà chịu trách nhiệm? Hay là, cô muốn tôi làm thế?”

“Không muốn!”. Cô cao giọng nói, vốn là muốn đùa cợt hắn, ai biết được hắn lại làm cô cứng họng.

“Chính là như vậy. Cho nên, cô cũng không cần phải lo tôi vì vậy mà muốn dây dưa với cô”.

Ai nghe thấy những lời này đều tức đến hộc máu, nhưng không biết vì sao, Ly Minh Phi nghe xong lại muốn cười.

“Ly Minh Phi, cô có tin vào duyên phận không?”

Cô không ngờ Cảnh Lan Hiên lại đột ngột hỏi vậy, con người tràn ngập kinh hãi, trông mắt đảo loạn như cổ giấu diếm điều gì.

Thì ra ngoại trừ người đó, cũng có người khác nói với cô câu này?”

Vốn đã dự định bất kể Cảnh Lan Hiên nói gì đều phải châm chọc trở lại, giống như bong bóng tức giận bị người ta châm kim cho xẹp xuống, Ly Minh Phi không cam lòng, hỏi lại hắn: “Thật khó tin, CEO tập đoàn Hồng Diệu là người lãng mạn đến vậy sao?”

“Thực ra cũng không đến nỗi thế”. Đằng sau cái “Lãng mạn” đó chính là một câu chuyện khiến người khác đau lòng.

Cô cười lạnh, “Duyên phận? Cái duyên phận quỷ quái nào lại khiến anh chạy theo tôi vậy?”

Quả thực là sai lầm rồi! Cảm giác giống như là hôm nào đó đi trên đường, bỗng nhiên có người chặn lối, sau đó thản nhiên mà nói – em là người yêu định mệnh của anh, chúng ta hẹn hò đi!

Cô hiện giờ nghi ngờ cực độ, Cảnh Lan Hiên đầu óc có vấn đề không?

Hắn bật cười nói, “Ly Minh Phi, cô có tin không, bởi vì cái “duyên phận” kia, tôi đã thích cô từ lâu rồi”.

“Cái gì?”

Vừa rồi mới chỉ là nghi hoặc, bây giờ là xác định, Cảnh Lan Hiên chính xác là điên rồi!

“Cô còn gì muốn nói nữa không?”

“Không có”.

“Vậy nói cách khác, bắt đầu từ lúc này, chúng ta chính thức kết thân?”

5. Chương 5

Đúng 7 giờ sáng, tại phố 8 Hòa Nhạc xuất hiện một chiếc xe Mercedes S500 màu bạc sang trọng.

Xe vừa dừng, tài xế lập tức xuống mở cửa sau, từ bên trong một người cao lớn bước ra, bước chân lên bậc thềm nhà số 1, hắn ấn chuông cửa.

Không lâu sau ở bộ đàm có tiếng người hỏi vọng ra, “Ai đấy?”. Sớm như vậy đã đến, là ai không biết?

“Cảnh Lan Hiên”.

Ly Minh Phi ngẩn ra, lại quay ra sau nhìn đồng hồ trên tường, “Giờ mới có 7 giờ, anh xem nhầm thời gian sao?”. Trước đây hắn đều 8 giờ mới đến, hiện giờ cô vừa mới rửa mặt xong, đang làm mấy động tác thể dục.

Cô cũng là một người hay dậy sớm, không thể nào khác, vì đây là thói quen từ khi cô còn ở nhà, cha cô sáng nào cũng 5 rưỡi sáng sẽ rời giường để đi tập thể dục, một giờ sau mới về ăn sáng, cho nên cô không thể ngủ nướng đến quá 6 rưỡi.

Khi tự mình dọn ra ở nhà riêng, cô vẫn duy trì thói quen cũ, vẫn thức dậy lúc 6h20 sáng, nếu muốn sửa đổi, chỉ sợ rất khó khăn.

“Hôm nay tôi muốn chúng ta cùng ăn sáng, cho nên mới đến sớm”.

Ly Minh Phi không nói gì, nhưng vẫn mở cửa cho hắn vào.

Vị Cảnh tiên sinh này, chính là bạn trai hiện tại của cô, nhưng hình như hắn đang chăm chỉ quá mức thì phải? Hai người chính thức gặp gỡ mới 20 ngày, hắn mỗi ngày đều tới đón cô đi làm, sau đó cùng nhau ăn cơm, cuối tuần nếu không có việc cũng sẽ đi ăn, thoạt nhìn mỗi ngày đều gặp nhau như vậy, hai người chắc chắn sẽ thân thiết hơn, nhưng thật ra chỉ thế này mà thôi.

Như vậy không phải gặp gỡ sao? Căn bản không có chút hứng thú nào cả. Theo quan điểm của cô, tình yêu phải đến từ cả hai phía, chứ không phải chỉ vì lý do ... “Đánh cược thua” mà tồn tại.

Cô không ghét Cảnh Lan Hiên, chỉ cần là nữ giới, chắc hẳn không có ai chán ghét hắn, nhưng chỉ có thể thì việc gì phải gặp nhau đây?

Cô không có cảm giác yêu với hấn, nhưng cô cảm nhận được, hấn thích cô, nhưng càng như vậy cô càng không yên tâm, thích một người phải dùng hai chữ “Duyên phận” để quyết định, làm vậy có quá qua loa không? Hấn còn nói đã thích cô từ rất lâu rồi, chẳng lẽ hấn vừa gặp cô đã có tình cảm?

Cứ coi là như vậy, thế thì hấn thích cô ở chỗ nào, vì sao thích? Hình như cô chưa từng thấy quá trình đó thì phải”.

Cảnh Lan Hiên đi vào phòng. “Tôi còn tưởng cô vẫn đang ngủ cơ đấy”.

Cô một mình đi vào nhà bếp, đeo tạp dề lên người.

“Cần tôi giúp không?”

“Công tử, anh có thể hỗ trợ cái gì?”. Cô không cần lời khách sáo.

“Cà phê tôi pha không tồi, mà tôi cũng biết rửa rau”. Thấy cô không tin, hấn nói thêm, “Thật đấy, cha tôi biết nấu ăn, vì thế tôi cũng biết rửa rau cùng thức ăn”.

Ly Minh Phi bật cười, “Tôi xin anh, đây là kiểu lý luận gì vậy?”

“Trong một năm đầu bếp có vài ngày nghỉ, những lúc đó, hai cha con tôi đều không ra ngoài ăn mà tự mình xuống bếp. Ông ấy phụ trách nấu ăn, tôi phụ trách rửa rau. Trước đây khi đi du học ở Mỹ, bạn cùng phòng tôi cũng biết nấu cơm, trong lúc hấn nấu thì tôi chuẩn bị, sau đó rửa chén bát”.

Được rồi, tạm thời tin tưởng hấn giỏi nhất “Rửa rau”. “Anh đi pha cà phê đi, làm bánh sandwich thì dùng rau quả tôi để sẵn trong tủ lạnh ấy.”

Hai người phân công làm việc, chưa đến 20 phút, sandwich rau quả phối hợp đẹp đẽ cùng hai ly cà phê nóng hổi đã sẵn sàng.

“Trông có vẻ giống sandwich hỗn hợp bên ngoài”. Cảnh Lan Hiên cầm lấy một miếng bánh, “Để tôi dùng trước nhé!”

Cắn một miếng, lá xà lách cùng cà chua tươi sống kích thích vị giác, mùi trứng cùng sữa thơm ngát tỏa ra trong miệng, đặc biệt nhất chính là nước sốt, không giống như những loại Mayonnaise bình thường, loại nước sốt này có mùi trứng nhân nhạt, lại có một ít mùi vị rất quen thuộc, hình như là ... mù tạt?

“Không nói lời nào là sao vậy?”. Cô rất tự tin, bởi vì bản thân là người sành ăn, hơn nữa những món cô nấu cũng không tồi.

“Ăn ngon quá nên quên nói”. Thật sự là rất ngon, “Nước sốt của cô có mùi mù tạt thì phải?”

“Lưỡi anh tốt thật, không hổ là xuất thân nhà giàu có, mồm miệng cũng dẻo ghê!”

Cũng may hấn không bởi vì xuất thân tốt đẹp mà cố ý tỏ ra kén chọn, Ly Minh Phi thấy vậy, giả vờ nói: “Thứ này hoàn hảo rồi, cũng coi như là thứ người ăn được”.

“Ăn rất ngon!”

Hấn ăn nhiều quá đến ngu luôn rồi sao? Chẳng lẽ không nghe ra cô châm chọc hấn? Há mồm cắn một miếng, sandwich không phải là thế này sao, tay nghề của cô có thật là tốt như vậy không?

Tuy nói vậy nhưng nhìn Cảnh Lan Hiên ăn ngon, cô cũng cảm thấy vui vui, cô đem phần sandwich của mình đẩy sang cho hấn, “Anh thấy ngon thì ăn nhiều vào”.

“Cô ăn ít vậy đã no rồi?”

“Nhìn anh ăn tôi cũng thấy thú vị rồi”. Là ảo giác sao? Mới vừa rồi cặp mắt hấn hình như sáng lên thì phải, nghe có vẻ kì quái nhưng lại làm cô liên tưởng đến vẻ mặt mấy chú cún Husky lúc nhìn thấy đùi gà.

Do dự một chút, Cảnh Lan Hiên cũng không khách sáo nữa, cầm lấy miếng sandwich. “Tay nghề tốt như vậy, tôi bắt đầu chờ mong món bánh kẹp của cô đấy”.

“Tốt, hôm nào đến ăn”. Cô nhấp một ngụm cà phê, bất chợt nghĩ ra – cô vì sao phải đáp ứng hấn?

Vừa ngẩng đầu lại nhìn đến bộ mặt hần ăn uống ngon lành – giống cún Husky chết mắt! Ha! Quên đi, dù sao bộ mặt hỉ hả đó cũng làm cô xiêu lòng rồi.

“Thật sao? Thế thì tốt quá!”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của hần, cô không hiểu nổi sao mình cũng hài lòng như vậy? Sặc! Có bệnh rồi! Ý thức được chính mình rất dễ bị hần ảnh hưởng, tâm trạng vốn tốt giờ đột nhiên chuyển lạnh.

Cô hồ hững mở miệng, “Tôi muốn hôm khác đi, gần đây tâm trạng tôi không tốt cho lắm, không có hứng thú đi mua sắm”.

“Không sao, cô cứ viết ra tất cả, tôi sẽ gọi người đi mua”. Hần nghĩ ngợi một lát, “Tôi hôm nay khoảng 7 giờ tan tầm, có thể tự mình đi được. Nhưng mà, cô vì sao mà tâm trạng không tốt?”

Uống xong cốc cà phê, lại rót thêm cốc nữa, cô suy nghĩ một chút mới nói, “Anh có lúc nào chán nản với công việc không?”

“Không có”. Đối với hần, làm việc luôn khiến hần có cảm giác thành tựu. “Cô gặp vấn đề phiền phức gì sao?”

“Không, chỉ hơi mệt thôi”. Nâng cằm, cô thở dài thườn thượt.

Đối với kĩ năng hóa trang cô rất tự tin, cũng hoan nghênh những người tay nghề tốt đến cạnh tranh, nhưng tự tin càng nhiều, nhược điểm cũng rất nhiều.

Mấy ngày trước cô suýt nữa thỏa thuận xong công việc trang điểm ở Paris, nhưng đến cuối tuần, trợ lý của nhà thiết kế đó gọi điện, nói rằng ông ta có ý định đổi người trang điểm.

Lúc đó cô mặc dù có kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm cái gì, cô cùng nhà thiết kế đó hợp tác đã mấy năm, có lẽ hần muốn có cảm giác mới mẻ không biết chừng, dù sao cũng chưa chắc là không mong muốn, nhưng đến khi cô biết được người thay thế mình, lúc đó cảm xúc mới rối loạn thành một mớ.

Cô khi đó không hề sai, nhưng vẫn canh cánh trong lòng cái cảm giác là người thứ ba.

Chuyện qua đã nhiều năm, vốn tưởng rằng từ nay về sau không còn cơ hội gặp lại, ai ngờ được lại chạm mặt nhau trong tình huống này.

Nếu như không phải phụ trách mấy chương trình hóa trang cùng mấy bộ phim dài tập, thì cô đã tự mình nghỉ dài hạn rồi.

Cô nhất định là có chuyện! Nhưng Ly Minh Phi không muốn nói, hần cũng không muốn ép cô.

“Nếu không vui thì tìm người mà nói chuyện, không cần thiết phải tìm tôi, nhưng nên tìm ai đó có thể cùng cô giải tỏa tâm tình”. Nghĩ nghĩ một chút, hần bổ sung thêm, “Mà tôi là một người lắng nghe rất tốt đấy”.

Cô gượng cười, đáp lại ý tốt của hần, “Anh bề bộn nhiều việc rồi”.

“Tôi có khoảng không, chỉ cần cô có nhu cầu”.

Hần nói một cách rất thành khẩn, khiến cho cô hơi hơi xúc động, không nói gì nhiều nhưng lại nghe như đang dỗ ngọt, từng chữ từng câu lần lượt tiến vào tận sâu trong lòng cô. “Ừ ... tôi biết rồi”.

Ăn nốt miếng bánh cuối cùng, cô suy nghĩ, từ lúc hai người gặp gỡ đến nay, cô vẫn không chấp nhận hần là bạn trai, nhưng cô thừa nhận, cô hình như dần dần coi hần là bạn bè, là một người bạn rất thú vị!

Cô khóa chặt tâm tư lâu như vậy nếu muốn thích một người cũng không dễ dàng.

Cảnh Lan Hiên, anh cũng lợi hại đấy!

Trước lúc tan tầm, chuông điện thoại của Cảnh Lan Hiên vang lên, là cô, thật hiếm khi mới có. Cô hỏi hần có thời gian không, cùng đi uống một chén.

Một giờ sau, hai người gặp nhau tại quán bar trong một khách sạn cao cấp.

Bồi bàn chưa đem rượu tới, nhưng Ly Minh Phi đã bị hấn kiên trì bắt ép, ngoan ngoãn ăn hết chỗ sandwich hấn thay cô gọi tới. “Anh thực sự là đáng ghét!”

“Bụng rỗng mà uống rượu, rất hại dạ dày. Bình thường dạ dày cô làm việc mệt nhọc như vậy, có cơ hội thì đừng nên ngược đãi nó”.

“Sặc, anh nói y như bác sĩ vậy!”

“Chỉ thiếu một chút nữa là được”

“Đừng nói với tôi, anh chỉ thiếu vài điểm nữa là vào được trường y đấy”.

“Không, tôi học đến năm ba mới chuyển khoa”. Hấn nói ra chuyện cũ, “Cha tôi rồi đến tôi đều là con trai độc nhất, sản nghiệp gia đình không thể không có người thừa kế, cho nên tôi về sau chuyển sang học quản trị kinh doanh”.

Cô hiểu thêm được một chút về hấn, “Anh thực sự là một đứa con ngoan, nếu là tôi, có thể sẽ làm loạn lên một phen”.

“Cô cũng rất biết nghe lời, nếu không sẽ chẳng chịu đi xem mặt, mặc dù là bằng mặt mà không bằng lòng”.

“Ê! Đừng châm chọc tôi nữa được không?!” Cuối cùng đã ăn xong, có thể uống rượu được rồi. “Tôi thừa nhận bản thân cũng hơi hư hỏng, còn bị người khác gọi là Ly ma nữ. A, anh có biết chỗ tôi ở rất nhiều người gọi đó là Ác Nữ phổ không?”

“Cô vì sao lại bị gọi ma nữ?”

“Đi gặp mặt ăn cơm quá nhiều, mọi người đều nghĩ tôi thay đàn ông như thay áo”. Hớp một ngụm rượu whisky cô yêu thích, đến quán bar rất ít khi cô uống rượu nồng độ thấp. “Nhưng mà, tôi phải nói, tôi cũng chẳng phải phụ nữ đáng hoàng gì”. Tự cười mỉa mai, cô hươ hươ ly rượu trong tay, ngửa đầu.

Cảnh Lan Hiên cũng nhấp một ngụm, thấy cô hào khí lên cao nâng cốc uống hết sạch, hấn liền gọi cho cô chén nữa. “Muốn nói gì không?”

“Không, có nói hay không cũng vô ích, người như tôi, thượng đế sẽ không nghe thấy tôi sám hối đâu”. Nếu như người nghe được ... cũng sẽ không như ngày hôm nay rồi.

Nghiêng nghiêng đầu, cô nhìn hấn, “Tôi không biết vì sao anh lại ‘thích tôi từ lâu’, hay là cái câu đó là thủ đoạn tán tỉnh của anh, nhưng tôi muốn nhắc nhở anh, thực sự không nên thích tôi, anh cơ bản không biết quá khứ của tôi”.

Cảm giác tốt đẹp hiện tại, thực ra chỉ là che giấu quá khứ tồi tệ mà thôi. Giống như căn nhà cũ quét lại vôi, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, thực ra bên trong đã mục ruỗng.

Nếu hấn thích cô từ lâu, đương nhiên sẽ biết chút ít về cô. Nhưng Cảnh Lan Hiên cũng không muốn giải thích gì, bởi có một số việc hấn bây giờ cũng không muốn nhắc đến, dù sao, hấn không biết nếu nói ra sẽ có hậu quả gì.

Vậy nên, hấn chờ đợi, chờ cô thực sự yêu thương hấn, đến lúc đó hấn sẽ kể hết với cô, hấn không nhớ rõ, từ lúc nào bắt đầu nghĩ đến cô, trong đầu không rõ, thực tại cùng trong mơ không thể phân biệt rõ ràng ...

“Quá khứ của cô tôi không biết rõ, truy hỏi đến cùng cũng không có ý nghĩa gì, có lẽ ... tôi biết được, lại càng thêm hiểu cô, thương tiếc cô”.

Cô lại uống cạn một chén rượu, lại uống tiếp một chén. “Kể cả nếu tôi là kẻ thứ ba, đoạt đi chồng sắp cưới của người khác?”. Ngẫm lại, cô thấy người ta gọi cô ma nữ là chính xác, a! Biệt hiệu này không biết ai là tác giả, có cơ hội cô phải đi cảm ơn kẻ đó.

“Người thứ ba?”

Cô cười lên như muốn khiêu khích, “Rất đáng chú ý, phải không? Người ta là một đôi bạn từ thuở nhỏ, nam chính là bác sĩ tương lai xán lạn, nữ chính là người mẫu nổi danh, có thể nói trai tài gái sắc, nhưng chỉ vì có tôi ... gây ra bao nhiêu sóng gió”. Nếu như cô không đến nước Mỹ du học, tất cả liệu có khác đi không?

Cảnh Lan Hiên trầm mặc không lên tiếng.

“Anh cũng nghĩ tôi rất xấu đúng không?”. Cô hơi hơi say, nhưng vẫn từng ngậm từng ngậm uống vào.

“Đều là quá khứ”.

“Mọi việc đã qua, nhưng cả tôi và anh đều không phải cô gái kia, làm sao biết được, loại đau thương này kéo dài đến khi nào, có lẽ cả đời cũng không quên được!”

Cô sợ hãi, mơ hồ nhớ lại ngày đó ...

“Tôi van cô, trả Thành Hân lại cho tôi! Cô giờ đang mất trí nhớ mới coi anh ấy là người yêu, nhưng cô có thể khôi phục kí ức, nếu như ngày nào đó cô quên đi tất cả, Thành Hân phải làm sao bây giờ? Còn tôi nữa, nên làm gì bây giờ?”

“Tôi không thể trả anh ấy lại cho cô, tôi không biết lúc nào mới hồi phục, nhưng lúc này đối với tôi anh ấy là tất cả”.

“Cô thật ích kỷ!”

“Người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là Thành Hân, những kí ức vui sướng về sau đều có anh ấy, tôi cũng chỉ có thể thôi”.

“Cô sẽ bị báo ứng! Nhất định sẽ bị báo ứng!”

“Người đó sắp tới rồi”

Tiếng động đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ, Ly Minh Phi gõ gõ ngón tay, “Bingo, ha ha! Anh nói đúng, cô ta tới rồi, tới để tìm tôi trả thù! Cô nàng đó cũng đủ lợi hại, từ một người mẫu mà đổi nghề, giờ đã là chuyên gia trang điểm cũng có danh tiếng, có thể thấy được, cô ta cũng tốn nhiều công rồi”.

Cảnh Lan Hiên nhìn cô, như hiểu ra cái gì.

Con người này, vì sao luôn cẩn thận với cô như vậy? Hân nghe được chuyện này lại nhìn cô như vậy, muốn tính toán cái gì? Cô chán ghét hân đối với mọi người thì lạnh như băng, nhưng chỉ có mình cô lại dịu dàng, cô chán ghét nhìn vào mắt hân, phát hiện ra hân không coi cô như người thường, cô chán ghét hân đối với cô quá tốt, thậm chí còn chán ghét bản thân, vì sao lại chú ý đến những thứ này.

Cảnh Lan Hiên, kẻ đáng ghét! Nghĩ đến đây, Ly Minh Phi bất giác thở dài, bởi vì cô tự nhiên có cảm giác giống như vừa thua cuộc vậy.

“Tôi lười biếng như vậy cũng là vì cô ấy”. Đã nhắc đến cô gái đó, Ly Minh Phi cũng không ngại đem hết tâm tình ra nói một lượt. “Con người tôi bản tính thích gây sự, nhưng đối thủ lại là cô ấy, lại cảm giác thiếu động lực”.

“Đây không giống cô”. Cô đối với hân vẫn là mạnh mẽ mà tích cực.

“Thế nào mới giống tôi? Anh cơ bản không biết tôi, vậy mà biểu hiện như rất hiểu tôi”. Cô nhất định là say rồi, nếu không làm sao lại xúc động muốn nói một hơi cạn sạch như vậy? “Cảnh Lan Hiên, tuy rằng kiểu người hoàn mỹ như anh không phải khẩu vị của tôi, đối với loại người xấu bụng như tôi mà nói, anh cũng không đến mức như vậy, nhưng mà, tôi rất thích có bạn bè như anh”.

Có đôi lúc, cô tự nhiên có ảo tưởng – muốn yêu thương Cảnh Lan Hiên cũng không khó! Vậy nên tình trạng hiện giờ của bọn họ có lẽ là “Quá mức bạn bè, cũng chưa phải tình nhân”.

Nhưng cô lại không muốn hân biết điều đó.

Chất cồn trong rượu khiến cô dần dần gỡ xuống bức tường phòng ngự, thì ra, cô đối với Cảnh Lan Hiên cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác!

Như vậy không được, cô không nên ... không nên yêu tiếp người nào khác.

Yêu đương là một loại đường đi vô cùng nguy hiểm, một người không cẩn thận có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào! Cô đã từng trải qua, sợ hãi, bản thân cô giống như người từng gặp tai nạn, xa xa thấy xe đi tới đã vội vàng tránh.

“Sau đó thì sao?”

“Không có”. Lại uống hết một chén rượu, cô muốn uống tiếp, nhưng Cảnh Lan Hiên ngăn cô lại.

“Cô uống nhiều quá rồi”. Đôi mắt cô mờ mịt, đúng là đã say. “Chẳng mấy khi được nghỉ làm, tối hôm nay ngoại trừ uống rượu ra, cô muốn đi nơi nào, tôi sẽ đi cùng cô”.

Suy nghĩ một chút, Ly Minh Phi gật đầu.

Rời nhà hàng, hai người đứng chờ tài xế đem xe đến, bất ngờ một cô gái đi ngang qua, trên người mặc đồ rất thời trang, nhưng đó không phải điều làm Cảnh Lan Hiên chú ý, mà chính là ánh mắt cô gái đó nhìn Ly Minh Phi không có vẻ lương thiện.

Hắn có chút hoang mang, đột nhiên Ly Minh Phi mở miệng.

“Cảnh Lan Hiên, anh đã đi xe bus bao giờ chưa?”

“Chưa”.

“Vậy không cần phải gọi tài xế nữa, chúng ta hôm nay đi xe bus được không?”

“ Được”.

“..... Ha ha ha Ông chủ lớn, anh đúng là chưa bao giờ đi xe bus! Đi xe bus không cần mua vé, anh có thể EasyCard là hay nhất, nếu không chỉ cần mang ít tiền lẻ là được.

Tài xế đã đem xe tới, Cảnh Lan Hiên bảo người kia lái xe đi, hai người dọc theo ban công nhà hàng đi xuống dưới.

“Như vậy là có thể lên xe sao?”

Đột nhiên thất thần, cô nhớ đến lúc mới đi xe bus khi mới về nước.

“Đúng vậy, xe tới thì cứ nhảy lên thôi, vốn định tới chân núi Dương Minh thì xuống xe, sau đó thẳng đến phố Dịch Hóa mua mực khô, đến chợ Tình Quang ăn Đinh hương đậu hoa*, cuối cùng lại vất vưởng giữa nhà ga Đài Bắc, sau này có đánh chết cũng không chịu nhận chính mình lên nhầm xe”. Cô say quá rồi, nếu không sao có thể đem mặt mũi vứt hết, to mồm nói ra mấy chuyện mất mặt như vậy.

Ở cùng một chỗ với Cảnh Lan Hiên thật thoải mái, thoải mái đến mức ... có thể chia sẻ rất nhiều thứ với hắn, bất kể là hài lòng, đắc ý, khó xử, hay thậm chí là ... thương tâm ...

Hắn nghe vậy quả nhiên cười to. “Ha ha ha”

“Giờ nhớ lại thì cười được, nhưng lúc đó tôi xấu hổ đến mức không dám thừa nhận chuyện ngớ ngẩn như vậy”. Lấy tay quạt quạt, là cồn lên men sao? Cô toàn thân nóng như lửa, nhất là mặt.

Khi đi ngang qua công viên, trời đổ mưa bụi lất phất, càng ngày càng nặng, tuy vẫn chưa thấy được trạm xe bus, nhưng trước tiên phải tìm chỗ trú mưa đã.

Đứng ở một chỗ có vẻ giống sân khấu biểu diễn, Ly Minh Phi thở dài nói: “Mưa thế nào thoáng cái đã lớn vậy? Mất hứng!”.

“Nơi này hơi giống sân khấu kịch nói hồi tôi học ở Mỹ”.

“Anh chọn học kịch nói?”

“Không phải, là chương trình học bắt buộc, ông thầy người Do Thái dạy môn đó trông có vẻ đứng đắn nhưng lại quá mức dã man, hồi đó, tôi hóa trang thành cô bé lọ lem”. Có ảnh chụp làm chứng, vừa nghĩ đến “Cô bé lọ lem tuần tú” cùng với đôi giày thủy tinh vĩ đại kia, hắn cho đến giờ vẫn còn thấy khủng hoảng.

“Phiiii ... Ha ha ha ... quả thật là dã man a! Tôi nghĩ anh chỉ hợp đóng vai hoàng tử”.

“Người đóng vai hoàng tử là một nữ sinh tóc vàng mắt xanh nhỏ nhắn”.

Ly Minh Phi vừa tưởng tượng trong đầu vừa cười rũ rượi.

“Mọi người nhìn thấy hai nhân vật chính thì cười lẫn lộn, hồi đó bản thân tôi vừa xấu xa lại nóng tính, vì chuyện đó mà tức giận đến mãi sau này”.

“Như vậy đã tức giận? Tôi nghĩ anh đâu có tệ lắm đâu”. Cô chỉ cho rằng hấn nghiêm túc quá mà thôi.

Cảnh Lan Hiên cúi đầu nhìn cô, cũng chậm rãi nói ra chuyện cũ, “Đúng 1 năm sau khi tôi đến nước Mỹ thì không may bị tai nạn, dẫn đến hai mắt không nhìn thấy được, thời gian đó tôi quả thực là phát điên đến cực điểm, bản tính vốn không tốt giờ lại càng thêm trầm trọng, nhưng đến khi tôi gần như buông xuôi lại nhận được giác mạc hiến tặng, may mắn có cơ hội nhìn lại được”.

“Hóa ra anh cũng từng bị tai nạn a! Nước Mỹ quả thực là một nơi không dễ sống”. Chính là không thể lưu lại, cho nên cô mới phải rời khỏi đó thật nhanh.

Cảnh Lan Hiên nhàn nhạt cười, “Từ lúc nhìn thấy lại ánh sáng, tôi đã thâm nhủ, phải thay đổi, phải trở thành một người hiền lành hòa nhã hơn”. Bởi vì người cho hấn giác mạc chính là người như vậy.

“Xem ra không thành công lắm thì phải”. Cô nhăn mũi. “Anh đối với những người khác chỉ có lạnh lùng, còn lâu mới gọi là hòa nhã”.

“Vậy tôi đối với cô thì sao?”. Hấn nhìn cô.

Ánh mắt hấn vừa mềm mại, vừa dịu dàng như nước, hấn có nhất thiết phải ... quyến rũ cô như thế không?

Ly Minh Phi đỏ mặt, cũng may cô uống hơi nhiều rượu nên mặt cũng hồng hồng, Cảnh Lan Hiên cũng không nhận ra tim cô đang đập nhanh thế nào! Cô tự trấn tĩnh, phải cứng rắn lên chống lại ánh mắt đó, cô còn phải luyện nhiều hơn nữa.

Vội vàng đảo mắt qua một bên, “Mưa ... mưa nhỏ đi rồi, nhân lúc này mau đi nhanh đi thôi!”. Thật đáng buồn là ma nữ nhưng giờ này lại không cách nào thể hiện ma pháp, trái lại giống như người thường, hm, cảm giác thật là khó chịu!

Nhưng cô vừa đảo người đi qua, một giây sau đã bị kéo trở lại, cô chưa kịp nhìn rõ cái gì, đang muốn mở miệng kháng nghị, Cảnh Lan Hiên đã hôn lên môi cô.

Nụ hôn đó tuy có thô bạo, nhưng lại mang theo vài phần mềm mại. Cô cố gắng kháng cự nụ hôn của hấn, một lúc sau vẫn không chịu thua, cô sợ, sợ bản thân chống đỡ không nổi.

Cô ... chỉ hôn người mà cô yêu.

Nhưng càng giây dựa, cô càng trở nên mềm yếu.

Vì sao? Rõ ràng hấn đang ép buộc cô, vì sao lại chuyển qua khoe miệng cô, dịu dàng vờn quanh làn môi, giống như đang cầu xin ...

Vươn tay đẩy hấn ra, Ly Minh Phi dường như đã hạ quyết tâm, “Cảnh Lan Hiên, đối với chuyện yêu đương, tôi có chỗ rất sợ”.

“Tôi biết”.

“Còn nữa ... tôi đã từng là hồ ly tinh cướp chồng của người khác”.

“Cô yên tâm, tôi không có bạn gái, một mình đơn độc đã bốn năm nay, xác suất thành hồ ly tinh của cô bằng không”.

“Tôi cho dù đồng ý hẹn hò với anh, cũng có thể giữa đường cao chạy xa bay”.

“Không vấn đề, tôi người cao chân dài, đã từng ở trong đội tuyển của trường, khả năng cô chạy thoát cũng coi như bằng không”.

Cô nở nụ cười, “Tình cảm của tôi phát triển rất chậm, có lẽ chẳng bao giờ đuổi kịp được anh”.

“Cô cũng không cần đuổi quá nhanh, tôi muốn vừa quay đầu lại liền thấy có người đi theo phía sau, khiến tôi đỡ thấy trống vắng, bởi vì có người vẫn đi cùng tôi”.

Ly Minh Phi vẫn đang cười, nhưng tròng mắt đã đỏ, “Cảnh Lan Hiên, chúng ta ... hẹn hò đi!”

“Vấn chờ em nói câu này!”

6. Chương 6

Ly Minh Phi sáng sớm đi vào phim trường trong đài truyền hình, đến nơi mới thấy mọi người đang trò chuyện sôi nổi.

Cùng làm bộ phim kéo dài đến 200 tập, mọi người trong đoàn quan hệ tự nhiên rất thân thiết, thỉnh thoảng tán chuyện với nhau cũng không có gì lạ, nhưng rốt cuộc bọn họ thảo luận cái gì mà hào hứng như vậy.

Lễ tình nhân sắp đến, là thảo luận nên tặng cái gì sao?

Có người phát hiện mỹ nhân hóa trang đã xuất hiện, nhiệt tình gọi Ly Minh Phi tới. “Minh Phi, cô tới rồi!”

“Mọi người đang nói gì mà vui vẻ vậy?”. Cô chuẩn bị một ít dụng cụ, dự định bắt đầu làm việc.

Loại phim dài lê thê kiểu này vốn không đủ tiền thuê chuyên gia hóa trang cấp quốc tế như cô, sợ dĩ cô nhận lời, là vì báo đáp ơn dúi dất của người ta. Cô diễn viên đó đã gần 40, nhưng lại muốn diễn vai 20 tuổi, ngoài kỹ năng diễn xuất, hóa trang cùng ánh sáng phải phát huy hết năng lực.

Cho nên, chỉ cần cảnh quay nào có cô ta, cô đều phải ở đây.

“Ai, hôm qua cô không tới đây, phim trường ở bên cạnh có người nói xuất hiện một mỹ nữ cũng làm nghề hóa trang, lại cũng có đẳng cấp quốc tế nữa. Tôi lúc đó tuy đang nghĩ, người đẹp hóa trang thì ở đây có rồi! Nhưng vẫn muốn đi sang đó xem một chút”

Ly Minh Phi buồn cười, nói: “Sau thế nào?”

“Đúng là mỹ nhân, còn hơn cả cô, quan trọng chính là, nghe nói cô ta trước kia là người mẫu, haizz, cặp đùi đó thật là khiêu khích a, hôm qua cô nàng còn mặc một bộ váy siêu ngắn, làm đám đàn ông cùng khán giả đều ‘nóng’ lên”. Ngay cả cô là con gái cũng không nhịn được mà ngấm thêm vài lần.

Ly Minh Phi vừa nghe nói người kia trước là một người mẫu, lòng cô không khỏi bất an.

Chẳng lẽ là trùng hợp sao? Cô gái đó không có lý gì lại bỏ nước Mỹ tới đây tham gia chương trình truyền hình này.

“Sau đó cô ta cũng tới xem chúng ta ghi hình, còn nói quay phim hình như rất thú vị, đạo diễn hỏi cô ta có muốn làm diễn viên phụ một vài lần không, cô ấy vậy mà lại đồng ý! A, chính là vai bạn gái cũ của nam chính, khi đó không phải vẫn gọi một vài ngôi sao ra đóng sao? Người vừa phải đẹp, lại phải là tiêu đề của báo chí”. Mới nghe nói chỉ diễn vài tập, mấy ngôi sao kia đã hết hứng thú rồi.

“Gi?”

“Cô ấy hôm nay sẽ đến đây, đạo diễn sợ cô ấy bận nhiều việc, bởi vậy phân cảnh đó sẽ đc quay trước tiên”.

“Vậy sao?”

“Ồ, Minh Phi, cô danh tiếng cũng thật ghê gớm! Nghe nói cô nàng đó quen biết cô, bởi vì có cô, nên cô ta không quan tâm thù lao, chỉ có yêu cầu duy nhất, chính là muốn xem tay nghề của cô”.

Ly Minh Phi thấy lạnh sống lưng, chuyện cô nghĩ sẽ không xảy ra chẳng lẽ xảy ra thật? “Cô ấy là ai?”

Đạo diễn vừa đi tới nơi, “Minh Phi, cô tới vừa đúng lúc, có người quen cũ tìm cô đấy! A, vừa nhắc đã tới rồi!”. Đạo diễn đảo mắt nhìn qua cửa vào. “Vị này chính là Thu Hồng, chuyên gia hóa trang nổi tiếng thế giới, các cô đã quen biết sẵn, tôi cũng không cần phải giới thiệu, đúng không?”

Mặc trên người bộ đồ thời trang, Thu Hồng càng thêm xinh đẹp động lòng người. “Đã lâu không gặp, Ly Minh Phi. Mặc dù không liên hệ, nhưng tôi vẫn nghĩ, cô sẽ không quên tôi chứ?”

Ly Minh Phi sắc mặt cứng đờ, “Lâu rồi không gặp”.

“A, cô Thu, sắp đến cảnh quay của cô rồi, phải nhanh lên thôi, cô có muốn chuẩn bị trước không?”. Đạo diễn lịch sự hỏi.

“Được, phân cảnh của cô Hùng là tiếp sau cảnh của tôi phải không? Thế này đi, vị hóa trang này cho tôi mượn một lúc là được rồi”.

“Ừm ...”. Đạo diễn ngượng ngùng nhìn về phía Ly Minh Phi, dù sao nếu không có cô Hùng, cô cũng không đời nào bước chân đến đây.

“Thế nào, cô không tự tin sao?”. Thu Hồng mỉm cười, thái độ giống như đang đùa cợt.

Hiện giờ chỉ có Ly Minh Phi hiểu rõ, cô ta chính là khẩu Phật tâm xà! Rất lâu trước đây, cô đã từng nhìn thấy bộ mặt tươi cười như vậy rất nhiều lần rồi!

Hít một hơi thật sâu, quyết định bình tĩnh tiếp chiêu. “Đừng có cười tôi”.

Cô mở hộp đồ hóa trang, bắt đầu trang điểm cho Thu Hồng.

Chờ đến khi mọi người đi hết, Thu Hồng mới nói: “Nhìn thấy tôi, cô không kinh ngạc sao?”

“Có kinh ngạc”.

“Nếu không như vậy, tôi sẽ hơi thất vọng đấy!”. Cô nàng nhắm mắt, để yên cho Ly Minh Phi bôi phấn nền, bước này rất quan trọng, liên quan đến lúc hóa trang sau này. “Hay là đối với cô, mỗi lần Thu Hồng gặp Ly Minh Phi, mọi việc đều thất bại?”

“Cô không phải đã thắng tôi sao?”

“Cô đang ám chỉ chuyện trình diễn ở Paris sao?”

Da dẻ Thu Hồng so trước đây có vẻ kém đi nhiều, nhưng hiện giờ đang là người hóa trang, tại sao lại không lo chăm sóc? “Cô muốn thì cứ lấy đi thôi”.

Thu Hồng mở mắt, đôi mắt đẹp ánh lên tia ác độc, “Cô nên hiểu rõ, thực lực của tôi còn hơn cả cô, đừng nói như kiểu cô đang tặng cho tôi như vậy!”

“... Tùy cô thôi”.

“Ly Minh Phi, cướp giật của người khác có vui không?”

Lòng cô co rút lại, đau đớn vô kể. Cướp giật? Không, cô không phải! Cô thực sự không phải cố ý làm vậy!

“Năm đó tôi cũng không hiểu vì sao cô muốn làm vậy, mãi cho đến khi tôi đoạt mất việc làm của cô, tôi mới hiểu được cái này vốn không thuộc về mình, nhưng giành được mới vui vẻ. Khi đó tôi nghĩ, một việc nhỏ đã thế, vậy nếu cướp đi người cô yêu mến sẽ ra sao nhỉ?”

Ly Minh Phi tim đập lạch nhạch, trong đầu nghĩ đến Cảnh Lan Hiên.

Chờ một chút! Từ lúc nào mà cô lại coi hấn là của cô vậy? Bọn họ mới gặp gỡ khoảng 10 ngày nay thôi, cái cảm tình mà cô cho rằng sẽ rất chậm phát sinh, không ngờ lại vượt ra ngoài tầm khống chế, cảm giác như là đập nước chờ xả lũ, cửa vừa mới mở, nước tuôn ra ào ạt!

Thì ra cô đã sớm có tình cảm với hấn, chỉ là vô ý thức không chịu thừa nhận mà thôi.

“Sao lại trầm mặc vậy? Sợ sao?”. Thu Hồng cười nhạt.

Ly Minh Phi lấy lại tinh thần, cô thở dài, nhú mày nói: “Thu Hồng, cướp đồ của người khác cảm giác tuyệt không vui sướng, cứ nhìn tôi mà xem, việc tôi làm khi bị mất trí nhớ, tôi thực sự rất tiếc! Về sau tôi cũng trả lại hấn cho cô rồi, không phải sao?”

Thu Hồng cười, nụ cười càng thêm vẻ khinh thường. “Giết người đốt nhà trong lúc mất trí nhớ có thể coi là vô tội không? Đây là điểm tôi không bao giờ tha thứ được! Cô sau đó khôi phục lại ký ức, nhưng lại quên sạch những chuyện trong thời gian điều trị, cô quên mất đã đoạt mất Thành Hấn, đương nhiên cũng quên cô có yêu hấn, hung hăng tổn thương tôi, giống như là chuyện gì cũng chưa có xảy ra, tiếp tục cuộc sống

trong vui vẻ, nhưng còn tôi thì sao? Thành Hân thì sao? Anh ấy ... là thật sự yêu thương cô, tôi luôn yên lặng ở bên anh ấy, thế nhưng Thành Hân chưa từng nhìn về phía tôi dù chỉ một lần ...”

A! Cô cảm hận ma nữ kia biết bao! Nếu như có thể, cô thực sự mong muốn cô ta chết luôn đi!

Ghê tởm ... kẻ phải chết vì sao không phải cô ta? Vì sao?!

Ly Minh Phi rũ mắt, thầm thở dài, “Tôi rất xin lỗi”.

Cô ... không hề như Thu Hồng đã nói, ung dung tự tại mà tiếp tục cuộc sống. Sau khi khôi phục ký ức, cô đúng là có một thời gian quên đi lúc còn đang chữa trị, nhưng sau đó cô lại nhớ ra, cô nhớ Lương Thành Hân dịu dàng mà hóm hỉnh, nhớ sự ấm áp khi ở bên cạnh hắn, nhớ bọn họ cùng nhau làm người tuyết, trang trí cây thông Noel, khi hắn hôn cô thì yêu thương vô hạn ... Cùng lúc cô nhớ được ký ức hạnh phúc đó, cô cũng nhớ được lời cầu xin của Thu Hồng, nỗi bất lực của cô, sự thương tâm của cô, cùng lòng cảm hận đổ kị ...

Khi cô nhớ được bản thân đã từng làm như vậy, cô quả thực không thể tha thứ mình, cô khổ sở, tự trách chính mình, mặc cảm tội lỗi như lửa cháy trong tim cô, để trốn tránh, cô rời khỏi nước Mỹ, trở về nhà.

Nếu như hạnh phúc của cô có được từ sự thống khổ của người khác, thì cho dù có yêu sâu đậm đến đâu, cô đều sẽ buông tay, ép buộc mình rời đi.

Sau đó cô nghe nói Lương Thành Hân đi theo đoàn y bác sĩ sang châu Phi chữa bệnh, đi được vài năm, vừa về nước chưa được bao lâu thì xảy ra chuyện, hắn ... qua đời, chỉ vì một kẻ mang súng bất ngờ chạy vào bệnh viện.

“Xin lỗi? Ha ha, không cần, năm đó tôi hạ mình cầu xin cô, cô đã nói thế nào? Nói hắn là tất cả đối với cô, muốn cô buông tha là không thể, không phải sao? Nếu là như vậy, cô cũng không cần xin lỗi làm gì, mà tôi cũng sẽ triệt để thi hành lời nói năm đó – tôi muốn cô phải chịu báo ứng!”.

“Cô cướp đi tất cả mọi thứ quý báu của tôi, tôi cũng sẽ cho cô biết thế nào là không còn gì nữa! Công việc của cô, người yêu của cô ... Tất cả!”

Đạo diễn gọi Thu Hồng, cô nhân tiện đứng dậy bỏ đi, để lại một mình Ly Minh Phi ngây ngốc đứng tại chỗ, sững sờ chẳng biết nên làm gì.

Trước mắt tối om, đằng xa dường như tia sáng nhàn nhạt, từng trận gió lạnh quét qua, sương mù dày đặc phủ mờ cảnh vật, càng khiến không gian thêm lạnh lẽo, u ám.

Cảnh Lan Hiên một mình đi trên đường, trước sau không hề có ai đi lại, gió đêm càng thêm lạnh, bởi vì bầu không khí vô cùng “đen tối”, cảm giác rờn rợn khiến hắn vô thức đưa tay xoa xoa vào nhau, trong tâm cũng lạnh dần.

Phía sau bất ngờ truyền đến âm thanh lạ, hắn theo phản xạ quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy bóng đêm u tối, lại quay về, phía trước cách hắn chưa đến 10 bước chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người cao gầy, đứng lặng im.

Người nọ quay lưng về phía hắn, trông quần áo hình như tuổi còn trẻ, cao chừng 1m8, so với hắn cũng xấp xỉ, tay chống lên một cây gậy.

“Này anh, xin hỏi ...”

Người kia nghe thấy, xoay người lại, Cảnh Lan Hiên không nhìn rõ mặt, nhưng dựa vào động tác, hắn nhìn ra được đó là một người mù. Cây gậy chạm rãi hướng về phía Cảnh Lan Hiên, hắn mỗi bước cũng tới gần hơn ... gần hơn ... cho đến khi Cảnh Lan Hiên nhìn rõ mặt người đó.

Không khí dường như bị rút hết khỏi lồng ngực hắn, “Anh là ... anh là Lương Thành Hân!”.

Vừa nghĩ đến có thể gặp được ân nhân, nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi rất nhiều. “Anh Lương, tôi vẫn muốn gặp được anh”. Nhưng mỗi khi hắn tiến tới gần, Lương Thành Hân lại lùi ra cách hắn một khoảng.

Đúng lúc đang nghi hoặc, Lương Thành Hân mở miệng, như muốn nói điều gì.

“Sao vậy? Có thể nói to hơn được không?”

Hắn tới gần, Lương Thành Hân lại lùi bước, hắn mơ hồ nghe được một từ “Apple”.

Liên quan đến Ly Minh Phi, Cảnh Lan Hiên cũng nóng nảy. “Minh Phi? Minh Phi làm sao vậy?”. Nhưng bóng dáng người kia đã lùi xa, biến mất trong bóng tối.

“Lương Thành Hân! Lương Thành Hân!”. Cảnh Lan Hiên gọi to, thân thể phút chốc bật dậy, trước mắt sáng ngời, nhận ra mình vẫn ở trong phòng, hắn vừa mơ sao? Đồng hồ trên tường chỉ đúng 6 giờ, hắn lúc này mới thả lỏng tinh thần, lại nằm xuống đệm.

Người trong mộng chính là Lương Thành Hân, hắn vẫn chưa nhìn thấy bản thân anh ta, nhưng nhờ có vị bác sĩ ở bệnh viện, người thay thế giác mạc cho hắn, Cảnh Lan Hiên cũng biết được ai là người hiến tặng cho hắn.

Từ ngày đó, hắn có thói quen thường xuyên gọi điện tới cha mẹ Lương Thành Hân, có lúc nào rảnh rỗi lại bay sang đó thăm họ, chân thành muốn thay người đó chăm sóc họ. Sau này, hai người đưa cho hắn nhật ký của con trai họ, tổng cộng có hơn 10 cuốn.

Lương Thành Hân có thói quen ghi nhật ký, cho dù anh đến châu Phi vài năm cũng không thay đổi.

Sở dĩ họ tặng nhật ký cho Cảnh Lan Hiên, là bởi vì họ không dám nhìn vào đó, giống như gian phòng của anh vẫn chưa có ai dựng vào, trong nhật ký có tâm nguyện cuối cùng của Thành Hân, nếu như có thể, họ muốn Cảnh Lan Hiên có thể thay anh hoàn thành.

Trong một cuốn có dán rất nhiều bức ảnh, bởi vậy rất nặng, mà trong đó, chính là lần đầu tiên Lương Thành Hân gặp Ly Minh Phi.

Từ những cuốn nhật ký, hắn hiểu được tâm trạng của Lương Thành Hân khi gặp cô ở bệnh viện, cô vì tai nạn xe cộ mà mất trí nhớ, từ đồng cảm đến quan tâm, yêu mến, qua những dòng chữ trong đó, hắn bắt đầu có cảm tình với một cô nàng “Tiểu Apple” khi thì ngang ngược, khi lại yếu đuối, dám yêu dám hận.

Nhưng đúng lúc hai người đang sâu đậm, Apple bất ngờ hồi phục ký ức, nhưng lại quên đi quãng ngày thân thiết với Thành Hân, tình cảm của họ cũng theo đó mà phai nhạt. Lúc anh sang châu Phi, thời gian kéo dài mấy năm, cho dù ở nơi xa, Thành Hân vẫn một lòng nhớ đến cô ...

Cảnh Lan Hiên thông qua nhật ký mà biết đến Ly Minh Phi, tuy không quen biết nhưng lại nổi lên hiếu kỳ, hứng thú ... những cảm giác này hắn cũng cảm thấy khó hiểu, tuy nhiên lại rất chân thực.

Hắn không biết từ lúc nào bắt đầu để ý đến Apple, nhưng hắn chợt nhận ra, mỗi khi nhìn vào nhật ký, hắn sẽ tìm kiếm tung tích của cô, hắn khao khát hiểu rõ về cô, chờ mong đến đoạn cô “xuất hiện”, thậm chí nếu Lương Thành Hân không nhắc tới cô, hắn lại nghĩ mình bỏ lỡ.

Cho nên đối với Ly Minh Phi, hắn thích cô từ lâu thật ra cũng không phải lừa gạt cô.

Nhưng nếu chỉ có thể hắn sẽ không tùy tiện mà theo đuổi, năm đó hắn cũng từng hỏi qua vợ chồng Lương gia, nhưng bọn họ đối với cô không có cảm tình, mà chỉ quan tâm đến cô gái có tên là Rose.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, cho đến khi hắn nhìn thấy cô, trong trang phục vũ công diêm dúa, khuôn mặt này giống như đã từng quen biết, hắn nhận ra cô chính là cô gái tóc dài đánh đổ cà phê của hắn, không, hình như là cô gái đã hỏi đường ... Sau đó tìm hắn bỗng nhiên cuồng loạn, hắn nhớ ra cô giống ai! Chính là Apple!

Khi hắn giúp cô cài bông hồng, nhìn thấy hai nốt ruồi đỏ trên vành tai cô, lúc đó hắn khẳng định, cô thật sự là Apple!

Tỉnh lại sau một đêm mất ngủ, người đẹp không biết đã đi đâu, sau đó hắn mới biết cô ngay cả tên cũng giấu giếm hắn. Bọn họ hai người thất lạc một thời gian, không ngờ tới một buổi gặp mặt, cô lại tự mình xuất hiện trước mặt hắn!

Duyên phận giữa họ đã đủ dày, đủ thâm, vậy nên yêu thương cô, là chuyện cuối cùng sẽ đến.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ, quà tặng hẳn đã chuẩn bị từ hôm qua, nhưng vừa nghĩ lại ý tưởng của mình, hẳn lại có chút ngây ngô.

Người khác nghĩ hẳn trong chuyện tình cảm là kẻ lạnh như băng, cứng rắn như đá tảng, nhưng khi thực sự yêu, ngay cả đá tảng cũng có khi lãng mạn.

Dậy sớm rửa mặt xong, hẳn mang theo quà tặng đi tới nhà Ly Minh Phi.

7. Chương 7

“Em nhận được chưa?”. Cảnh Lan Hiên trước khi vào phòng họp tranh thủ gọi điện cho Ly Minh Phi. Đã hơn 9 rưỡi, có lẽ cô đang ở đài truyền hình.

Hai ngày nay cả hai đều bận rộn, ngoại trừ nói chuyện điện thoại thì không hề gặp mặt, hẳn rất nhớ cô.

“Nhận được rồi”. Một bó hoa hồng, cùng bốn cây xương rồng. Hoa hồng thì cô hiểu được, là quà cho lễ tình nhân sắp tới, nhưng còn xương rồng? “Sao anh lại tặng cây xương rồng?”

“Sân thượng nhà em không phải có trồng ba gốc xương rồng sao?”

“Cho nên anh tặng bốn cây?”. Ly Minh Phi bật cười, chẳng lẽ có ý nghĩa gì đó? “Bảy cây xương rồng có ý nghĩa đặc biệt gì sao? Thất linh bát lạc, thất chủ bát thiệt, thất thượng bát hạ, thất hiệp ngũ nghĩa, thất thập nhị biến, thất niên chi dương, thất tình lục dục, thất khiếu sinh yên Còn gì thất nữa không?” Ai ~ ta phục ta quá đi, một hơi có thể nói ra nhiều thành ngữ “Thất” như vậy.

Giải thích:

Thất linh bát lạc: mỗi thứ một nơi

Thất chủ bát thiệt: tương tự Chín người mười ý

Thất thượng bát hạ: bất an, không ổn định về tâm lý.

Thất hiệp ngũ nghĩa: cuốn sách nói về Bao Thanh Thiên.

Thất thập nhị biến: 72 phép thần thông.

Thất niên chi dương: tương tự Đi đêm lắm có ngày gặp ma, ý nói việc để lâu ngày thế nào cũng có chuyện ngoài ý muốn.

Thất tình lục dục: Bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người.

Thất khiếu sinh yên: tức giận đến cực điểm.

Cô nàng ngốc nghếch! “Anh cũng biết lãng mạn đấy!”. Chẳng lẽ đối với cô, hẳn vô vị đến thế sao?

Làm sao ... làm sao lại có người, đã biết cô là kẻ đi đoạt bạn trai của người ta, mà còn cố ý cho là cô ngây thơ, thuần khiết như công chúa Bạch Tuyết như hẳn?

Hẳn là đồ ngốc sao? Trong lòng rất kích động, nhưng cô vẫn im lặng, sợ là vừa mở miệng, giọng nói lạc cả đi sẽ làm lộ tình cảm của cô.

“Bảy chú lùn bảo vệ công chúa, trong lúc hoàng tử chưa xuất hiện”.

Cô hít sâu, rất nỗ lực đè nén cảm xúc, nhưng nước mắt vẫn rơi không kiềm chế được. “Vậy ... hoàng tử khi nào mới xuất hiện?”

Cảnh Lan Hiên không trả lời, ngược lại hỏi: “Nàng Bạch Tuyết buổi tối có rỗi không?”. Cô khóc?! Cô gái này, nhìn thì có vẻ cứng cỏi, thực ra lại yếu đuối hơn bất cứ ai.

Hít hít mũi, Ly Minh Phi trêu chọc: “Anh nhớ cười bạch mã đến, nếu không em sẽ nhận nhầm người đấy”.

“Vây em cũng nhớ nuốt một miếng táo độc, coi như chúng tử bản thân”.

“Phi ... ha ha ha ...”. Quen biết Cảnh Lan Hiên càng lâu, cô phát hiện ra hắn cũng rất hài hước.

“Được rồi, anh phải vào hộp đây, buổi tối mình gặp nhau”.

“Được, tối gặp lại”. Cô xoay điện thoại, “Chụt”. “Nhận được chưa?”

“Cái gì?”

“Hôn gió! Kiểu Anh quốc!”

“Không xong, anh vừa nhận được là kiểu Pháp, là ai gửi vậy?”

Ly Minh Phi cười to! Anh chàng này càng ngày càng chai mặt. “Nhầm nhầm, hôn kiểu Pháp là của em gửi, em sợ anh nhận nhầm, cho nên mới nói là ‘kiểu Anh’. Ai, thôi anh vào hộp đi! Bye bye”. Cô ngắt điện thoại, cảm xúc hoàn toàn là vui sướng, đúng lúc diễn viên Hùng Phượng Lâm vừa quay xong một cảnh, đi tới đợi bên cạnh.

“Minh Phi, cô ... sao thế này?”. Mũi hồng hồng, viền mắt cũng hồng, nhìn đã biết là vừa khóc, nhưng vẻ mặt rất hài lòng.

“Cảm động mà khóc”. Đối mặt với chị em tốt Hùng Phượng Lâm, cô có thể nói rất nhiều chuyện.

Hùng Phượng Lâm quay sang bó hoa hồng để bên cạnh, bĩu môi, “Bạn trai tặng phải không?”

“Ừ, vừa mới nói chuyện một lúc”.

“Ha, cô em, trông cô kìa, chẳng thềm che dấu ngọt ngào”.

Hùng Phượng Lâm vốn dĩ có hơi lo lắng cho Ly Minh Phi, cô nàng này nhỏ hơn cô đến 10 tuổi, vừa có tài vừa có sắc, nếu là đàn ông nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng mặc dù có nhiều người theo đuổi, nhưng cô nàng vẫn không chịu chấp nhận người nào.

“Nhìn cô như vậy, tôi cũng thấy vui lây, nhưng mà ...”. Do dự một chút, cô mới nói. “Yêu đương là chuyện tốt, nhưng đừng bỏ qua sự nghiệp, gần đây, có một người nổi tiếng hay phê bình phong cách trang điểm của cô, nói không có tính sang trọng, thanh nhã”.

Người cô đang nói đến chính là Thu Hồng, mặc dù chỉ xuất hiện trong một vài tập, nhưng nhờ vậy mà tỉ lệ người xem truyền hình tăng vọt, đạo diễn vì vậy mà xoay sở đủ cách mời cô ta ở lại giúp đỡ, vốn tưởng rằng Thu Hồng sẽ từ chối, nhưng cô nàng lại đáp ứng, sau đó còn đề cử một người quen lên diễn cùng.

Vai diễn kia rất nặng nề, không phải ai cũng có thể diễn được, nhưng để có thể giữ Thu Hồng lại, đạo diễn đành phải đáp ứng.

“Dù sao miệng là của cô ta, tôi cũng không thể bắt nó im đi được!”

“Hừ, cô ả đó, cô nên cẩn thận một chút, cô ả không chỉ chê bai tay nghề của cô, còn nói một vài ... chuyện về nhân cách cô, cái gì mà thích đi giành bạn trai người khác, còn nói các cô có người yêu rồi nên cẩn thận, ả đó thật sự là ...”

Thu Hồng bắt đầu hành động sao? Nhưng đối mặt với chuyện đó, cô nên làm thế nào đây? Ly Minh Phi thở dài. “Em biết rồi”.

Nhìn sang cách đó không xa, trợ lý riêng của Thu Hồng đang giúp cô ta chỉnh sửa lớp hóa trang ... cô ta, vì sao không tự mình sửa được vậy?

Càng nghĩ càng thấy lạ, cô từng xem tiết mục “Phụ nữ phải xinh đẹp” của Thu Hồng, cũng không thấy cô ta đem dụng cụ. Một chuyên viên hóa trang nổi tiếng, nhất định phải có tài ăn nói, nhưng không luyện như vậy ...

Sau cuộc điện thoại với Ly Minh Phi, Cảnh Lan Hiên thu dọn tài liệu muốn rời đi.

“Giám đốc”. Thư kí gọi hắn lại.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói”.

“Không phải, có một cô họ Thu nói muốn gặp anh”.

“Khâu? Cô Khâu* nào nhỉ?”. À nhớ rồi, mấy hôm trước có một cô phóng viên muốn đến phỏng vấn hần. “Hủy đi! Tôi không muốn tiếp”. Nói xong hần đi ra khỏi phòng làm việc, đáp thang máy đi xuống tầng một.

* Trong tiếng Trung, chữ Thu và Khâu đọc giống nhau, đều là qiu, nên Cảnh Lan Hiên mới bị nhầm.

“Anh là Cảnh Lan Hiên?”

Cửa thang máy mở, vừa bước chân ra thang máy đã có người gọi hần lại.

Hần hơi giật mình, ánh mắt rơi vào một cô gái cao gầy, xinh đẹp. Cô ta ... hình như đã gặp qua ở đâu thì phải. “Cô là ...?”

“Thu Hồng”.

Vừa rồi thư kí nhắc đến cô Khâu, không phải là cô này chứ? “Chúng ta quen nhau không?”. Lời vừa nói ra miệng, hần đã nhớ ra cô là ai, chính là cô gái, trong lúc Ly Minh Phi say rượu rời khỏi quán bar, đã nhìn cô bằng ánh mắt không hề tốt lành.

“Thực ra, chúng ta đã gặp nhau cách đây không lâu, không biết anh còn nhớ hay không?”. Thu Hồng cười, đôi mắt đẹp lộ ra ánh mê hoặc, đáng dấp giống như nhìn người yêu vậy. “Trên thực tế, chúng ta đã ‘quen biết’ từ lâu rồi”. Thấy hần nghi hoặc, cô ả nở nụ cười, “Thông qua nhật ký của Lương Thành Hân, hay là ... thông qua đôi mắt của anh ấy”.

Cảnh Lan Hiên ngẩn người, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, chính là người căm ghét Ly Minh Phi, thông qua nhật ký của người đó, hần biết đến ngoài Apple chính là Rose. “Cô là ... Rose?”

Nghe vợ chồng họ Lương nói, sau khi Lương Thành Hân qua đời, Rose lao vào làm việc, như một cách để xoa dịu chính mình, hần nghe nói cô là một người mẫu, sau lại chuyển sang làm nghề hóa trang.

Bỗng dưng, hần nhớ đến công việc gần đây của Ly Minh Phi thường bị rối loạn, không khỏi cảm thấy lạnh người, người làm ra chuyện đó, sẽ không phải là em gái tốt trong mắt Lương Thành Hân, hay là Rose – “Bạn gái cũ” không chịu thừa nhận của hần chứ?

“Thật tốt, đã nhiều năm không ai nhớ đến nhũ danh của tôi”. Cô ả lại dùng ánh mắt giống như nhìn tình nhân đối với hần.

Thời điểm tan tầm, đại sảnh người ra vào rất đông, bởi vì hần là nhân vật đặc biệt, nên không ít người liên tục nhìn về phía hần, Cảnh Lan Hiên suy nghĩ một chút, quyết định đưa Thu Hồng về phòng khách.

“Cô Thu hôm nay tìm tôi có việc sao?”. Hần nhấp một ngụm cà phê, trước đó đã nhắn tin cho Ly Minh Phi, nói hần có việc, nửa tiếng sau mới đến.

“Anh Cảnh có đôi mắt rất đẹp, thần thái rất giống với anh Lương”.

Hần không ngờ Thu Hồng lại nói như vậy, thờ ơ nhìn cô. “Dù có giống nữa, tôi cũng không phải anh ấy”. Ánh mắt dần dần chuyển lạnh, bởi vì Thu Hồng khiến hần có cảm giác, Thu Hồng đang tìm kiếm bóng dáng người nào đó thông qua hần.

Hần muốn cô biết, hần là Cảnh Lan Hiên, không phải Lương Thành Hân.

Thu Hồng không đồng ý, lắc đầu. “Anh nghe qua tể bào kí ức chưa? Giác mạc của anh nhận từ anh Lương, cũng kế thừa một phần kí ức của anh ấy, sự dịu dàng của anh ấy, ý thích của anh ấy, cùng tình yêu của anh ấy?”

“Tôi không tin điều đó”. Hần cực kì hiểu rõ quá trình đến với Ly Minh Phi, tình cảm nảy sinh rất nhanh chóng kể từ sau khi tiếp xúc với cô. “Nhưng, nếu như cô tin vào giả thuyết đó, vậy cô cũng nên biết, ‘kí ức tình yêu’ trong tể bào giác mạc của Lương Thành Hân không phải là cô”.

Về mặt Thu Hồng y như vừa bị ăn một cái tát, vừa thương tâm vừa kinh ngạc, “Anh ...”

“Xin lỗi, tôi chỉ muốn nói sự thật”.

Cô hít một hơi thật sâu, “Cảnh Lan Hiên, Ly Minh Phi có biết đôi mắt của anh đã từng thuộc về Lương Thành Hân không?”

Tình cảm giữa Thu Hồng cùng cha mẹ của Thành Hân vẫn tốt, bởi vậy khi Cảnh Lan Hiên xuất hiện ở Lương gia, tỏ ý muốn chăm sóc cho họ, cô cũng biết được chuyện đôi giác mạc, chỉ là không nghĩ tới hân lại quan hệ với Ly Minh Phi.

Muốn đem chuyện này uy hiếp hân sao? Nực cười! “Cô muốn nói thì nói đi!”. Chuyện này hân sẽ không chủ động nói với Ly Minh Phi, nhưng nếu Thu Hồng muốn đe dọa hân, vậy thì tự mình mất mặt thôi.

“Hai người hiện giờ đang thích nhau, đương nhiên anh không sợ, nhưng tôi thấy rất lạ, việc này anh vì sao không nói ngay từ đầu với Ly Minh Phi?”. Thu Hồng dừng một chút, cười nhạt, “Bởi vì anh sợ! Sợ Ly Minh Phi biết chuyện anh có liên quan đến Thành Hân, cô ta sẽ lập tức yêu thương anh, sợ cô ta sẽ tìm kiếm ‘ánh mắt’ đó, sợ cô ta yêu thương thật sự không phải anh, mà bởi vì đôi mắt của người cô ta yêu, sợ chính mình trở thành vật thể thân của hân, phải không?”

Tim hân hơi thất lại. Hân muốn phủ nhận, nhưng mà, từ lúc nào hân lại kích động như vậy?

Bị nói trúng rồi sao? Thì ra hân có sợ, lo lắng cô không thực sự yêu thương hân, mà chỉ coi hân là kẻ thay thế ...

Hân thà rằng bị cô hắt hủi, cũng không thể chịu được cô tìm kiếm ai kia trong mắt hân ...

“Vậy thì sao?”. Hân hừ lạnh.

Không phủ nhận, rất thành thực! “Cảnh Lan Hiên, chúng ta đánh cược đi”.

“Cô muốn làm gì?”

“Cược ...”. Ả nheo mắt nhìn hân, “ xem xem tôi có thể làm cho anh mặt mũi suy sụp được không”.

“Thu Hồng, cô muốn đối phó tôi thế nào cũng được, nhưng chớ nên đụng đến Ly Minh Phi”.

Đôi mắt đẹp phút chốc mờ sương, ánh mắt hân lúc này, giống hệt người đó cách đây nhiều năm Thu Hồng đã từng gặp, hai người khác nhau, nhưng lại có cùng một thái độ giữ gìn một cô gái!

Thu Hồng tức giận, vô cùng tức giận, thâm tâm chỉ muốn ả đàn bà kia đau khổ, nhất định phải đau khổ hơn chính mình năm đó!

Thu Hồng cười lạnh như băng, “Quan tâm cô ta đến thế sao? Vậy thì muốn cho anh suy sụp, tôi không thể không động tới cô ta rồi”.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu, người đáng thương ắt phải có chỗ đáng trách”.

“Anh, anh nói ai đáng thương?!”. Thu Hồng giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông, gương mặt nanh múa vuốt.

“Muốn tôi cho cô mượn gương không?”. Cảnh Lan Hiên đứng lên. “Thư kí Trang, tiễn khách”.

Thư kí đi tới, “Cô Thu, mời”.

Thu Hồng nghiêng răng giận dữ, đứng dậy. “Cảnh Lan Hiên, anh đừng đắc ý, không được lâu nữa đâu”.

Tổng tiền cô ả ra khỏi cửa, Cảnh Lan Hiên đi tới chỗ hẹn, tâm trạng vui sướng ban đầu đã giảm bớt ít nhiều. Tuy nhiên, hân vẫn là cao thủ giấu diếm sắc mặt, cho dù tâm tình bị ảnh hưởng, nhưng hân vẫn cố gắng cho cô một ngày Valentine hoàn hảo.

Sau khi cùng nhau ăn tối dưới ánh nến, theo kế hoạch, hân muốn cùng cô đi tản bộ, nhưng đúng lúc đi qua cửa hàng nữ trang cao cấp, hân lơ đãng nhìn thấy một món đồ tinh xảo, Cảnh Lan Hiên nảy ra ý định mua nó tặng cho cô, coi như quà tặng cho ngày lễ tình nhân.

Nhưng khi còn cách cửa hàng một đoạn, Ly Minh Phi lại bị một cửa hàng âu phục nam hấp dẫn.

“Đẹp sao?”. Cảnh Lan Hiên ngằm phỏng đoán Ly Minh Phi nhìn trúng cái gì, áo khoác, quần, hay là ... cô gái nhỏ này thực sự rất có khả năng tác động đến hân, nghĩ đến đó hân vô cùng cao hứng.

“Cũng không tệ lắm”.

“Em đang nói bộ âu phục màu ghi kia sao?”

“Không, em đang là chỉ nội y màu đỏ kia kia”. Cô nén cười, đặc ý nhìn bộ mặt đã bị dọa cho kinh hoàng của hắn. Ha ha ha ... Thật thú vị!

Cô cố ý phụng phịu mở miệng, ngón tay lơ đãng vuốt cằm, vẻ mặt giống như thèm nhỏ dãi. “Em đang nghĩ, chiếc quần đó anh mặc còn đẹp hơn cả người mẫu!”. Một đôi con ngươi háo sắc ngấm ngấm Cảnh Lan Hiên từ trên xuống dưới, tưởng tượng xem hắn mặc chiếc quần đó sẽ như thế nào.

“.....”

“Đi thôi, đi thôi, vào thử mặc xem sao”. Hắn bị Ly Minh Phi lôi kéo buộc phải đi vào.

“Ly Minh Phi! Loại quần áo đó không ai đi mặc thử cả!”. Cho dù có, hắn cũng không muốn mặc! Sao biết được người thử lần trước là ai cơ chứ.

“Hoan nghênh quý khách”.

“Ah!”. Cảnh Lan Hiên xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm lỗ mà chui xuống.

Ly Minh Phi thần nhiên nói với nhân viên cửa hàng. “Phiền cô lấy cà vạt cùng kẹp trưng bày bên ngoài cho tôi xem”. Nói xong cô trừng mắt với Cảnh Lan Hiên, mỉm cười ranh mãnh.

Cô nàng này! Suýt nữa thì bị nàng dọa cho chết! Cảnh Lan Hiên vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhân viên bán hàng đem cà vạt tới, Ly Minh Phi nhận lấy, kéo Cảnh Lan Hiên đến trước gương, ướm thử trên người hắn. “Thế nào, mắt nhìn của em tốt chứ?”

“Em đang chỉ người, hay là cà vạt?”

“Cả hai”. Cô làm bộ như không có gì, nhưng mặt lại đỏ hồng. Người này, da mặt càng ngày càng dày.

Mua cà vạt xong, hai người sóng vai đi dọc đường Hồng Chuyên, Cảnh Lan Hiên nắm chặt bàn tay cô, mười ngón tay giao nhau, tâm đầu ý hợp.

Hắn đột nhiên mở miệng, “Ha, anh không cưới ngựa trắng đến, em vẫn xác định anh chính là hoàng tử sao?”

“Vậy em rõ ràng là mẹ kế của công chúa, nhưng anh lại cố ý nhận em là nàng Bạch Tuyết, cho nên em cũng coi anh là hoàng tử đi”.

“Anh vẫn muốn hỏi em, đêm hôm đó, em vì sao lại mời chài anh?”. Cô không phải là loại phụ nữ phóng đãng, đêm đó là lần đầu của cô.

Hắn hỏi thật là thẳng thắn a! Được rồi, người ta đã hỏi, cô cũng đành phải trả lời. “Vấn đề này cũng làm em hao hết không ít tế bào não”. Cô đem chuyện đánh cược cùng Trầm Thù Sắc năm đó kể một lượt, cũng nói luôn việc cô hóa trang để đi thử hắn thế nào.

“Thảo nào anh vẫn thấy em quen quen”. Hắn luôn luôn không chú ý tới phụ nữ lạ mặt, nhưng thành thật mà nói, đối với bộ dạng hóa trang của cô, hắn lại cực kì ấn tượng. “Em đừng nói là, để kiểm tra anh có phải đồng tính hay không, em cũng hi sinh cả trinh tiết của mình đấy”. Nếu thật là như vậy, hắn sẽ tức giận mà đem cái móng cô ra trừng phạt.

“Cảnh Lan Hiên, anh nghĩ em là đồ ngốc vậy sao?”

Xu hướng giới tính bị đem ra đánh đố, cho dù hắn lòng dạ rộng rãi đến đâu, cũng ít nhiều có điểm mất hứng, “Về cơ bản, đem đàn ông ra đánh cược, cũng gần gần đến mức ngốc nghếch rồi”.

“Ai, em biết chuyện này đúng là không tốt, nhưng anh đã thấy em thành thực như vậy, hơn nữa hôm nay là ngày Valentine đầu tiên, cho nên đừng tính toán nữa”. Cô làm nũng, kéo kéo cánh tay hắn.

Hắn có thể nói gì đây, chỉ có thể bỏ qua mà thôi. “Bỏ đi, sau đó thì sao?”

“Cái gì?”

“Lúc này em nói bị anh cắt đứt, đến giờ vẫn chưa nói tiếp”.

“Ừ! Em nghĩ ... có lẽ bởi vì ánh mắt anh quá dịu dàng, chăm sóc, lại cuồng nhiệt khiến em không rời nổi mắt? Hơn nữa đêm đó uống cũng hơi nhiều, bản năng tạm thời đẩy lùi lý trí”. Cô vẫn nhớ mãi loại ánh mắt mạnh mẽ mà thu hút của hắn, giống như lang thang tìm kiếm hắn khắp nơi, bỗng nhiên quay đầu, lại tìm được đúng người.

“Ánh mắt sao?”. Đáp án này không ổn.

“Nhưng mà, em cũng không muốn thử đến gần anh!”

“Anh biết, em không phải đã bỏ trốn mất sao?”

“Bỏ trốn? Thật khó nghe, em chỉ là không muốn chịu trách nhiệm!”. Thấy Cảnh Lan Hiên không tiếp lời, cô cho rằng hắn tức giận, cả gan vòng tay ôm lấy cổ hắn. “Bởi vì mới lên giường một lần đã yêu luôn người nào đó, không phải hơi gượng ép sao? Em muốn là tiếp xúc thêm nhiều lần nữa, tình cảm dần sâu sắc mà sinh ra tình yêu”.

“Em thích anh sao?”

Ly Minh Phi trừng mắt nhìn hắn, “Đồ ngốc!”. Cô kiễng chân, hôn lên môi hắn.

Nụ hôn này do cô bắt đầu, nhưng kết thúc lại không phải do cô, haizzz ... Thôi được! Cảnh Lan Hiên hôn rất nhẹ nhàng, rất dễ chịu, đủ để đem cô chôn vùi trong tình cảm mãnh liệt, cô dần dần tuân theo bản năng thả mình chìm đắm trong yêu thương, không bao giờ muốn kết thúc.

Hắn rút cục buông cô ra, Ly Minh Phi dồn dập thở dốc, ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn. “Uhm! Nếu có ước nguyện trong lễ tình yêu, anh sẽ ước cái gì?”

Cảnh Lan Hiên nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn. “Em chỉ nhìn đến anh, đời này, từ lúc em bắt đầu yêu anh, chỉ mong em không nhìn ai khác ngoài anh!”

Ly Minh Phi tim bất ngờ co rút, bởi vì hắn trêu trọc khiến lòng cô run sợ, lời nói của hắn, giống như cô có thể biến mất bất cứ lúc nào. Cảnh Lan Hiên bản chất là một vương tử kiêu ngạo, nhưng giờ đây lại dùng giọng nói cầu xin mong được một lời hứa của cô.

“Em không nhìn anh thì nhìn ai?”

Cảnh Lan Hiên ôm chặt cô, như là muốn thêm thật nhiều lời đảm bảo.

Cô không hiểu tại sao hắn không cử động, cũng có điều muốn nói với hắn. “Cảnh Lan Hiên, em cũng có một nguyện vọng!”

“Nguyện vọng gì?”

“Ngày Valentine này ... em muốn cùng anh đi xem mặt trời mọc”. mấy chữ cuối cô nói càng ngày càng nhỏ, giống như đang ngậm gì đó trong miệng, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

Hắn bật cười nói: “Anh đã sớm chọn được chỗ tốt để ngắm bình minh lên rồi”.

Ly Minh Phi mặt đỏ như gấc chín.

Hắn cúi xuống bên tai cô, nhẹ nhàng nói: “Anh chờ ngày này đã lâu lắm rồi!”

8. Chương 8

“Minh Phi, thật ngại quá, bởi vì biên kịch mới sửa lại kịch bản, nhân vật phải chết giờ không chết nữa, cho nên một số cảnh phải quay lại, bởi vậy mới phiền cô đã mượn thể này còn phải giúp tôi hóa trang”.

Trước tình huống thay đổi kịch bản bất ngờ thế này, Hùng Phượng Lâm cũng rất bất đắc dĩ, chỉ hy vọng làm xong au, nếu phải thay đổi nữ diễn viên cũng được, để chị có thể quay bộ phim khác, rời khỏi chỗ khó chịu này.

“Không sao đâu”. Ly Minh Phi sáng khoái nói.

“Nhìn cô gần đây mặt mày hớn hở, xem ra có tình yêu thật là tốt nha!”

“Ừ, anh ấy rất tốt với em”

“Nghe nói là người nổi nghiệp của tập đoàn Hồng Diệu?”. Đại gia ngành tài chính đó!

Tin tức nhanh nhạy thật, nhưng mà ngấm lại, Cảnh Lan Hiên thường tới đón cô, có người nhận ra hẳn là ai cũng không hề lạ, “Vâng”.

“Nhà trai nếu như gia thế vĩ đại, lại là nhân vật truyền thông chú ý, kiểu này muốn yêu đương bình thường cũng không dễ”. Chị trước khi kết hôn cũng từng gặp gỡ một người giống như vậy, cũng vì một lần hiểu lầm mà chia tay. Hùng Phượng Lâm sốt sắng kể kinh nghiệm bản thân, “Cô ấy, có đối tượng gặp gỡ như vậy, càng phải biết bảo vệ chính mình. Mấy người có tiền đó, kĩ tính đến mức đem cả kính lúp thậm chí cả kính hiển vi ra soi ấy!”

“Em biết”

“Cô à Thu Hồng kia nói có thật không? Nói cô là kẻ thứ ba đi tranh giành tình cảm, mấy người nhà giàu là rất kị chuyện đó đấy”. Từ lúc Thu Hồng tham gia vào đoàn phim, Ly Minh Phi cũng không dần dần đến mức không nhận ra, những người thường ngày thân thiện chào đón cô, gần đây lại trở nên là lạ.

Đồn đại rằng cô tay nghề hóa trang xuống cấp, vậy nên bị nhà thiết kế đuổi việc, lại nói chuyện cướp giật linh tinh kia, cô bé này làm sao lại chưa từng nghe? Cô càng im lặng càng khiến cho Hùng Phượng Lâm e ngại thay cho cô.

“Em không có gì phải giấu giếm Cảnh Lan Hiên”

Chuyện bên thứ ba không có lửa làm sao có khói? Hùng Phượng Lâm thở dài, cô gái này ngày thường khôn khéo là thế, tại sao lại không nghĩ chu đáo như vậy! “Cậu ta không ngại, nhưng người nhà cậu ta ... cô không biết, đối với mấy người kinh doanh, hình tượng quan trọng thế nào đâu”.

“Hai bên ở chung thoải mái dễ chịu là được rồi, hiện tại em cũng không nghĩ nhiều như vậy”.

“Cô ấy, nếu muốn ở lâu dài với hẳn, thì nên giải quyết sớm chuyện này đi”.

Lúc này ở lối vào xuất hiện một người đàn ông, vóc dáng cao gầy, gật đầu với Hùng Phượng Lâm.

Hùng Phượng Lâm hỏi Ly Minh Phi: “Cô đã nhìn thấy người Thu Hồng giới thiệu cho đạo diễn chưa?”

“Trợ lý nói dáng dấp cũng không tệ lắm”. Cô tỉ mỉ kiểm tra lớp hóa trang, gật đầu: “Chị Hùng, thế này là được rồi”.

“Thật là dễ coi, đứng cùng một chỗ với Thu Hồng thật là xứng đôi”.

“Chị Hùng rất ít khen đàn ông đẹp, nghe thế này có vẻ hấp dẫn đây”.

Hùng Phượng Lâm định nói tiếp, phó đạo diễn đã gọi cô, “Phượng Lâm, cảnh tiếp theo chuẩn bị”.

“A, tôi tới đây”.

Hùng Phượng Lâm đi khỏi, Ly Minh Phi cũng thu dọn đồ nghề chuẩn bị đi, đến lúc chỉnh sửa hóa trang, trợ lý sẽ phụ trách. Đúng lúc đó, một người cao gầy đi vào phòng.

“Xin hỏi một chút ...”

Ly Minh Phi ngẩng đầu, bất ngờ đối mặt với khuôn mặt quen thuộc như đã từng quen biết, vốn tưởng rằng đời này không còn gặp lại nữa, tìm cô trong nháy mắt như ngừng đập!

Hộp dụng cụ trên tay vì cô sững người mà rơi xuống đất, phát ra tiếng động hơi lớn, nhưng vẫn không kéo cô trở lại, “Thành ... Thành Hân?”. Viên mắt cô phút chốc đỏ hồng.

“Thành Hân? Lương Thành Hân?”

“Uhm, xin lỗi, tôi lớn hơn cô mấy tuổi, nên làm ơn gọi tôi là anh Lương”.

“Không thích! Tôi chỉ muốn gọi anh là Thành Hân, cảm giác tôi với anh ngang bằng nhau, mà không phải thấp hơn anh một bậc”.

“Chịu cô luôn rồi!”

“Thành Hân, Thành Hân ... Tên này thật là dễ nghe!”

“Cô gọi tôi sao? Nhầm rồi”. Người mới tới mỉm cười lễ độ.

Ly Minh Phi ngẩn người, đúng vậy, Lương Thành Hân đã chết, chỉ là ... cô nhìn hắn, từ hình dáng khuôn mặt, cho đến vóc người, trên thế giới lại có hai người giống nhau đến thế sao?

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi, “A, Tổng Chí Dương, thì ra anh ở chỗ này, đạo diễn đang đi tìm anh, nhanh lên!”. Thư kí trường quay cần nhàn một lúc lâu, nói tiếp: “Cô Ly cũng ở đây sao, vị này chính là diễn viên mới, chính là người thủ vai bác sĩ mà Thu Hồng đã giới thiệu”.

“Để tôi tự giới thiệu, tôi là Tổng Chí Dương, chữ Tổng trong Đại Tổng, cái triều đại suy nhược lâu ngày mãi không phát lên được, chữ Chí trong thiếu chí khí, chữ Dương trong Quỷ Dương (thằng Tây), Tổng Chí Dương”. Hắn đưa tay về phía cô.

Ly Minh Phi bị cách nói của hắn làm cho phì cười, “Ly Minh Phi, xin chào”. Cô cầm tay hắn.

Cô thư kí tỏ ra hết chịu nổi, “Thôi thôi, Tổng đại gia, anh làm ơn đừng thấy mỹ nữ là xán vào như vậy, mọi người đang đợi anh, còn phải dựng cảnh đấy”. Nói xong kéo hắn thẳng vào trường quay.

Tổng Chí Dương, có vẻ là một người cởi mở, cũng giống như Thành Hân, nhưng cô rất rõ ràng, hắn không phải Lương Thành Hân.

Bạn của Thu Hồng? Phải chăng là bạn trai?

Ly Minh Phi vì kinh ngạc quá đỗi, từ đầu đến cuối đều không phát hiện Cảnh Lan Hiên, vì tới đón mà không thấy cô, giờ đang đứng ở cửa vào.

Vừa rồi hắn nghe thấy cô gọi người đó, giọng nói tràn đầy nhớ nhung, khiến hắn lo sợ không thôi, cảm giác như đá tảng chẹn ở ngang ngực, đến khi nhìn thấy người tên Tổng Chí Dương, tim hắn gần như ngừng đập!

Hắn nhớ lại Thu Hồng đã từng nói —

“Cảnh Lan Hiên, chúng ta đánh cược đi, cược xem tôi có thể làm cho người thừa kế tập đoàn lớn như anh mất mặt không?”

Cô ta ám chỉ việc này sao?

Một người đàn ông giống hệt như Lương Thành Hân.

Cô ta muốn cược, xem Ly Minh Phi cuối cùng sẽ yêu người đó, hay là hắn?

Thực sự là một trò đùa hèn hạ.

“Phi!”. Thấy Ly Minh Phi lơ đãng chống cằm, dùng thìa đảo đảo bát soup bí ngô, Cảnh Lan Hiên lại gọi cô, “Minh Phi?”

“A, xin lỗi, anh vừa nói gì?”. Cô có hơi luống cuống, hiển nhiên vừa rồi mới hồn vía bay lên mây.

“Soup sắp nguội rồi, trông em có vẻ không yên lòng”. Máy ngày nay trông cô như có tâm sự, gọi cô cũng một lúc mới đáp lại, hắn rất cố gắng không suy nghĩ nhiều, “Gần đây công việc bận rộn sao?”

“Vẫn như trước thôi”.

“Cô diễn viên không hợp với em thì sao? Đạo này có tới làm phiền nữa không?”. Cô đã kể cho hắn, cô trước đây làm người thứ ba, người bị hại chính là Thu Hồng.

Ly Minh Phi xưa nay dám yêu dám hận, sai rồi thì nhận sai, cô sẽ không vì mình mà bào chữa, đây chính là ưu điểm của cô, nhưng cô không biết, cô đã bị đánh lừa, bởi cái mặc cảm gọi là “Người thứ ba” kia.

Lương Thành Hân có viết trong nhật ký, Thu Hồng cơ bản là yêu đơn phương, tự ình là bạn gái Lương Thành Hân, nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ coi cô ta là em gái, không có cái gọi là tình yêu nam nữ.

Nhưng hân không thể nói sự thật cho Ly Minh Phi, bởi vì cô sẽ căn vặn hân vì sao lại biết, hân không muốn cho cô biết chuyện đôi mắt cùng cuốn nhật ký.

“Cô ta ư? Vẫn thế thôi”. Ly Minh Phi húp một thìa soup rồi nói. “Đời này muốn cô ta không hận em là chuyện quá xa vời”.

“Em ngược lại có vẻ bình thản nhỉ?”

“Nếu không thì sao?”. Cô mỉm cười.

Cảnh Lan Hiên do dự một chút lại nói: “Gần đây ở phim trường có chuyện gì mới không?”. Hân nhấp một ngụm trà, làm như không có việc gì, nhưng thực ra muốn hỏi chuyện về Tống Chí Dương.

“Có gì đâu, phim dài tập thì diễn viên đổi liên tục, diễn viên nào nổi nổi thì giữ lại, vai diễn của Thu Hồng hiện giờ rất được hoan nghênh, có lẽ thời gian tới cô ta không rời khỏi được”.

Nhắc đến chuyện này, cô nói thêm, “Lúc trước cô ta mới vào đoàn phim em chỉ nghĩ cô ta làm khách mời đóng vài tập thôi, về sau cô ta lại đồng ý đóng lâu dài, em mới thấy kì quái, nhà thiết kế ở Paris kia yêu cầu rất nghiêm khắc, chỉ muốn người hóa trang phải phối hợp bất cứ lúc nào, Thu Hồng không bận quá mới có thể ở lại lâu dài, sau em mới biết được, thì ra cô ta từ chối làm cho người kia rồi”. Chuyện này cách đây mấy ngày cô mới biết, bởi vì trợ lý của ông ta liên lạc với cô, hỏi cô còn muốn hợp tác nữa không.

Cô nghĩ sự tình có vẻ là lạ, bởi vậy muốn trợ lý đi thăm dò một chuyến.

“Có chuyện như vậy?”

“Ừ, em nghĩ là ... tay cô ta có vấn đề”. Bởi cho đến giờ cô chưa thấy Thu Hồng tự mình hóa trang bao giờ. “Nhưng mà cũng chỉ là phỏng đoán thôi”.

“Anh nghĩ đối với em, cô ta là người rất nguy hiểm, anh rất lo cho em”.

“Em không có nhu nhược vậy đâu, anh không cần phải lo”.

Cảnh Lan Hiên thở dài. “Phụ nữ không phải đều thích làm nũng sao?”

“Cảnh tiên sinh, em vốn không phải loại con gái mềm yếu, thế được không?”

“Thỉnh thoảng tỏ ra mềm yếu với anh một chút đi!”. Cô bướng bỉnh, không chịu kém cạnh ai, nhưng khi gặp chuyện lại vô cùng yếu đuối, Ly Minh Phi à, rõ ràng không phải yêu thích những cô gái nhu nhược, nhưng vì sao, khi cô muốn tỏ ra quật cường, hân lại càng thương yêu cô?

“Nghe anh nói vậy là tốt rồi, bởi vì em biết, đến lúc không còn nơi nào để đi, em còn có anh”.

“Sao anh lại thấy, mình giống như đồ dự phòng nhỉ?”

“Đồ ngốc!”. Điện thoại cô đột ngột đổ chuông, là một dãy số lạ. Ly Minh Phi hơi hơi cau mày, “Alo?”

“Cô Ly Minh Phi phải không?”

Giọng nói này nghe có vẻ quen, “Anh là ...”

“Tôi là Tống Chí Dương, cô quên rồi sao?”

Cô ngẩn người, hân thế nào lại biết số của cô, “Có việc sao?”

“Là thế này, lần trước tôi nhìn thấy trên túi xách của cô có treo một con gấu Teddy rất dễ thương, tôi có một cô bạn rất thích gấu Teddy, đúng lúc sinh nhật cô ấy cũng sắp đến, chị Lâm cũng nói cô rất thích chúng, nhất định biết chỗ bán”

Thì ra là chị Hùng nói, “Tôi biết một vài cửa hàng, để mai tôi cho anh địa chỉ”.

“Ừ ... Nhưng mà, tôi không biết chọn quà thế nào, cô có thể đi cùng tôi không?”

“Quà tặng quý ở tấm lòng”. Cô luôn luôn không phải là một người nhiệt tình, tự nhiên không muốn quá gần gũi với hân.

Tổng Chí Dương vẫn cố thuyết phục cô, “Nhưng để cho người ta nghĩ con mắt của mình không ra gì thì thật là không tốt. Làm ơn giúp tôi đi, được không?”

Ly Minh Phi chợt nhớ đến Lương Thành Hân, nhớ tới chú gấu Teddy đầu tiên của cô, chính là do hân tặng

—
“Uhm, ngày mai cùng tôi đi mua đồ, tôi muốn tặng quà ột người ... tôi thích từ lâu rồi”.

“Tặng cái gì?”

“Gấu Teddy”.

“... Được, để sau nói tiếp nha!”

Kết thúc cuộc gọi, cô phát hiện Cảnh Lan Hiên vẫn đang chăm chú nhìn cô, Ly Minh Phi tự sờ sờ mặt mình. “Sao anh lại nhìn em vậy? Mặt em dính gì sao?”. Ánh mắt hân khiến cô tự nhiên thấy chột dạ.

Hân thu lại tầm mắt, mỉm cười, nhưng không có chút nào vui thích, chỉ có miễn cưỡng mà cười.

“Về mặt em vừa rồi, giống như là ... cô nữ sinh mong chờ hẹn gặp người yêu vậy”. Có chút ngượng ngùng, hài lòng, còn có phần nhiều chờ mong.

Ly Minh Phi ngẩn ra, vội vã lấp liếm, “Anh đang nói vớ vẩn gì đó?!” Một cách vô thức, tay cô nắm chặt chú gấu cũ kĩ treo trên túi xách.

Hân nhìn ra được động tác của cô, “Con gấu đó đã cũ lắm rồi, đường may cũng đã sờn, hôm nào anh mua con khác cho em”.

“Không cần đâu, em thấy nó được rồi!”.

Cảnh Lan Hiên hơi dăm chiêu, dừng lại một lát rồi nói, “Vậy thật tốt”.

“Hửm?”

“Cho dù đã cũ đến muốn vứt đi, nhưng là đồ bên người em, không hiểu vì sao, anh có lúc lại ước ao được như nó”.

Sao cô thấy hân hôm nay có vẻ kì quái?

Tại khu Đông có một cửa hàng nổi tiếng, chuyên bán các mặt hàng đồ chơi, bên trong có đủ các loại rối hay thú bông hàng hiệu, thỏ Peter, mèo Kitty, gấu Pooh, Pink Panther Cái gì cần đều có, người qua đường thỉnh thoảng vẫn dừng lại trước cửa hàng, lưu luyến không rời, nhưng lại bỏ đi chỉ vì giá cả cao vượt quá sức tưởng tượng.

Vì ý thích của chủ hàng, nguyên gian trưng bày ở tầng một, khoảng chừng 6 mét vuông, đều trưng bày duy nhất gấu Teddy.

Có đủ kiểu đủ loại gấu Teddy, từ loại nhỏ bằng chiếc chìa khóa đến loại lớn ngang bằng người bình thường, đồ trang trí trên thân mỗi chú gấu cũng vô cùng đa dạng, từ trang phục cổ đại, trang phục cô dâu chú rể, cho đến quần áo hải tặc, trang phục quý ông ...

Tất cả đều là hàng hiệu chính hãng, nên đương nhiên giá cả cũng không hề rẻ, đủ khiến người mua phải chùn bước.

Khoảng 6 giờ chiều, một đôi nam nữ đẩy cửa bước vào, người nam cao lớn anh tuấn, người nữ xinh đẹp mỹ miều, rất có tố chất làm ngôi sao.

Thấy khách quen tới, chủ cửa hàng liền thân thiện chào đón, “Cô Ly, đã lâu không gặp, gần đây đổi mới không ít a!”

Ly Minh Phi đi tới trước chú gấu Teddy kích thước to hơn cả người, sờ sờ lớp lông xù mềm mại, “Hôm nay đi chọn đồ giúp bạn thôi, hẳn muốn mua để đem đi tặng”.

“Có cần tôi giới thiệu không?”

“Không cần, cô Ly chọn là tôi yên tâm rồi”. Tổng Chí Dương thẳng thắn nói.

Vừa lúc có mấy người khách đi vào, cô chủ cửa hàng lịch sự nói: “Nếu vậy hai người cứ từ từ mà xem”.

Tổng Chí Dương cầm lên một con gấu, thân cao khoảng năm sáu chục cm, vừa nhìn đã ngán ngẩm mà kêu trời, “Thật đúng là phiền phức! Các cô làm sao lại thích thứ này? Tôi thà rằng đem tiền đi ăn còn hơn”.

“Anh có thể không tặng cũng được!”

“Không được, cô ấy chỉ thích cái này”.

“Cô ấy là Thu Hồng sao?”

“....”

“Không nói gì chính là đồng ý”. Ly Minh Phi thở dài, “Coi như là bồi thường đi, cố lên!”

Tổng Chí Dương trả gấu bông về chỗ cũ, cảm giác Ly Minh Phi không xấu xa như Thu Hồng từng nói. “Nghe nói, bộ dạng tôi rất giống người yêu đã mất của cô?”. Hắn trực tiếp hỏi thẳng một câu, “Nếu vậy, cô sẽ vì bộ dạng giống mà thích tôi sao?”

“Anh thực sự rất giống anh ấy, giống đến mức ... lần đầu tiên gặp anh, tôi còn tưởng anh ấy sống lại”. Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn, nhưng cô biết rõ, dù có giống hơn nữa, cũng không phải là người đó. “Nếu như, tôi hiện giờ không thích ai, có lẽ tôi sẽ thích tướng mạo của anh, nhưng đó chỉ là nhất thời, người tôi thích đã chết từ lâu, mà anh, vĩnh viễn không có khả năng trở thành anh ấy”.

Thật kỳ quái, mới vừa rồi cô còn cảm giác có người đang theo dõi cô, nhưng vừa quay đầu lại không thấy ai, là cô nhạy cảm quá sao?

“Cô biết rất rõ bản thân muốn cái gì”.

“Đó là vì tôi xác định được người trong lòng là ai, mặc dù hiểu, cũng có chỗ không hiểu, nhưng mà ...”. Nhìn hắn, lòng cô lại chua xót, “Tôi nghĩ, anh ở đây có thể là thủ đoạn của cô ta, tôi có thể tránh xa anh, nhưng mà, mặt của anh lại rất giống Thành Hân, thông qua anh, tôi có thể thấy được anh ấy khi còn sống”. Cô mỉm cười, viền mắt từ từ nóng lên, “Vậy nên, mặc kệ mục đích của anh là gì, tôi nghĩ cũng không quan trọng nữa”.

“Cô đang thử tôi sao?”

Ly Minh Phi cười. Những lời này đã khẳng định nghi vấn của cô rồi.

Đưa một người tướng mạo tương tự Lương Thành Hân đến trước mặt cô, Thu Hồng lần này hạ độc rất nặng, Thu Hồng biết Tổng Chí Dương này thích cô ta, cho nên nhất định sẽ phối hợp, định dùng mỹ nam kế sao?

Nhưng Thu Hồng sai rồi, bản tính cô một khi đã có cảm tình với ai, sẽ không vì bất cứ điều gì mà dao động, cô sẽ không vì một người thay thế cho Lương Thành Hân mà ảnh hưởng đến tình cảm với Cảnh Lan Hiên.

Đối với cô, Lương Thành Hân là người không ai thay thế được, nhưng đã không thể thay thế được, vậy cô lại càng không thể chỉ vì cái lý do vớ vẩn “tướng mạo giống” mà tùy tiện thay thế hắn.

“Nếu mọi chuyện chỉ là tôi đa nghi, thì tôi thử anh làm gì?”

Cô nàng Ly Minh Phi này ... cũng khá là thông minh, hẳn lo là nói nhiều sẽ làm hỏng kế hoạch, quyết định chỉ đóng tốt vai diễn ngày hôm nay – một người quan tâm chăm sóc cho “bạn gái” là được rồi.

Tổng Chí Dương không ngừng hỏi ý kiến Ly Minh Phi, chọn rồi lại chọn, bất ngờ chuông điện thoại vang lên, cắt ngang bọn họ.

Ly Minh Phi vừa nhìn màn hình, lập tức mở máy, “Anh!”

“Anh xong việc rồi, cùng đi ăn không?”. Cảnh Lan Hiên vừa kết thúc hội nghị trở lại phòng làm việc, mấy ngày nay tâm trạng hần vẫn nặng nề.

Hắn cho rằng một kẻ tướng mạo giống Lương Thành Hân sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm với Ly Minh Phi, hần vốn cho rằng bản thân đủ lý trí để bỏ qua mọi chuyện, nhưng thực tế không phải như vậy, một khi thực sự yêu, cho dù một người lòng dạ rộng rãi cũng trở nên ích kỷ.

Nghĩ ra đủ cách dò hỏi chuyện ở trong lòng, vì sao không quang minh chính đại mà hỏi?

Ghen thì ghen, thừa nhận cũng không có gì phải mất mặt cả.

Ăn? Ly Minh Phi nhìn Tổng Chí Dương. “Nhưng mà ... Em giờ đang bận”.

“Vậy gặp nhau muộn một chút?”

“Nhưng ...”

“Hôm nay anh nhất định phải gặp em!”. Cảnh Lan Hiên cường ngạnh nói, một giây sau ngữ khí lại dịu đi, “Minh Phi, anh muốn nhìn thấy em”

“... Em biết rồi”. Hẹn xong thời gian cùng địa điểm, cô kết thúc trò chuyện. “Ý, kì lạ ghê!”

Cảm giác có người đang chụp ảnh, cô nhìn lại, vẫn không có gì lạ.

“Anh có nghe thấy tiếng máy ảnh không?”. Cô hỏi Tổng Chí Dương.

“Có sao? Có thể là người qua đường chụp mấy con rối ở bên trong”. Hắn cầm một con gấu bông mặc đồ cô dâu, giống như muốn đánh lạc hướng cô, “Cô xem con này thế nào ...”

Khoảng nửa giờ sau, rốt cục quyết định mua một con gấu bông đeo nơ, cao 50 cm, hai người rời khỏi cửa hàng, Tổng Chí Dương bỗng đem gấu Teddy nhét vào tay cô.

“Anh ...”

“Tạm thời gửi ở chỗ cô đi, tôi có việc phải quay về trường quay, nếu như đem túi này về đó, cô ấy sẽ biết tôi định tặng cái gì, vậy còn gì ý nghĩa nữa?”. Hắn cười. “Tôi muốn cho cô ấy một sự ngạc nhiên”.

“Vậy anh gửi lại cửa hàng, ngày mai qua lấy là được rồi”.

“Thứ nhất, tôi không đi xe, chỗ này lại quá xa; thứ hai, tôi định mai tặng cô ấy, nhưng ngày mai cửa hàng lại nghỉ lễ mất rồi”.

Thôi được, giúp người ta đi, sáng mai nhờ trợ lý đem đưa cho hắn là được rồi.

“Vậy cũng được”. Chỉ là lát nữa cô đi gặp Cảnh Lan Hiên, phải giải thích thế nào về con gấu này đây?

Quả nhiên, nửa tiếng sau, phiền phức đã tới.

Đi vào nhà hàng gặp Cảnh Lan Hiên, cô đi thật nhanh tới chỗ hắn ngồi, nhưng con gấu Teddy vĩ đại trên tay khiến cô bị rất nhiều người chú ý.

“Thật ngại quá, em đến muộn rồi”. Vừa rời bên ngoài cô gặp tắc đường, cho nên bị chậm mất 20’. Ly Minh Phi ngại ngừng ngồi xuống, kéo thêm ghế để đặt túi quà.

“Cứ đi từ từ, em chỉ cần gọi điện nói tắc đường, anh sẽ chờ em mà, trông em gấp đến độ thở hổn hển kìa”. Cảnh Lan Hiên thấy cô mệt mới thở dốc, vội đưa ly nước chanh cho cô. “Em đói bụng chưa, có muốn ăn chút gì không?”

“Cũng được”.

Chọn món ăn xong, Ly Minh Phi lấy khăn lau mồ hôi trên trán. “Anh chọn món gì?”

“Cũng giống em”.

“Anh thông minh đấy”. Cô cười. “Anh hôm nay không phải bận việc sao, thế nào lại có thời gian hẹn em vậy?”. Bởi vì vậy, cho nên cô mới đồng ý đi cùng Tổng Chí Dương.

“Có một hội nghị bị hủy bỏ, bởi vậy anh mới xong việc sớm. Em thì sao? Vừa nãy anh gọi điện em đang bận làm gì?”

“Thì ... thì có việc thôi!”. Cô lảng tránh nói.

“Ồ trường quay sao?”

“... Uhm”

“Trước anh nghe nói cô Hùng không phải bị xóa hết cảnh quay mà khó chịu sao, giờ lại đóng tiếp à?”. Hấn nhớ có lần cha hắn nghe nói Ly Minh Phi là người hóa trang riêng cho Hùng Phượng Lâm, thấy tò mò nên xem thử cho biết, cuối cùng nhiệt tình khen ngợi cô, có tài biến hóa một phụ nữ 40 thành cô sinh viên trẻ tuổi.

“Uhm, dù sao ... dù sao cô ấy là diễn viên, làm sao lại không cho cô ấy lên hình được”.

“Được rồi, còn con gấu này thì sao?”

Tuy nói chuyện xấu của cô hắn tất cả đều biết, nhưng dù sao nam nữ khác biệt, ai biết hắn có ghen hay không, lại tức giận lên ... chuyện Tống Chí Dương cùng gấu Teddy, trước tiên cứ nên giấu đi đã.

“Đó là em mua”. Nếu nói là bạn bè mua để tặng người khác, hắn nhất định sẽ hỏi là người bạn nào, không bằng ngay từ đầu không nói thì tốt hơn.

“Anh đang định mua tặng em một con”

Từ lúc bắt đầu đến giờ, không khí nhìn chung là vui vẻ, nhưng sau đó một thanh âm réo rắt gọi cô từ phía sau, lúc đó Ly Minh Phi mới biết thế nào là như ngồi trên đống lửa.

“Minh Phi, thật trùng hợp, cô cũng ăn cơm ở đây sao?”

Tiếng gọi du dương, thân thiết bên tai khiến cô chỉ muốn đào lỗ mà chui xuống, ông trời ơi! Là chị Hùng.

Hùng Phượng Lâm hài lòng tiếp tục chào hỏi Cảnh Lan Hiên, “Anh Cảnh, xin chào!”. Chị hôm nay cũng hẹn ăn cơm với chồng ở chỗ này.

“Đã lâu không gặp”. Trước đây, mấy lần hắn đến đón Ly Minh Phi có gặp chị ta vài lần, giờ cũng lịch sự tiếp chuyện.

Ly Minh Phi thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa đến mức tai nạn chết người. Không được! Cô ra hiệu cho bạn tốt, muốn lôi kéo chị ta đến WC.

“Tôi cùng Ly Minh Phi cũng vài ngày không gặp rồi!”. Không nhìn thấy biểu hiện của Ly Minh Phi, Hùng Phượng Lâm tiếp tục xả giận, “Anh tin được không? Tôi rõ ràng là diễn viên chính, vậy mà bốn ngày nay không có thông báo gì, không, tính cả hôm nay nữa là năm ngày”.

“Cô hôm nay không phải đến trường quay sao?”

“Người ta không gọi đến, tôi còn đến làm gì nữa?”

Cảnh Lan Hiên liếc nhìn Ly Minh Phi, thấy cô né tránh ánh mắt hắn, lại có vẻ chật vật.

Hùng Phượng Lâm như muốn xả hết ức chế trong lòng. “A! Con gấu bông này thật dễ thương a, chắc đắt lắm hả?”

Ly Minh Phi cực kì khủng hoảng, tim cô sắp ngừng đập đến nơi, “À ...”

“Nói đến cái này, tôi nhớ Tống Chí Dương lúc trước để ý đến con gấu trên túi cô, anh chàng đó có cảm tình với cô đúng không? Ồ, hắn hình như có nói muốn rủ cô đi mua ...”. Lời vừa nói ra khỏi miệng, chị bỗng nhiên phát hiện bầu không khí có điểm bất thường, thôi chết, lấm mồm rồi!

Nhìn sắc mặt bọn họ càng lúc càng kì quái, một người có vẻ cố gắng đè nén lửa giận, người còn lại trông như bị bắt gian tại trận, xấu hổ cúi đầu.

Liếc thấy ông xã đã tới, chị vội vàng nói thêm vài câu rồi rời đi, tránh phải ngồi xem một màn không hay ho gì.

Hùng Phụng Lâm vừa đi khỏi, bầu không khí lại càng lạ, đồ ăn lần lượt đưa lên, Ly Minh Phi vốn đang đói bụng, giờ không còn tâm trí đâu mà ăn uống, cô biết Cảnh Lan Hiên đang tức giận.

“Em ... Cái kia ...”. Hít sâu! Nói thế nào cũng là cô sai, cũng nên giải thích rõ ràng. “Tổng Chí Dương kia là người trong đoàn làm phim, em với hắn thực sự không có gì!”

“Nếu không có gì, vì sao phải nói dối?”

“Bởi vì ...”

Cảnh Lan Hiên nhìn cô nỗ lực mà trở nên chật vật, bỗng nhiên thấy tự chua xót cùng đáng buồn, hắn dựa vào cái gì mà trách cô? Yêu một người không phải nên ngọt ngào, rất tự do, rất vui vẻ sao?

Hắn thở dài, “Bởi vì người tên Tổng Chí Dương kia, bộ dạng giống hệt như Lương Thành Hân, đúng không?”

Ly Minh Phi kinh ngạc, trừng mắt nhìn hắn, “Anh ...”

Hắn vì sao biết Tổng Chí Dương và Lương Thành Hân giống nhau?

Có thể lúc trước hắn đến trường quay nhìn thấy Tổng Chí Dương, cũng biết anh ta là ai, nhưng còn Lương Thành Hân? Hắn đã gặp anh bao giờ đâu!

“Anh ... Anh từng gặp qua Thành Hân?”. Cô không thể tin hỏi.

Cảnh Lan Hiên nhìn cô, thương yêu tràn ngập trong đáy mắt, “Anh thông qua nhật ký mà quen biết anh ta, cũng coi như thông qua đó mà biết em, dần dần nảy sinh cảm tình với một người chưa từng gặp mặt”.

Thì ra, đây là lý do hắn nói đã thích cô từ lâu.

Yên lặng một lúc, cô hỏi, “Anh vì sao có nhật ký của anh ấy?”

“Em còn nhớ không? Anh từng nói khi còn ở nước Mỹ có một lần bị tai nạn, khiến anh không còn thị lực. Nhưng nhờ anh ấy, anh lại một lần nữa nhìn thấy thế giới, những cuốn nhật ký là cha mẹ anh ta đưa cho anh, nhờ thế anh mới tìm thấy em giữa những dòng chữ viết trong đó, chậm rãi sinh ra cảm tình với em, sau khi gặp em tình cảm đó trở thành tình yêu, anh muốn thay anh ấy ở bên em”.

Ly Minh Phi đôi mắt đỏ dần, không biết vì nhớ tới Lương Thành Hân, hay bởi vì những lời Cảnh Lan Hiên nói, cô tự hỏi, phải chăng là do số phận an bài?

“Ngay từ đầu ... anh vì sao không nói cho em biết?”

Hắn thở sâu, nhớ tới Thu Hồng đã từng châm chọc hắn, Cảnh Lan Hiên quyết định phải đối mặt với nỗi sợ trong lòng hắn, “Bởi vì anh yêu em! Anh theo đuổi em, thà rằng em không thích anh, chứ không thể chịu được ...”, hắn nhìn thẳng mắt cô, như muốn nhìn thấu cô, muốn biết trong tim cô có chỗ dành cho hắn hay không? “Em nhìn anh để tìm kiếm bóng dáng của anh ấy, vẫn đắm chìm trong thế giới có hắn, hay là, em đến với anh, chỉ để tìm cảm giác có được anh ta”.

Ly Minh Phi kinh hoàng nhìn hắn.

“Nhưng mà, sau khi Tổng Chí Dương xuất hiện, anh nghĩ mình đã suy nghĩ quá nhiều”. Hắn miễn cưỡng mỉm cười.

“Liên quan gì đến anh ta?”

Hắn đau lòng nhìn cô, “Minh Phi, từ lúc em vì hắn mà nói dối anh, đã chứng minh em có lưu tâm đến hắn. Thực ra, anh cũng không hề quá ngạc nhiên, giống như anh đã biết chuyện này thế nào cũng xảy ra, chỉ phải chờ nó xảy ra mà thôi, dù sao từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, em cũng không hề giấu giếm tình cảm với Lương Thành Hân, cái đêm chúng ta ở cùng nhau, em chỉ là bởi vì ...”. Hắn nhắm mắt lại, hầu như không thể chịu đựng được, nhưng vẫn tiếp tục nói ra: “Ánh mắt của anh giống anh ta”.

“Không phải như thế!”. Ly Minh Phi vội vàng phủ nhận.

Cảnh Lan Hiên trìu mến nhìn cô, “Nghĩ ngờ làm tổn thương người, anh biết sau này có thể sẽ không còn tin tưởng như trước nữa, thậm chí sẽ bởi vì nghi kỵ mà làm em đau lòng, yêu một người giống như thế này

không phải gọi là yêu, mà là dần vặt lẫn nhau. Minh Phi, đến lúc này, điều tốt nhất anh có thể làm, chỉ là chia tay mà thôi”.

Ly Minh Phi lắc đầu, nước mắt thế nào cũng không kiềm chế được, từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Có chuyện anh phải nói cho em, Lương Thành Hân không phải vì em mà vứt bỏ Thu Hồng. Cô ta chưa bao giờ là người yêu của hắn, bọn họ chỉ là bạn từ thuở nhỏ, tuy cô ta thích Thành Hân, nhưng hắn vẫn chỉ coi là em gái. Ngày hôm nay nếu em không xuất hiện, Thành Hân cũng sẽ không yêu cô ta, hắn đã viết như vậy trong nhật ký”.

Ly Minh Phi nước mắt chan chứa, không nói nên lời. Năm đó Lương Thành Hân cũng nói như vậy, như mặc cảm sâu nặng khiến cô không dám tin, sau đó vì Thu Hồng đau khổ mà khóc lóc cầu xin, chỉ trích cô, khiến cô lại càng không thể tha thứ ỉn.

“Anh sao lại cho em biết những điều này?”

“Em cùng hắn là một cặp đôi hoàn hảo, hắn là một người rất tốt, em từng có được người như hắn quả thực là may mắn, cho nên, đừng tự dần vặt mình về những chuyện đã qua”.

Hắn muốn buông tay, nhưng lại nói cho cô những chuyện này, đôi mắt cô tràn ngập nước, lồng ngực đau như muốn vỡ tung ra! Cô không muốn như vậy, cô cần hắn cường ngạnh, bất chấp tất cả mà nắm tay cô, hắn có biết không?!

Thế nhưng ... chính hành động của cô làm cho hắn bất an, một đoạn tình yêu trong quá khứ khiến cô day dứt không rời, lại khiến cô không để ý đến tình cảm hắn dành cho cô, bởi vì hắn đối với cô quá tốt, quan tâm chăm sóc cô, cũng bởi vì tình cảm này đến quá dễ, dần dần như vậy, cô đã tự cho rằng dù cô yêu hắn nhiều hay ít, Cảnh Lan Hiên đều vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

Là do cô tự làm tự chịu! Là tự cô phá hỏng tình yêu của chính mình.

Khi đã yêu không nên tự thu mình vào vỏ ốc, nhưng khi hắn nhìn ánh mắt ngập tràn cô đơn của cô, bản thân hắn cũng cảm thấy cô quạnh.

Trong lúc bọn họ đang loay hoay chật vật, một người dung mạo giống hệt Lương Thành Hân xuất hiện, làm xáo trộn không khí giữa họ, khiến cho cô vì hắn mà nói dối Cảnh Lan Hiên!

Giờ đây hắn muốn buông xuôi, cô nên làm gì bây giờ?

Làm thế nào đây?

Không được! Cô không phải loại người nhu nhược, chỉ biết tự trách bản thân sao lại bị chồng ruồng bỏ như vậy!

Cô là Ly Minh Phi, ma nữ Ly Minh Phi, bất kể gặp phải trở ngại gì, cô cũng đều giải quyết được!

Cô có thể làm được!

9. Chương 9

“Từ tin tức tôi nhận được từ cô Emma, Thu Hồng có quan hệ không bình thường một nhà phê bình hóa trang quốc tế, người này đã có gia đình, làm ảnh hưởng đến tính công bằng trong việc đánh giá, bởi vậy cả hai đã bị hiệp hội phê bình hóa trang cùng hiệp hội trang điểm quốc tế xóa bỏ tư cách hội viên.

Emma cùng Ly Minh Phi trước đây cùng học ở học viện hóa trang, hai người họ vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là bạn bè thân thiết.

“Lorene là vị chuyện này nên mới ngừng hợp tác với Thu Hồng tại tuần lễ thời trang Paris sao?”

“Vâng, Lorene biết chuyện này rất tức giận, yêu cầu cô ta tự mình hủy hợp đồng. Nhưng vụ năm đó ảnh hưởng đến nhà phê bình kia khá lớn, Thu Hồng cũng hình như bởi vì ngoài ý muốn mà dẫn đến tay phải không thể cử động linh hoạt, cho nên đoạt mất công việc của cô chỉ là muốn cô mất mặt, chứ thực sự cô ta cũng không thể đảm nhiệm được”.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, rõ ràng hai năm gần đây cô ta vẫn có tác phẩm xuất sắc được công bố mà”.

“Đó là nhờ có vị phê bình hóa trang kia”. Trợ lý lật giở tài liệu Emma gửi tới, “Người đó cũng xuất thân là người hóa trang, năm nay 35 tuổi, tên gọi David, tên tiếng Trung là Tống Chí Dương”.

“Tống Chí Dương?”

“Cô Emma còn nói, tôi nghĩ chuyện này thật sự quái dị, nghe nói Tống Chí Dương bộ dạng rất giống tình nhân đã chết của Thu Hồng, năm đó Tống Chí Dương theo đuổi Thu Hồng, cô ta không từ chối cũng chỉ vì điều này, về sau Tống Chí Dương vì cô ta cũng đi chỉnh hình, trở thành khuôn mặt giống hệt như tình nhân của cô ta”.

Ly Minh Phi giật mình, cô đúng là cảm giác Tống Chí Dương thật sự yêu Thu Hồng, nhưng Thu Hồng lại có vẻ không thích hẳn như vậy, việc chỉnh sửa khuôn mặt giống như Lương Thành Hân rốt cuộc là vì cô ta quá nhớ anh ấy, hay bởi vì ... ả muốn đặt bẫy hãm hại cô? Nếu như là cái sau, Thu Hồng sẽ không phải bất bình thường mà là bệnh hoạn rồi.

Thu Hồng đã từng nói qua, mục đích cô ta tới tìm cô, chính là bắt kể công việc hay là tình cảm, cô ta đều muốn cướp đoạt về tay ...

Ly Minh Phi đột nhiên thấy lạnh cả người, nếu như cô thực sự yêu Tống Chí Dương, vậy sẽ trở thành cái dạng gì? Rõ ràng là thất bại thảm hại! Bởi vì cô vừa mất đi Cảnh Lan Hiên, vừa không thể giữ được Tống Chí Dương, lại có thể bị scandal mà làm hại đến sự nghiệp của chính mình.

Thật đáng sợ! Thì ra một người phụ nữ thù hận có thể đáng sợ đến vậy!

“Tôi hiểu rồi”. Ly Minh Phi suy nghĩ một chút, “Cô đi hỏi Emma, có thể tìm được chứng cứ về vụ tai tiếng năm đó giữa họ được không, viết càng chi tiết càng tốt”.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Ly Minh Phi ngồi trước cửa sổ, nhìn một dãy chậu xương rồng, tất cả đều gọi lên một đoạn hồi ức ngọt ngào –

Bảy chú lùn bảo hộ nàng Bạch Tuyết.

Nghĩ đến đây cô không khỏi bật cười, cảm giác xúc động mà tràn đầy yêu thương. Con người lạnh lùng như băng đá kia, làm sao lại có ý tưởng này đây? Chỉ nhìn đến ba cây xương rồng trước cửa mà nghĩ đến công chúa Bạch Tuyết, cô thật sự phục hấn.

Mọi người thường nói một kẻ đầu gỗ làm gì có tế bào lãng mạn, nhưng đối với Cảnh Lan Hiên, đó đơn giản chỉ là hiện thực hóa cái ý tưởng trong đầu mà thôi.

Một người đàn ông vốn yêu thương, trân trọng cô như vậy, không biết phải có dũng khí thế nào mới có thể ép buộc bản thân từ bỏ? Mấy ngày nay cô gọi điện cho hấn, nhưng hấn không hề nhận, mỗi khi nghĩ đến hấn nhìn chăm chăm điện thoại di động mà không buồn nhấc máy, cô đều đau lòng mà buông rơi điện thoại, không tìm được mà khóc nức nở.

Nhưng cô không thể yếu đuối, bởi cô tuyệt đối sẽ không để mất Cảnh Lan Hiên! Nếu như hai người chia tay là do cô thay lòng đổi dạ, hoặc là bị mê hoặc mà phản bội hấn thì còn nói được, nhưng đây chẳng qua chỉ là hiểu lầm! Là cái bẫy!

Vậy nên, vì hạnh phúc bản thân, để không mất đi tình yêu, cô càng phải nỗ lực!

Cô thực sự cũng phải âm hiểm một chút, đối với mọi chuyện Thu Hồng làm sau lưng cô, nếu là trước đây vì mặc cảm cô sẽ không dám làm gì, nhưng hiện giờ biết được sự thật rồi, cô cũng không cần phải nhịn nữa.

Hôm qua cô giả trang thành một cô trợ lý mới vào, cả ngày bám lấy Thu Hồng cùng Tống Chí Dương, hoàn toàn không bị phát hiện, còn thu được một vài tin tức.

Nghe nói căn hộ đoàn làm phim thuê cho Thu Hồng gặp sự cố về điện, đạo diễn sau một hồi bị cô ta làm âm ỉ, cũng đáp ứng đi gọi người đến kiểm tra.

Vậy nên hôm nay, cô mới hóa trang thành thợ điện. Ngoại trừ chiều cao không thể thay đổi, cho dù cô muốn người gầy hay béo cũng không thành vấn đề, ngay cả nữ biến thành nam cũng ok, cả năm kinh nghiệm làm hóa trang điện ảnh của cô cũng có lúc dùng đến.

Sửa chữa điện thì cô không biết làm, mục đích chính là vào đó gài máy nghe trộm cùng máy ảnh.

Mấy ngày tới chắc chắn sẽ có việc lớn phát sinh, vì thế cô cần phải chuẩn bị trước.

Nhìn những cây xương rồng, cô chỉ hi vọng có cơ hội một lần nữa trở thành nàng công chúa của hắn.

Bên trong căn hộ cao cấp, từ cửa nhà cho đến phòng ngủ, khắp nơi là quần áo nam nữ cùng đồ đạc vương vãi lộn xộn, áo khoác, áo sơ mi, âu phục ... cuối cùng là đồ lót và đồ dùng hàng ngày.

Một đôi nam nữ quần chặt lấy nhau trên giường lớn, nữ trên nam dưới, người phụ nữ mái tóc xõa tung, động tác điên cuồng mà phóng đảng, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng hé mở, đủ thấy cô đang cực kỳ thỏa mãn hưởng thụ lạc thú.

Sau một hồi kịch liệt giao hoan, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ của người nữ cùng khàn khàn trầm đục của người nam, sau đó là một mảnh yên lặng.

Một lúc lâu sau, người đàn bà ngồi dậy, một đôi tay mạnh mẽ khoác lên thân nhưng lại bị cô ả hung hăng đẩy ra.

“Thu Hồng? Làm sao vậy, ai trêu chọc em?”. Tổng Chí Dương mỗi lần thấy cô không vui luôn luôn vội vàng xoa dịu, “Anh biết em mấy ngày nay tâm trạng không tốt, nhưng em cũng nên nói rõ chứ”.

Thu Hồng tự châm một điếu thuốc, chậm rãi nuốt vào một ngụm khói, “Anh nói muốn giúp tôi nhưng lại làm không triệt để”.

“Không triệt để chỗ nào?”

“Ở chỗ tại sao không làm cho Ly Minh Phi si mê anh?”

Lại là chuyện này! “Ly Minh Phi không thích anh, anh đã thử dụ dỗ cô ta, nhưng người ta không chấp nhận”. Cô gái này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hắn đối với cô không có ý nghĩa gì sao?

Vì cô, hắn đi chỉnh sửa khuôn mặt, bởi vì cô nói nếu không chịu phẫu thuật, cô sẽ bỏ đi. Vì cô, hắn bỏ rơi cả gia đình của mình, hắn cái gì đều có thể chịu được, chỉ không thể chia tay với cô!

Hắn vốn tưởng rằng cô muốn hắn thay đổi chỉ vì mong muốn hắn giống người kia thêm một ít, nhưng thực tế không phải như vậy, đối với cô hắn chỉ là một quân cờ để báo thù, chẳng qua chỉ muốn trả thù kẻ cướp mất Lương Thành Hân mà thôi.

Chuyện đã đến nước này, từ lâu hắn đã biết Thu Hồng chẳng hề yêu thương hắn, chẳng qua là bản thân quá ngu ngốc mà thôi!

Giấc mộng này ... có phải đã đến lúc tỉnh rồi không?

“Anh nói dối! Chỉ cần nói đến việc anh giống hệt Lương Thành Hân, cô ta sẽ có thể cắn câu rồi, không phải hai người đã từng đi chọn mua đồ sao?”

“Cô ta cân nhắc mãi mới đi, lúc đây vốn định đưa địa chỉ cho anh, để anh tự đi mua”. Thái độ của Thu Hồng quả thực khiến hắn thất vọng, cô chỉ chăm chăm muốn có được kết quả, cơ bản không hề nghĩ đến tâm tư của hắn, cô có biết hắn phải đấu tranh thế nào không? Cô có từng khó chịu khi nhìn hắn đi lôi kéo Ly Minh Phi hay không?

“Nếu đã lôi được cô ta cùng đi mua, tại sao đám nhà báo kia chỉ lấy được hình hai người trò chuyện?”

“Cô ta không phải đồ ngốc, thậm chí còn nghi ngờ em dùng anh để gài bẫy cô ta”.. Câu hỏi của Thu Hồng đã gián tiếp trả lời vấn đề của hắn.

“Cô ta không thể biết được, trừ khi hành động của anh quá tồi, ảnh chụp kia không có gì đặc biệt, chỉ có thể thu hút một số người thích hóng chuyện mà thôi, anh vì sao không dụ cô ta lên giường? Nếu có thể chụp được cảnh hai người qua đêm với nhau, vậy thì Ly Minh Phi cùng Cảnh Lan Hiên xong đời rồi!”

Tổng Chí Dương thở dài, “Thu Hồng, Ly Minh Phi là người hiểu rõ tình cảm chính mình, đúng là lần đầu tiên gặp anh cô ta đã nghĩ đến Lương Thành Hân, nhưng chỉ là xuyên qua anh mà nhìn thấy hân, mà không nghĩ thơ có tình cảm với anh, đã là như vậy, làm sao cô ta có thể lên giường với anh? Ly Minh Phi tỉnh táo như vậy, anh nghĩ là vì có Cảnh Lan Hiên”.

“Bởi vì hân?”

“Vì cô ta rất thương hân, nếu một cô gái thực sự yêu ai đó, thì khi một người rất giống bạn trai cũ xuất hiện, cũng chẳng qua chỉ là một hồi mộng tưởng, nhưng cô gái ấy sẽ không vì vậy mà lẫn lộn tình cảm với người kia”.

“Tôi không tin!”

“Em không tin? Nhưng em cũng là như vậy”. Hân nói một cách buồn bã, “Người trong lòng em vẫn là Lương Thành Hân, em chưa bao giờ vì bộ dạng của anh mà từ bỏ hân, vị trí của anh đối với em có thể thay đổi bất cứ lúc nào, có đôi khi anh nghĩ, đối với em, anh ngoại trừ khuôn mặt thì chẳng có cái gì giá trị cả”.

“Chí Dương ...”. Thu Hồng sững người, không biết nên đáp lại thế nào.

Tổng Chí Dương trêu mếu nhìn cô: “Thu Hồng, anh cảm giác Ly Minh Phi cũng không phải loại người hay đi cướp người yêu của người khác, cho dù có thì mọi chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, trong khi cô ấy tự tìm được hạnh phúc ình thì em lại vẫn sống trong thù hận, em chẳng lẽ không muốn thử buông tay sao? Thả cô ấy, cũng là thả chính mình, em buông tha được hận thù, cũng để hận thù buông tha em”.

“Anh đang nói cái gì?!”

Thôi quên đi, giờ có nói gì cô cũng không để vào tai, hân chuyển dời trọng tâm câu chuyện, “Nước nóng đã sửa xong rồi chứ hả? Anh muốn đi tắm một chút, hôm nay phải đi ngủ sớm, sáng mai còn phải đi tìm người phụ trách kỹ xảo”. Ba ngày nữa có một cảnh quay trong toa xe lửa bốc cháy, tuy có diễn viên đóng thế, nhưng có một vài cảnh diễn viên chính phải lộ mặt, hân đã đáp ứng đạo diễn sẽ tận lực đi làm.

Mỹ nữ một đêm gặp hai người đàn ông, CEO tập đoàn Hồng Diệu chịu cảnh bắt cá hai tay!

Tin tức mới nhất trên tuần san, ngoài bìa là một đôi mỹ nam mỹ nữ, hơn nữa lại là nhân vật chính của đề tài nóng nhất hiện nay, hai người một là người nổi nghiệp của tập đoàn lớn, người kia là một nhân vật nổi tiếng, ngoài ra còn có ảnh chụp ngôi sao nam đang được truyền thông cực kì chú ý nhất hiện nay, chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, quan hệ mập mờ giữa họ đã trở thành đề tài cực kì nóng bỏng.

Trang bìa tạp chí là hình ảnh Ly Minh Phi cùng Tổng Chí Dương đi mua gấu bông, vừa nói chuyện vừa cười đùa một cách thân mật, bên dưới chèn vào bức hình Cảnh Lan Hiên đang trầm tư suy nghĩ.

Tiếp đến trang sau, ngoại trừ một loạt ảnh Ly Minh Phi cùng Tổng Chí Dương trong cửa hàng thú nhồi bông, còn có cả tấm hình cô đem theo gấu Teddy đến chỗ hẹn.

Chỉ cần một series ảnh chụp như vậy cũng đủ để thuyết minh một câu chuyện tình sôi nổi, lợi hại hơn chính là, đám phóng viên không biết thế nào lại biết được chuyện nhiều năm trước Ly Minh Phi từng cướp đoạt bạn trai của Thu Hồng, vậy nên triệt để vun đắp hình tượng cô thành cao thủ chia rẽ, tuyệt thế ma nữ.

Từ khi tạp chí được xuất bản, Ly Minh Phi chỉ một mình trốn trong nhà, điện thoại di động tắt máy, công việc nói chung cũng tạm thời đình chỉ, hoặc là tìm người khác tạm thời thay thế.

Cô đứng sau rèm đưa mắt nhìn qua khe hở, nhìn ra ngoài thấy được một vài tay săn ảnh đang rình chờ sẵn, thỉnh thoảng lại có người cầm camera chụp ảnh căn nhà cô.

Đám rắn rết tò mò tọc mạch này thực sự rất đáng ghét!

Tờ báo Trầm Thù Sắc mang sang giờ vút chổng chơ trên mặt bàn, mấy cô bạn xung quanh nghe chuyện này còn kinh ngạc hơn cô, bởi vì cô sớm đã biết mình bị gài bẫy, nên đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Được rồi! Thu Hồng muốn làm lớn chuyện để trả thù, vậy thì đến đây đi! Nhược điểm của cô ta bị cô nắm được cũng không có ít đâu.

Nếu như cô cũng hưởng ứng, công khai chuyện Thu Hồng là chuyên viên hóa trang chỉ là danh nghĩa, bởi tay phải của cô ta đã không thể vận dụng linh hoạt, thì sẽ là tin sốt dẻo hơn nữa: từ chuyện cô ả từ một người mẫu sau chen chân vào giới trang điểm như thế nào, đến chuyện dây dưa lằng nhằng với Tổng Chí Dương, một nhà phê bình hóa trang, nếu như quan hệ giữa họ bị lộ ra thì sẽ là một vụ scandal lớn chưa từng có.

Cô có thể bỏ qua, nhưng phải xem xem Thu Hồng có đủ thông minh hay không.

Cả ngày ru rú trong nhà, di động tắt máy, điện thoại bàn cũng ngắt dây, Trầm Thù Sắc cho cô mượn điện thoại để dùng tạm, cũng may là cha mẹ cô đã đi châu Âu từ tuần trước, dự tính một tháng sau mới về, nếu không khi biết chuyện thế nào mẹ cô cũng khóc suốt mướt cho xem.

Cô một mực chờ Cảnh Lan Hiên gọi điện đến, trước đó đã dùng máy của Trầm Thù Sắc gửi một tin nhắn cho hấn, thực sự cô cũng không biết hấn có nhận được không, bởi vì hiện giờ hấn có lẽ cũng giống cô, không nhận bất kỳ một cuộc gọi nào, mọi liên lạc hoàn toàn chấm dứt.

Hơn 10 giờ tối, Ly Minh Phi quan sát tình hình bên ngoài một chút, không thấy đám săn tin đâu, không biết bọn họ đang trốn ở chỗ nào?

Cô xoay người trở lại phòng khách, đúng lúc điện thoại đổ chuông, là một số khác của cô bạn thân. “Alo, Thù Sắc hả?”

“Sớm nay tôi nhận được tin nhắn của Cảnh Lan Hiên, hấn nói điện thoại cô đều tắt máy, muốn hỏi tôi cô có ổn không?”. Không nghĩ tới trầm lặng như hấn lại là tuýp người ưa hành động. “Tôi nói với hấn cô đang không tốt, hai mắt khóc sưng to như quả táo, từ lúc có chuyện đến giờ đều không ăn uống được gì ~”

“Trầm Thù Sắc!”

Trầm Thù Sắc cũng đang cười lớn: “Ăn uống không vào đương nhiên không đến rồi, còn chưa nghiêm trọng đến vậy”. Ngoại trừ câu “Ăn uống” kia ra, tất cả đều là tình trạng hiện giờ của cô.

“Hấn thì sao? Có khỏe không?”

“Tôi không hỏi hấn, nhưng vào lúc này ai có thể khỏe được? Hấn nói nghe có vẻ mệt, đáng đắp thoát nhìn cũng như sắp hết hơi rồi”.

“Ừ”

Gì đây? Bình thường khôn khéo chết được vậy mà giờ không nghe ra sơ hở trong lời nói của cô, là “đáng đắp mệt mỏi” đó. Cô có bao giờ dùng điện thoại 3G đâu! “Cô không muốn gặp hấn sao?”

Cô vừa mới dứt câu, người ngồi đối diện cô lập tức khuôn mặt căng cứng lại một chút.

“Muốn thì thế nào? Hấn không muốn gặp tôi thì sao?”.

“Chỉ cần cô muốn gặp hấn, hấn sẽ muốn gặp cô”. Ha ha ... thì ra khối băng kia cũng có ngày ngượng ngập sao? “A, nhà chúng ta ở trên tầng cao nhất không phải có một cái cửa sổ rất gần sao? Cô đi mở đi, tôi qua đó tìm cô”.

“Cô không phải là tôi, người ta sẽ không coi cô là đối tượng để đeo bám, cô có thể quang minh chính đại đi vào cửa trước, đám người kia sẽ không làm khó dễ cô đâu”.

“Tôi xin cô, đám người đó hiện giờ là “đuối tận giết tuyệt”, đối với bọn họ mà nói, cho dù là đi vào hay đi ra khỏi nhà cô đều là nguồn tin đáng giá.

“Thù Sắc, thật xin lỗi cô”. Vài ngày tới đây, chỉ sợ cả khu phố 8 Hòa Nhạc đều không được yên ổn mất.

“Đừng như vậy, đều là hàng xóm với nhau mà. Ê, nhanh đi mở cửa, tôi qua đó đây”.

“Được”.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Trầm Thù Sắc nói với Cảnh Lan Hiên: “Cố gắng lên! Tôi rất hi vọng ở hai người đây”.

Trên thực tế chuyện hấn cùng Ly Minh Phi có hòa hảo với nhau hay không đã sớm bị các cô hàng xóm tốt bụng đem ra đánh cược rồi, là 3000 đồng chứ không ít đâu!

“Cô Trầm, cảm ơn nhiều”.

10. Chương 10: Kết

Khi Ly Minh Phi nhìn thấy Cảnh Lan Hiên trèo sang từ cửa sổ nhà bên, cô thực sự há hốc mồm.

“Anh anh anh ...”

“Anh tới tìm em”.

“Lúc này ?”

“Những lúc thế này sao em không tới tìm anh?”. Mới không gặp vài ngày mà trông cô có vẻ gầy đi nhiều, càng có vẻ yếu đuối.

Cô có gửi tin cho hấn, hấn chẳng lẽ không nhận được sao? Quên đi, thế này là được rồi. “Anh nói muốn chia tay ... em còn lý do gì để tìm anh?”

Nếu hấn muốn bỏ thì đã bỏ từ lâu rồi! Cảnh Lan Hiên thầm thở dài, lấy từ trong túi ra một phong bì, “Vé máy bay đi Nhật sáng sớm ngày mai”.

“Cái này để làm gì?”

“Đi giải sầu đi! Loại tin tức nhảm nhí này sẽ không còn tồn tại lâu được đâu”.

“Em không đi”. Cô vì sao phải ra nước ngoài? Cảm giác như chạy trốn vậy.

“Tại sao em lại không muốn đi? Chẳng lẽ cam chịu để bọn họ đàm tiếu sao?”

Ly Minh Phi biến sắc, ngữ khí cũng gai góc hơn nhiều, “Chuyện đó thì quan hệ gì đến anh? Anh bởi vì sợ danh tiếng bị ảnh hưởng, cho nên mới định đưa tôi đi nước ngoài sao? Nếu là như vậy thì anh không cần phải lo, tôi sẽ không để đám người kia tổn hại đến mặt mũi anh đâu”. Cô rút chiếc vé ra, xé làm đôi, lại xé tiếp, “Anh hôm nay đến đây mục đích cũng đạt được rồi, giờ thì về đi!”. Cô tức giận xoay người sang chỗ khác, không thèm nhìn đến hấn.

Vì sao lại như vậy? Thấy hấn đến, cô thật sự rất vui sướng! Trong đầu đã nghĩ ra thật nhiều điều muốn nói với hấn, thế nhưng thái độ của hấn lại làm cô bị tổn thương rất nặng.

Đôi vai cô hơi run run, cô gái nhỏ này ngay cả khóc cũng không muốn để hấn thấy sao? Cảnh Lan Hiên không nói gì, chỉ tiến đến gần, đem cả người cô ôm vào lòng.

“Minh Phi, anh rất lo cho em, vụ bê bối này đối với bản thân hay công việc của em đều gây ảnh hưởng không tốt”. Mà hấn tất nhiên không muốn cô bị thương tổn.

“Tôi không quan tâm”.

“Vậy em quan tâm cái gì?”

Cô không muốn nói, nói rồi lại tự làm mình mất mặt mà thôi.

Cảnh Lan Hiên nhắm mắt, hít sâu hương thơm hấn quen thuộc từ lâu. “Anh một mực chờ em tìm đến anh, chỉ mong em khi gặp trắc trở thì người đầu tiên nghĩ đến là anh”. Hấn vẫn cho rằng bản thân đủ kiên quyết,

đuột cường, nhưng từ sau khi gặp cô hắn mới nhận ra, hắn thực sự yêu đuối một cách đáng ngạc nhiên, hắn cần Ly Minh Phi đến giúp hắn khẳng định, nói cho hắn, hắn là muốn cô cần đến hắn.

“Em đã gửi tin nhắn cho anh, là anh không thêm hồi âm lại”.

“Em tắt máy rồi làm sao mà nhận được?”. Vậy nên hắn mới vội vã tìm tới Trầm Thù Sắc.

Cô vẫn cố chống chế nói: “Anh ... việc gì phải gửi lại? Không phải anh nói ... muốn chia tay sao?”. Cô hiểu bản thân có lỗi rất lớn khi hắn nói như vậy, thế nhưng vừa nghĩ đến hắn từng nói qua những lời này, cô vẫn có chút không vui.

“Anh muốn chia tay, nhưng trái lại không hề muốn em để anh đi, mà càng mong muốn ... em chủ động tới nắm tay anh”. Nói ra đúng là hơi mất mặt, trong mối quan hệ giữa hắn và cô, hắn vẫn là ở thế yếu, nhưng đã yêu rồi thì chẳng còn cách nào khác.

Người này thật đáng ghét, rõ ràng không am hiểu dễ dàng người ta, vậy mà sao lúc nào cũng nói ra được mấy câu làm người ta yêu mến không thôi? Trong lòng tình cảm ngọt ngào hòa lẫn với yêu thương, cô cũng thành thật mà thú nhận.

“Từ ngày hôm đó, em đã nghĩ, lần này đến lượt em chủ động tới tìm anh. Nhưng mà anh làm vậy chẳng qua bởi vì em, vậy nên trước tiên phải lấy lại lòng tin của anh, mấy ngày nay em chỉ chăm chú làm mỗi việc này”.

“Minh Phi ...”. Hắn vô cùng sửng sốt, thì ra, không phải chỉ có hắn quan tâm chuyện tình cảm này.

“Đầu tiên, em muốn nói cho anh, em đã từng rất yêu Lương Thành Hân, nhưng đó là quá khứ, trong lòng em anh ấy chỉ có một, em sẽ không vì ai đó giống anh ấy mà sống mãi trong quá khứ, làm vậy chẳng khác gì lãng nhịch anh ấy, giống như ai cũng có thể thay thế anh ấy vậy”.

“Hiện nay trong lòng em chỉ có một người tên gọi Cảnh Lan Hiên, hắn có tin hay không cũng không quan trọng, bởi vì em sẽ không vì vậy mà hoài nghi người trong lòng là ai, em sẽ theo đuổi tình yêu của mình, cho đến khi nào hắn chịu tin tưởng mới thôi”.

“Còn nữa, anh đã từng cho rằng đêm đó phát sinh là do ánh mắt anh giống anh ấy”. Nói đến đây cô lại thấy tức giận, vùng vằng muốn thoát khỏi hắn, nhưng đôi tay hắn lại càng ôm chặt chẽ hơn.

“Không phải sao?”. Đây là câu hỏi hắn cực kì mong muốn cô trả lời.

“Cảnh Lan Hiên, anh nghĩ vậy đối với cả hai ta đều không công bằng, nếu như nói đôi mắt anh giống anh ấy, vậy thì toàn bộ người trên thế giới này khi quan tâm mà nhìn đối phương đều là như nhau. Em không biết anh khi đó nếu là yêu thích hay là tán thưởng, nhưng ánh mắt của anh quả thực rất dịu dàng, hay là khi đó anh chẳng qua chỉ là chịu ảnh hưởng của Lương Thành Hân, bởi vậy nên không tự chủ được mà hành động?”

“Nhưng lúc đó em không có khả năng hứng thú với anh, vậy sao em vẫn đáp lại?”

“Có lẽ là ... em vẫn khao khát được quan tâm, vì vậy khi tìm được người có thể đáp lại khao khát đó, em đương nhiên không muốn bỏ qua, một cô gái mong chờ tình yêu nếu một ngày nào đó tìm được một nửa của mình, thì đến gần là chuyện hoàn toàn tự nhiên”. Đối với đêm hôm đó cô cũng không hề hối hận”.

Cảnh Lan Hiên thở dài nhẹ nhõm, thả lỏng cơ thể đang cương cứng bấy giờ, hắn cúi đầu, khuôn mặt vùi sâu trong mái tóc dài của cô. “Xin lỗi ...”

Cô hé miệng cười trộm, thở phào nhẹ nhõm, con người ranh mãnh chuyển động, “Anh không hỏi em về chuyện mấy tờ báo lá cải đó sao?”

“Hôm ấy anh về đến nhà mới nghĩ ra, có lần Thu Hồng đến gặp anh ở công ty có nói, anh đừng nên đắc ý lâu, bởi cô ta có cách để làm cho ta mất mặt ... Anh nghĩ, cô ta đã sớm sắp đặt mọi chuyện rồi”. Chỉ là thật đáng tiếc, chính mình biết vậy nhưng vẫn mắc câu, tuy rằng đã sớm tỉnh ra.

“Cô ta đến tìm anh?”. Cô xoay người nhìn hắn.

“Ừ”. Cảnh Lan Hiên đem chuyện ngày đó thuật lại một lần.

“Cô ả đó thật sự là ...”. Thì ra ả đã có ý đồ muốn cướp Cảnh Lan Hiên từ lâu, chỉ là chọc phải cái đinh, vì vậy thay đổi kế hoạch đi dùng cách này muốn chia rẽ bọn họ.

Ngày hôm qua cô xem mấy tấm hình chụp tại căn hộ của Thu Hồng, cũng thu được những lời bọn họ nói với nhau, hơn nữa bằng chứng về vụ tai tiếng của họ ở nước ngoài cô cũng tìm ra được, chỉ cần cô muốn là có thể phản kích, vạch trần bộ mặt thật của họ.

“Minh Phi, nếu em không muốn đi Nhật Bản, vậy ngày mai chúng ta cùng nhau đối mặt truyền thông đi!”

“Cái gì?”

“Sau khi nàng Bạch Tuyết gặp được hoàng tử, không phải sẽ kết hôn với hắn, sống hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long sao?”

Cô choáng váng một giây, sau đó bật cười, “Ha ha ha ... Cảnh Lan Hiên tiên sinh, tôi bỗng nhiên phát hiện ngài rất thích truyện cổ tích a!”

Thực sự không ngờ quý ông đầu gối này lại là kẻ sùng bái truyện cổ tích, nhưng nghe hắn nói xong cô thật sự rất cảm động, bất kể là mặc cảm ngày xưa của cô, hay chuyện đối mặt báo giới hiện tại, tất cả đều nhờ có hắn làm chỗ dựa cho cô.

Nhưng mà, hiện tại cô không muốn một mình đào tẩu, để lại hắn một mình chống đỡ mọi chuyện, cô không phải là kẻ nhu nhược, lại càng không phải loại người có phúc cùng hưởng, có họa thì chia như vậy.

Sự thực nếu hôm nay Cảnh Lan Hiên không xuất hiện, cô cũng tự mình xử lý tốt mọi chuyện, sau đó sẽ đi tìm hắn. Mà hiện tại hai người đã hòa giải, cô nghĩ, trước mặt hắn cũng không nên quá cứng rắn, thỉnh thoảng giả làm một cô nàng yếu đuối cũng được! Cô cũng muốn cho hắn biết, cô rất cần hắn ở phía sau nâng đỡ cô.

Chuyện Thu Hồng ... cô dự định sẽ gửi một bản ghi âm cùng chứng cứ đến cho cô ta, để cô ta tự mình suy nghĩ nặng nhẹ, làm việc cũng nên để một con đường lui, không nên dồn đối phương vào đường cùng.

“Chúng ta chỉ là tuyên bố chuyện kết hôn mà thôi, nếu em không muốn vào lễ đường quá nhanh thì cũng chẳng sao, từ từ sẽ đến thôi”.

“Thì ra anh không vội sao?”

“Vội thì có tác dụng sao?”

“Anh không gấp rút, làm sao biết được không có ích?”

“Được, anh thực sự rất vội”.

“Thật không?”

“Thật!”. Trong lúc chờ đáp án, tim hắn đã muốn nhảy ra ngoài rồi.

Ly Minh Phi đưa tay chỉ sang một hướng khác, “Nếu vội như thế thì không cần phải dừng lại, WC ở kia, mời vào!”

Lại bị cô đùa giỡn, nhìn cô cười đến lặn lội, Cảnh Lan Hiên cũng đành chịu khổ, nín nhịn mà ôm cô vào lòng, “Trêu đùa anh thú vị đến thế sao?”

“Rất thú vị”.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài, thực sự hết cách với cô, “Minh Phi ... lấy anh đi!”

Ly Minh Phi ôm hắn, khuôn mặt nhỏ chôn sâu trong lòng hắn, hít sâu vào hương vị sạch sẽ của hắn, “Bắt nạt anh là độc quyền của em, nếu như lấy anh mà có thể làm vậy cả đời, vậy em đồng ý!”

Cô lại ngẩng đầu, lè lưỡi cười nghịch ngợm, “Cảnh Lan Hiên, em yêu anh!”

Hắn hôn cô. “Anh cũng yêu em! Từ rất lâu rồi đã yêu em ...”

Tuy không nói thêm lời nào, nhưng cả hai đều hiểu được tình cảm đã lưu luyến vĩnh viễn không rời.

Sau khi tin về hôn lễ giữa hai người được công bố, đám săn tin tức tuy vẫn không từ bỏ chuyện những tấm hình kia, nhưng bởi hai người công khai thông báo với truyền thông, hơn nữa về sau cũng không có thêm một sự kiện tương tự xảy ra, thế nên phong ba dần dần ngưng lại, vài ngày sau không còn ai nhắc đến nữa.

4 giờ sáng, đương lúc ngủ say Ly Minh Phi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng tiếp chuyện: “Alo ...”

“HU ~”

Là tiếng ai đó đang khóc.

Cơn ngái ngủ phút chốc bị đánh bay, cô đã tỉnh hẳn, “Ê, cô là ai?”, là tập đoàn lừa đảo sao?

“Tôi là Thu Hồng ... Chí Dương hấn ... Hấn sắp chết! Hấn sắp chết!”

Mấy câu nói không đầu không đuôi này thật là đáng sợ a! Ly Minh Phi bị Thu Hồng dọa cho sợ ngây người, “Cô nói từ từ thôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”. Cô ả sẽ không lừa cô lần nữa chứ?

“Chí Dương hấn phải quay cảnh chiếc xe bốc cháy ... tình huống rất nghiêm trọng, tôi ... tôi sợ! Rất sợ! Ở đây tôi chẳng quen biết ai cả, huuu”. Thu Hồng gọi điện lần này làm cô thực sự thấy kinh ngạc, ả là chưa nói đến quan hệ quá sơ sài của cô ta với người trong đoàn.

Ly Minh Phi không ngờ Thu Hồng lại gọi điện cho cô, huống chi mới mấy hôm trước cô vừa gửi một ít tài liệu cho cô ta, ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, cuộc gọi này khả năng có gài bẫy là không lớn, hơn nữa cô cảm nhận được Thu Hồng thực sự đang quẫn bách. “Tôi biết rồi, nói cho tôi cô đang ở đâu, tôi đến đó ngay”.

Vừa ngắt cuộc gọi, Ly Minh Phi lập tức báo cho Cảnh Lan Hiên nói rõ tình huống, hấn một mực kiên trì muốn đi cùng cô.

Hai người vừa tới bệnh viện liền gặp Thu Hồng ngồi ở hành lang phòng cấp cứu, trong mắt cô tràn đầy sự hoảng loạn.

Ly Minh Phi đi tới bên cô ta. “Thu Hồng ...”

Cô ngẩng đầu lên, dường như an tâm hơn khi nhìn thấy người quen biết, nước mắt rơi xuống không ngừng, “Xin lỗi ... đã muộn thế này còn làm phiền cô ...”

Cô cảm thấy có phần lạ lẫm khi đối mặt với một Thu Hồng ngày thường vốn cứng rắn nay đột nhiên yếu đuối. Vỗ vỗ vai Thu Hồng, cô ngồi xuống bên cạnh cô ta, “Tình hình anh ta thế nào?”

Thu Hồng lắc đầu, đau khổ nói: “Gương mặt hấn tổn thương rất nghiêm trọng, thân thể cũng vậy, hơn nữa còn bị gãy xương ... Huh Huh, tôi sợ, sợ hấn chết mất!”

Gương mặt bị tổn thương? Ly Minh Phi thở dài, nghĩ đến trong cuốn băng ghi âm, Tổng Chí Dương từng nói với Thu Hồng – có đôi khi anh nghĩ, đối với em, anh ngoại trừ khuôn mặt thì không còn gì đáng giá nữa.

“Nếu anh ta có thể sống sót, mặt hấn cũng sẽ phải chỉnh hình một lần nữa, sẽ không còn giống Lương Thành Hấn, nếu vậy cô sẽ không sao chứ?”

Thu Hồng ngẩn người, nước mắt rơi xuống càng nhiều, “Tôi đã từng cho rằng hấn chỉ là cái bóng của Lương Thành Hấn, nhưng vẫn không phát hiện vị trí của hấn ở trong lòng càng ngày càng lớn, mãi cho đến lúc hấn xảy ra chuyện, tôi mới giật mình ... Tôi chỉ muốn hấn sống sót, chỉ cần hấn sống ... cái gì cũng không quan trọng, tôi ... tôi yêu hấn!”. Thu Hồng khóc không thành tiếng.

Ly Minh Phi thở dài, thoải mái nói: “Anh ta sẽ không có việc gì, bởi vì anh ta ... một mực chờ cô nói những lời này”.

Thu Hồng ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt tràn đầy nước mắt mang theo sự hồ thẹn, “Ly Minh Phi, cảm ơn, còn nữa ... xin lỗi cô!”

Cô hiểu, cũng tiếp nhận lời xin lỗi, “Mọi việc đã qua thì cho qua đi”.

Đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, các bác sĩ lần lượt đi ra khỏi phòng, Thu Hồng thấy vậy lập tức đứng lên.

“Bác sĩ, anh ấy ... anh ấy thế nào?”

“Tình trạng cũng không tệ lắm, chỉ có mắt bị tổn thương cực kì nghiêm trọng, cần tiến hành cấy da giải phẫu”.

“Vậy là tốt rồi ... vậy là tốt rồi!”

Ngồi đó cùng Thu Hồng một lúc, hai người mới rời đi.

Ra khỏi bệnh viện đã gần 8 giờ sáng, bên ngoài ánh nắng chói chang, đến lúc ngồi lên xe của Cảnh Lan Hiên, cô mới thở dài.

“Sao lại thở dài vậy?”

“Thu Hồng mất bao thời gian mới nhận ra tình yêu đích thực, cũng may ông trời giúp đỡ, cô ấy mới lại có cơ hội để hạnh phúc”. Cô ngập một cái thở dài, “Thật tốt quá, em thấy mừng thay cho họ”.

“Không tức giận vì những việc trước đây sao?”

“Giận! Đương nhiên là giận, nhưng trong những thời khắc cảm động thế này không nên để tâm tình bị ảnh hưởng bởi mấy chuyện không hay như vậy”.

Tiểu ma nữ của hần kỳ thực vô cùng lương thiện, chỉ là nếu hần nói ra, cô sẽ đổ mắt mà trừng mắt với hần, mắng hần đáng ghét. “Vậy em nghĩ trong lúc này nên làm gì mới kéo dài được tâm trạng tốt đây?”

“Ôm Cảnh Lan Hiên cùng nhau ngủ, cùng ăn trưa với Cảnh Lan Hiên, đi dạo phố với Cảnh Lan Hiên, hay nhất là tìm một nhà trọ hay khách sạn nào đó ở một đêm ...”. Hôm nay là thứ bảy, cuối tuần này bọn họ không có việc gì phải làm”.

“Chỉ cần ở một chỗ với anh là tâm trạng tốt?”

“Hiện giờ thì đúng vậy”.

“Hiện giờ?”

“Uhm ... sau đó chắc sẽ ngán đi? 60 năm sau em nhất định sẽ ngán đến tận cổ, đến lúc đó em sẽ báo cho anh”.

60 năm sau a ... “Vậy nếu anh không đợi được đến lúc đó, vậy hẹn đến kiếp sau sẽ gặp lại em, cho em kéo dài tâm trạng vui vẻ đó thêm một kiếp nữa được không?”

Ly Minh Phi nhìn hần mỉm cười ngọt ngào, trong lòng tràn đầy cảm động, “Em sẽ lại hóa trang để thử anh!”

Hần lại nhớ đến một bài hát đã nghe được từ rất lâu – dù cho không gian, thời gian thay đổi, dung nhan cũng đổi thay, anh vẫn như cũ không quên lưu luyến ánh mắt em ... “Được!”

Cô thỏa mãn nhắm lại đôi mắt. “Em ngủ một chút, về nhà hãy gọi”.

“Ừ”

“Cảnh Lan Hiên”

“Sao?”

“Em tự đừng nhớ ra một chuyện, chúng ta nếu là kết hôn, rồi cuộc vẫn là xem mặt rồi kết hôn!”

“Hình như là vậy”.

“Em thấy không cam lòng”.

“Vì sao?”

“Em ghét nhất là phải đi xem mặt, vậy mà cuối cùng lại thông qua xem mặt rồi kết hôn! Duyên phận thật là ... thực sự rất khó nói, quả nhiên đúng như mẹ em đã nói, một cô gái cả đời sẽ ăn cùng ai đã sớm được định trước rồi”.

“Ăn cùng anh không tốt sao?”

“Đương nhiên là tốt, vừa có ăn, vừa có đồ mang về”.

Vừa nghĩ đến cuộc hẹn ngày hôm đó, hai người đều không khỏi bật cười.

Ai ~ nghĩ đến lại thấy bực mình, ai ngờ được sau này nhớ lại lại thấy thú vị như vậy, chuyện này đến già phải kể cho con cháu nghe mới được.

Ah ~ cùng nhau hạnh phúc thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-mot-dem-cua-ma-nu>